

Nơi Nào Đông Ấm

Contents

Nơi Nào Đông Ấm	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	19
4. Chương 4	28
5. Chương 5	41
6. Chương 6	48
7. Chương 7	53
8. Chương 8	60
9. Chương 9	69
10. Chương 10	77
11. Chương 11	84
12. Chương 12	91
13. Chương 13	99
14. Chương 14	107
15. Chương 15	114
16. Chương 16: Ngoại Truyện 1	118
17. Chương 17: Ngoại Truyện 2	120

Nơi Nào Đông Ấm

Giới thiệu

Sau lần chia tay hai người còn không gặp lại nhau, cô thì sang nước Pháp xa xôi định cư cũng đã nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-dong-am>

1. Chương 1

Chiếc máy bay từ từ lặn bánh trên đường băng. Phía xa xa, những ánh đèn rực rỡ trên tháp Eiffel vẫn lung linh tỏa sáng. Tôi quay người tựa lưng vào thành ghế, khép bờ mi lại và từ từ hít thở, thường là để nén chịu một số chuyện như khi máy bay cất cánh, như khi phải về nước.

Rất lâu sau đó, dường như tôi nghe thấy có ai đó đang gọi mình.

“Ơ?” Thẩm Tinh Du đẩy cửa bước vào, “An Kiệt, con đang ở nhà à?”

“Vâng.”

“Ồ trong thư phòng suốt à? Đã ăn cơm trưa chưa?”

“Ăn tạm một chút rồi.” Tôi tiện miệng trả lời cho xong chuyện, do dự không biết nên về phòng trước hay nán lại đợi bà ta rời đi.

Thẩm Tinh Du lôi từ trong ngăn kéo tủ sách ra một tập

tài liệu, “Bây giờ dì phải ra ngoài có chút việc, có thể dì và bố con sẽ không ăn tối ở nhà.” Bà ta liếc nhìn tôi, “Vậy con xem sách đi, buổi tối nhớ ăn uống cẩn thận nhé!”

Tôi gật đầu, bà ta mở cửa bước ra.

“Hy Thần, cháu cũng ở nhà à...” Thoáng nghe thấy tiếng nói vọng lại từ bên ngoài thư phòng, như gần như xa, làn gió thu mát rượi thổi vào mơn man cơ thể như ru người ta chìm vào giấc ngủ.

Không biết lúc này Diệp Lận đang làm gì? Anh ấy nói muốn đi đánh cầu với bạn bè, cuối tuần nào cũng bận rộn đến mức không thấy mặt mũi đâu.

Dưới ánh đèn mờ tỏ, tôi nhìn thấy rất rõ Thẩm Tinh Du đang đứng trước mặt.

“Xin lỗi đã làm con thức giấc, An Kiệt, dì muốn hỏi con, con có đụng vào tập tài liệu của dì không? Tập tài liệu có bìa màu vàng gần giống như thế này, để ở ngăn kéo tủ đằng kia ấy.”

“Không ạ.”

“Thế thì lạ thật, rõ ràng để ở đó, mà sao giờ tìm không thấy?”

Tôi lúng túng cúi xuống nhặt quyển sách ở dưới đất lên và định quay về phòng.

“An Kiệt, con thử nghĩ lại xem, liệu con có cầm để đâu đó rồi quên mất không?”

Tôi lắc đầu, “Con chưa từng động vào.”

“Không thể thế được, hôm nay chỉ có mình con trong thư phòng thôi mà.”

Tôi mở cửa bước ra thì bị bà ta kéo trở lại, “Đợi đã, cái con bé này, sao mà... Aiz, dì đang cần nó gấp, con không nhìn thấy thì cũng nên tìm giúp dì chứ!”

Tôi thấy hơi khó chịu khi bị bà ta lôi lại, “Đừng có kéo con nữa!”

“Dì nói nhẹ nhàng sao con lại tỏ thái độ như thế với dì?”

“Dì bỏ tay ra trước đi...”

“Có phải con cố tình giấu tập tài liệu để làm khó dì không?”

Vì cảm thấy mình vô tội nên tôi cố tình rút tay ra mà không cảm thấy vô l

“Đợi đã, con đừng đi!”

Không hiểu sao bà ta luôn muốn làm phiền tôi, rõ ràng chính bà ta là người khiến bố tôi phải từ bỏ mẹ, khiến tôi phải buồn, phải tủi thân, oan ức.

“Con đứng lại cho dì!”

Bà ta đuổi theo, lấy hết sức giữ tôi lại. Từ nhỏ tôi đã rất sợ những động tác mạnh đột ngột như thế này, nên vô thức dùng hết sức đẩy bà ta ra. Sự việc xảy ra đúng là trở tay không kịp, Thẩm Tinh Du bị ngã về phía sau, đằng sau là cầu thang, tôi sợ hãi, “Cẩn thận!” Tôi muốn kéo tay bà ta lại nhưng không còn kịp nữa!

Tôi nhìn thấy bà ta té xuống dưới, nghe thấy tiếng gọi của bà ta, nhưng đôi chân dường như bất động, không sao nhúc nhích được.

Tôi nghe thấy có người chạy đến.

“Rốt cuộc em đã làm cái gì thế?! Em đã làm gì dì thế hả?!”

Tôi đã làm gì? Hai tay tôi run rẩy, mơ hồ nhìn bóng dáng trước mặt, tôi không nhìn rõ người ấy là ai, nhưng... Anh có thể giúp tôi một tay không? Tôi thật sự không cố ý, không muốn làm tổn thương bà ta...

“Bốp!”

“Chị ơi, chị!” Văng bên tai có tiếng gọi khẽ, tôi khó nhọc từ từ mở mắt.

Cô tiếp viên hàng không cúi xuống, “Chị, chị thấy khó chịu ở đâu à? Sắc mặt chị tái quá!”

“Tôi không sao.”

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi nằm mơ thấy giấc mơ này? Mười lần, mười lăm lần, hay là nhiều hơn nữa?

Tôi giơ tay lên nhìn, lòng bàn tay tấy đỏ mồ hôi và hơi run rẩy.

Nhân chứng duy nhất tận mắt chứng kiến đã nhận định tôi là hung thủ...

Đúng thế, tôi đã làm cho bà ta mất đi đứa bé trong bụng, tôi đã giết chết đứa em cùng cha khác mẹ của mình. Song tôi cũng đã bị trừng phạt, cậu cháu trai đẹp mã của bà ta đã giáng cho tôi một cái tát. Đó là lần đầu tiên tôi bị người ta tát, chỉ cảm thấy rất đau. Thế rồi, bố tôi tống cổ tôi sang Pháp, sáu năm...

Cuối cùng cũng đến lúc trở về.

Tôi hít một hơi thật sâu, ngoái nhìn khung cảnh lạnh giá của ngày đông qua khung cửa sổ xe taxi, đây là Trung Quốc, là quê hương của tôi.

Tôi từng nghĩ sẽ không bao giờ đặt chân về chốn này nữa, nhưng mẹ tôi đã đề nghị tôi quay lại.

Bà họ vọng tôi trở về nhà họ Giản.

Từ chối lời mời đến nhà dùng cơm của người bạn tên Mạc Gia Trân, tôi đi thẳng về tư gia nhà họ Giản.

Trang viên nhà họ Giản, tường thạch cao màu trắng kết hợp với màu mái ngói đỏ tươi, từ cổng vòm tiếp nối một dãy hành lang uốn lượn gấp khúc, một khu vườn theo lối u châu xanh um tươi tốt cùng với một hồ bơi vô cùng xa hoa, rộng rãi. Mọi thứ vẫn vậy, nhưng dường như tất cả đều trở nên xa lạ.

Tôi bấm chuông vì không có chìa khóa.

Ra mở cửa là một bà cụ đã luống tuổi, bà cụ đưa mắt nhìn tôi một lượt rồi hỏi: “Xin hỏi, cô muốn tìm ai?”

Tôi chắc chắn là mình đã không nhầm nhà, “Cháu tìm... ông Giản.”

“Ông ấy không có nhà.” Bà cụ định đóng cửa.

“Vú Lâm, ai đấy?” Trong nhà vọng ra một giọng nói trầm thấp.

Cơ thể tôi bất chợt rùng mình. Bàn tay bỗng run lên, song khóe môi lại bất giác nhếch lên cười.

Một bóng dáng thanh mảnh bước ra cửa, tôi vẫn đứng đợi, cho đến khi anh ta ngẩng lên nhìn tôi.

Kinh ngạc! Cặp mắt sắc lạnh dường như không che giấu nổi nỗi kinh ngạc, đúng, thật sự là một cú sốc, cuối cùng tôi cũng đã trở về.

“Giản An Kiệt?”

Tôi bỏ chiếc mũ trên đầu xuống và xách hành lý đi thẳng vào trong.

“Cậu Tịch?” Người giúp việc bối rối nhìn tôi tự tiện xách đồ bước vào.

“Cô ấy là con gái của chú Giản.”

Con gái... Tôi nheo nheo mắt, trong lòng không khỏi có chút kiêu ngạo.

Cảm giác đôi tay nhẹ bẫng, Tịch Hy Thần đã tới xách hành lý giúp tôi. Tôi cúi xuống nhìn bàn tay hơi trắng quá so với tay của một người đàn ông, “Tay của anh rất đẹp”, tôi nói.

Ánh mắt hướng về phía trước như mang chút hoài niệm, tôi mỉm cười bước lên lầu. Còn nhớ rất rõ phòng thứ ba ở lầu hai là phòng của mình, cánh cửa mở ra đối diện một sắc đen, chỉ có điều ở giữa xen lẫn không ít những thứ đồ lờ lờ ra không nên có: xe ô tô đồ chơi, đồ chơi xếp gỗ, sơn màu, bảng vẽ... dưới nền nhà, trên giường, cả trên mặt bàn cũng có.

Tôi đứng dựa vào khung cửa, ngược mắt nhìn người phía sau.

“Ngọc Lan có vẻ rất thích phòng của em.”

“Ngọc Lan?”

“Em trai của em.”

Đột nhiên lồng ngực có cảm giác khó thở, tôi thấy mình như sắp đi gặp bà cố tổ đến nơi.

“Hay em có muốn ngủ ở phòng dành cho khách không?” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Phòng dành cho khách?” Tôi cười cười, quay người xách hành lý rồi đi xuống lầu.

Tịch Hy Thần từ đằng sau kéo tay tôi lại, động tác đó khiến toàn thân tôi run rẩy, “Buông ra!”

“Muốn đi đâu, quay lại Pháp à?” Giọng anh ta có vẻ gấp gáp.

Tôi giằng tay ra, “Yên tâm, tôi sẽ đi Pháp, mặc dù không phải lúc này, nhưng cũng nhanh thôi.”

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt lạnh lùng trĩu nặng. Tôi không đầu hàng, “Ngày mai tôi sẽ đến tìm anh.”

“Bố em chắc cũng sắp về rồi.” Giọng anh ta không giấu nổi vẻ nôn nóng, “Em có thể đợi một lát.”

“Không cần.” Cuộc đối thoại này khiến tôi ý thức được rằng, cho dù tôi có sống ở trang viên này suốt mười bảy năm trời thì bây giờ cũng chỉ là khách vãng lai mà thôi, “Với lại bây giờ cũng muộn rồi, tôi phải đi kiểm chỗ nào trú chân chứ, đúng không?”

Anh ta im lặng ba giây rồi nói: “Nếu ý của em là chỉ cần có chỗ nào để ngủ tạm, vậy thì anh sẽ cho người dọn dẹp.”

“Sao cơ? Lời nói của tôi khiến anh nghĩ như vậy à?” Tôi khẽ “hừ” một tiếng, “Hãy thu lại cái suy nghĩ tự cho là đúng của anh đi!”

Đột nhiên, anh ta tiến thêm một bước về phía tôi, tôi cũng vô thức lùi lại phía sau một bước dài.

“Em... sợ anh.” Đây là một câu khẳng định.

Tôi liếc mắt nhìn anh ta, “Anh quả có khiếu hài hước thật đấy, anh Tịch à!” Tôi lướt qua vai anh ta đi ra, không chút do dự.

“À đúng rồi, Tịch Hy Thần...” Ra đến cửa, tôi còn quay đầu lại cười nói: “Anh có nhất thiết phải khoe mẽ như thế không?”

Bước ra khỏi cửa, tuyết lại bắt ngờ lất phất rơi.

Tôi đội chiếc mũ len ở sau lưng áo lên đầu, tiến đến trạm xe buýt mà hồi học trung học vẫn thường đứng chờ xe, rồi leo luôn lên chiếc xe đầu tiên dừng lại mà không cần biết nó sẽ đi về đâu. Trên xe không có mấy hành khách, tôi liền đi đến hàng ghế sau cùng rồi ngồi xuống. Phía trước xe yên ắng, chỉ phát ra những

âm thanh đặc trưng vốn có. Trời đã về chiều, những bóng đèn cao áp hai bên đường đã bắt đầu được thắp sáng, từng vệt sáng loang loáng lướt qua cửa sổ xe. Những bông tuyết từ bên ngoài bay vào, tấp vào da mặt, lạnh lạnh.

Tôi đã có một cậu em trai, thế mà trước nay chưa từng có ai nói cho tôi biết, là vì thấy không cần thiết hay thật sự muốn trốn tránh tôi như thể tôi là loài rắn rết?

“Cô ơi, đến trạm cuối cùng rồi.” Tiếng bác tài như kéo tôi ra khỏi mớ suy tư miên man, hỗn độn.

Phủi những bông tuyết bám trên người rồi bước xuống xe, ngược mắt nhìn lên là một nơi đông không đông quanh, không ngờ thành phố A mà cũng có những chỗ hoang sơ thế này, nghĩ một lúc, tôi bấm máy gọi cho Phác Tranh. Đầu dây bên kia vang lên hồi chuông rồi có người bắt máy, sau đó dội lại một tiếng hú vang, “Giãn An Kiệt!”

“Em bị lạc đường, Phác Tranh.”

Ngâm mình trong bồn nước nóng, cơ thể tôi cuối cùng cũng tìm lại được chút ấm áp, các dây thần kinh sau một ngày căng thẳng cũng dần dần chùng xuống, phẳng phất chút mơ hồ xa xăm.

Nghe tiếng gõ cửa rầm rầm mới phát hiện ra mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, tôi leo ra và khoác lên mình chiếc áo choàng tắm rồi bước ra ngoài.

“Cứ nghỉ em chơi trò tự sát trong phòng tắm rồi chứ!”

“Cuộc sống đang tươi đẹp thế này, cho em một lý do để tự sát đi!” Câu nói đùa khiến bộ mặt căng thẳng đang đứng trước cửa của Phác Tranh xẹp lẹp, “Em buồn ngủ, mệt rồi!”

“Biết là mệt rồi mà còn chạy đến cái nơi quỷ quái đó nữa. ra”, tôi nghiêm túc nói, “Em thấy môi trường ở đó cũng không tồi, anh nên tranh thủ mua lấy vài mảnh, đợi một ngày nào đó thành phố mình “đảo” cho bầy, tám vòng, biết đâu anh lại thành triệu phú, mà dù không thành triệu phú thì ít nhất cũng phải thành địa chủ.”

“Em lảm nhảm vừa thôi!” Phác Tranh dở khóc dở cười, “Không phải nói buồn ngủ sao? Đã thay cho em toàn bộ chăn ga mới trong phòng ngủ rồi đấy!” Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Phác Tranh liền liếc xéo tôi một cái, “Này, em thật sự không cần thuốc chữa ám đầu đấy chứ?”

“Có cần.” Tôi mặt mày rạng rỡ, giơ tay biểu thị sự đồng tình, giống như đồng tình một việc gì đó đáng tự hào. Đi được hai bước, tôi quay đầu lại hỏi: “Anh không có câu gì khác để nói với em à?”

Cơ thể cường tráng dựa vào lan can cầu thang, “Khi nào check out đừng có quên trả tiền phòng, chỗ ăn, chỗ ở đấy...”

Phản ứng của tôi là quay người rời đi.

Trong mơ, những âm thanh bên ngoài phòng khách truyền đến khiến đầu tôi hơi đau nhức, nó không vang dội, chỉ lằm rằm, nhưng với tôi, chỉ cần một tiếng động nhỏ như lật giở trang sách cũng có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến giấc ngủ.

Không thể chịu đựng được nữa, tôi mở cửa phòng ngủ, bước xuống lầu, bỗng chốc sững sờ, choáng váng!

Trước mắt tôi là một khuôn mặt khô ngô, tuần tú, da dẻ nhẵn nhụi, mái tóc hơi dài, bộ trang phục màu cà phê nguyên chất, so với hình tượng một chàng bạch mã hoàng tử của bốn năm về trước thì chàng hiệp sĩ bây giờ có phần quyến rũ hơn: tự tin, bướng bỉnh, mạnh mẽ... tướng mạo dễ uy hiếp người khác!

Lúc này, mọi người ở phòng khách cũng đã phát hiện ra tôi.

Bàn tay của Diệp Lận run rẩy, tài liệu rơi tung tóe xuống đất.

Tôi và anh chỉ cách nhau một căn phòng khách chưa đầy ba mươi mét vuông.

Tôi và Diệp Lận, chúng tôi bắt đầu quen biết, sau đó hiểu nhau, thân nhau rồi yêu nhau suốt sáu năm ròng.

Đã từng có thời, mỗi một câu gọi “Giản An Kiệt” của anh cũng khiến tim tôi loạn nhịp, mỗi câu nói đều cho tôi cảm giác như đang sống trong truyện cổ tích. Nhưng giờ đây, tôi lại hy vọng anh không còn khả năng đó nữa.

Diệp Lận định thần lại, “về nước khi nào thế?” Lấy lại nụ cười bốn cọt vốn có, anh bắt đầu cúi xuống nhặt đồng giờ rơi vãi dưới đất lên.

“Hôm qua.” Tôi nói, hy vọng sẽ có vẻ tự nhiên một chút.

“Thật chẳng xứng là bạn bè gì cả, về nước mà không nói với anh một câu.”

“Căn bản không phải là bạn bè.”

“Thật sao?” Giọng anh thản nhiên, mang chút mỉa mai.

Phác Tranh lúc này cũng định thần trở lại, bước đến hỏi: “An Kiệt, em dậy rồi à, sao không ngủ thêm chút nữa?”

Tôi thở dài một tiếng, không biết phải làm sao.

Câu nói quan tâm của Phác Tranh khiến Diệp Lận hết nhìn anh ấy lại quay sang nhìn tôi, đôi mắt ánh lên tia dò xét khác thường, “Không ngờ mối quan hệ giữa em và Phác Tranh đã thân thiết đến mức này rồi, xem ra anh đã không cập nhật thông tin.”

“Hình như việc này không liên quan gì đến anh.” Tôi bình thản nói, những người biết rõ mối quan hệ giữa tôi và Phác Tranh thật sự không nhiều, không phải vì cố tình che giấu, chỉ là không hơi đâu mà đi nói hết ra thôi.

Còn như tình huống bây giờ, tôi biết rằng mặc một bộ đồ ngủ xuất hiện trong nhà của một người đàn ông thì sẽ có ý nghĩa thế nào, chỉ ít cũng đến chín mươi chín phần trăm số người sẽ nghiêng theo ý này.

Phác Tranh nói chen vào: “À này, An Kiệt...”

“Phác Tranh, em đói rồi, có gì ăn không?”

Phác Tranh liếc nhìn tôi, “Có, đợi chút”, không giải thích gì thêm, anh ấy liền quay người đi vào nhà bếp. Anh ấy luôn là người hiểu ý tôi.

“Sao em lại ở đây?” Diệp Lận nhìn theo bóng của Phác Tranh, hỏi.

“Không có chỗ ở.” Tôi bước đến trước bàn ăn, rót một ly nước uống.

“Đừng có nói với anh là dinh thự rộng lớn của nhà họ Giản không có lấy một căn phòng trống cho em trú ngụ đấy nhé!”

Ngón tay tôi hơi run lên, suýt chút nữa thì đánh rơi ly nước.

“Không khát thì không cần phải uống quá nhiều nước.” Anh chau mày, sau đó nở một nụ cười gượng gạo, “Đi Pháp sáu năm, cuối cùng cũng biết đường quay về rồi.”

Tôi chỉ uống nước mà không nói gì.

“Anh còn tưởng em ở bên đó luôn cơ. Sao? Sau nhiều năm tu nghiệp ở nước ngoài, cuối cùng đại tiểu thư nhà họ Giản đã công thành danh toại về phục vụ quê hương đấy à?” Thấy tôi không phản ứng gì, khẩu khí của anh có vẻ không hài lòng.

“Em còn chưa tốt nghiệp, sao dám nói đến chuyện phục vụ quê hương.” Không trả lời anh thì thật lép vế, cho nên tôi chọn một câu vô thưởng vô phạt để trả lời lấy lệ.

“Em sẽ lại sang bên đó chứ?”

“Ừ.”

Anh liếc nhìn tôi, rồi bỗng nhiên ném tập tài liệu xuống bàn trà, “Nói với Phác Tranh anh đi trước đây.”

“Được.” Tôi chẳng để ý đến phản ứng bất thường của anh, cũng chẳng có ý định đứng lên tiễn biệt.

“Được ư? Ồ, cũng phải được thôi. Đúng rồi, có thời gian thì qua ăn bữa cơm, Á Lợi rất nhớ em đấy!” Nói rồi anh mở cửa, rồi đi.

Chiếc cốc thủy tinh trong tay tôi cuối cùng cũng rớt xuống đất, vỡ tan tành.

“Anh và cậu ấy thỉnh thoảng cũng liên lạc với nhau. Cậu ấy đang muốn mua nhà, vừa hay là lĩnh vực chuyên môn của anh, nên gần đây có qua lại thường xuyên hơn.” Phác Tranh từ phòng bếp bước ra, đặt đồ ăn sáng xuống, rồi lấy chổi và xẻng quét dọn những mảnh vỡ trên sàn nhà. “Anh cứ nghĩ em sẽ ngủ đến chiều, xin lỗi, An Kiệt.”

“Làm vỡ mất chiếc cốc thủy tinh của anh rồi, Phác Tranh.” Tôi kéo khay đồ ăn lại, bắt đầu “ nạp năng lượng”.

“Thật ra, nếu không xét đến cái tính hay bồn chồn của Diệp Lận,” Phác Tranh nói có vẻ thật lòng, “Thì cậu ấy là một người tốt.”

Tôi mỉm cười không nói gì, Diệp Lận thế nào, đối với tôi bây giờ không còn quan trọng nữa, thời gian sáu năm đã làm lắng dịu tất cả.

Có gọi tên Giản An Kiệt nhiều hơn nữa... thì cuối cùng cũng chỉ tốn thêm một câu “chia tay đi” cay nghiệt mà thôi.

Tháng Chín năm đó, mẹ đưa tôi đến nhập học ở trường trung học, thời tiết mùa hè ngày ấy không quá nóng nực như bây giờ, những cơn gió thổi qua tán cây mang lại cảm giác mát mẻ. Trong ký ức của tôi, mẹ khi đó thật đẹp, cũng thật bình thản.

Trên hành lang dài của phòng giáo vụ, tôi đứng ngoài cửa sổ đợi mẹ đi ra

Thành tích học tập của tôi không được tốt lắm vì lý do sức khỏe. Từ nhỏ, số lần lên lớp của tôi luôn ít hơn các bạn, thi cử cũng thường xuyên vắng mặt, có thể vào được trường trung học tầm cỡ nhất, nhì thành phố A cũng là nhờ sức mạnh của đồng tiền, nhưng tôi chẳng bao giờ để tâm đến mấy chuyện ấy, mà có quan tâm cũng chẳng được, đến bố mẹ tôi còn chẳng bận tâm nữa là...

“Thì ra nữ sinh cũng mua chỗ để vào trường cơ đấy!” Một giọng nói rõ ràng mang vẻ giễu cợt dội vào tai tôi.

Tôi quay đầu sang nhìn, là một cậu con trai rất anh tuấn, mái tóc mềm mại, da dẻ nhẵn nhụi, khuôn mặt điển trai và đôi mắt đen lầy long lanh.

“Mình đang nói chuyện với cậu đấy, không nghe thấy gì à? Nói đi!”

“Cậu bị điếc à?!” Thấy tôi không quan tâm, cậu ta lập tức hét lên, giọng điệu thiếu kiên nhẫn.

Sự thực là tôi đang nghĩ xem nên trả lời cậu ta thế nào, nhưng cậu ta quá thiếu kiên nhẫn.

“Cậu cười cái gì?!”

“Cậu thật ồn ào.” Tôi nói, tuy giọng cậu ta nghe rất hay nhưng khi hét lên thì cũng thật quái dị.

“Cậu nói cái gì?!”

Tôi quét ánh mắt qua cậu ta rồi nhìn về phía phòng giáo vụ, “Tạm biệt!”

“Đi thôi, An Kiệt.” Mẹ bước ra từ phòng giáo vụ và nhẹ nhàng vẫy tay với tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Diệp Lận, thật tùy tiện, cũng thật hung hăng, cần quấy.

Sáu năm tiếp sau đó, cậu con trai có tên Diệp Lận này đã làm xáo trộn toàn bộ cuộc sống của tôi.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên mù mịt, tôi đứng trước gương, lấy tay lau lau những mảng hơi nước bám trên đó, nhìn thấy rõ khuôn mặt có chút nhợt nhạt của mình, sau đó lại dần dần mờ đi.

Nếu thời gian có quay trở lại, liệu tôi có còn muốn trải qua sáu năm như thế nữa không? Câu trả lời là không.

Tâm hồn thuần khiết và sự chung thủy khó lòng tưởng tượng nổi trong chuyện tình cảm khiến tôi không dễ dàng tiếp nhận người khác, nhưng một khi đã tiếp nhận thì sẽ không bao giờ chấp nhận sự phản bội, nếu bị phản bội thì mãi mãi không bao giờ gặp

“An Kiệt, điện thoại đổ chuông mãi kìa, có cần anh đưa cho em không?” Phác Tranh gõ cửa.

“Không cần đâu, em ra ngay đây.”

Xấu chuối lại mở ký ức dường như đã có từ kiếp trước, khoác lên mình chiếc áo choàng tắm, tôi mở cửa bước ra.

Bảy cuộc gọi nhỡ, của cùng một người, không hiển thị tên.

Phác Tranh đưa điện thoại cho tôi xong liền đi ăn mì, anh chàng này mỗi ngày phải ăn sáu bữa.

Một lần nữa, chuông điện thoại lại vang lên, vẫn là số máy đó, tôi lưỡng lự một lát rồi đưa máy lên nghe.

“Giản An Kiệt.” Giọng nói ở đầu dây bên kia có chút mệt mỏi, xen lẫn vẻ tùy tiện quen thuộc.

Quả nhiên là anh ấy, Diệp Lận.

“Vừa nãy sao không nghe máy?” Mặc dù không có ý chất vấn, nhưng khẩu khí hẳn đang rất khó chịu.

“Tìm em có việc gì?” Tôi không muốn lãng phí thời gian, với lại, trong lòng đã sớm quyết định không để tâm đến bất cứ thứ gì liên quan đến anh nữa, vậy nên mọi thứ đều không còn quan trọng.

“Không có việc thì không thể gọi cho em à?” vẫn còn làm ra vẻ thân mật đến thế cơ đấy...

“Không tiện nói chuyện hay sao? Phác Tranh ở bên cạnh em à?” Giọng điệu có vẻ hơi chùng xuống và mang vài phần thăm dò.

Hỏi những câu không liên quan gì như thế này thì thà đừng hỏi còn hơn.

“Nếu không có việc gì, em tắt máy đây.”

“Em tắt máy thử xem! Giản An Kiệt, nếu em dám tắt máy, anh sẽ lập tức xuất hiện trước mặt em, đập vỡ chiếc điện thoại của em đấy!”

Anh không còn bông đùa nữa, giọng điệu phẫn nộ quá mức khiến tôi phát hoảng, mặc dù ngay từ đầu đã biết giọng điệu mềm mỏng ban nãy chỉ là kìm nén sự bất mãn, nhưng không ngờ anh lại trở nên cuồng loạn như thế.

Tôi bất giác nhếch môi cười nhạt, dường như đã quen rồi, mỗi khi anh cao giọng nói điều gì tôi đều cảm thấy đặc biệt thân quen, “Vậy anh muốn nói gì?” Không thể trốn tránh cuộc điện thoại này được nữa, nếu đời tôi chưa từng gặp Diệp Lận thì có lẽ tinh thần tôi sẽ không thể bình thản như thế này. Nhưng sự thực là anh đã xuất hiện, mà còn hiện diện suốt sáu năm trời. Sau khi chấp nhận, sự gần gũi, thân quen đó đã khiến anh làm tôi thay đổi, thay đổi cả những cái tưởng chừng như thâm căn cố đế trong tôi.

Đầu dây bên kia dường như đã nhận ra sự vô lý của mình, “Xin lỗi, vừa nãy... anh nghĩ có lẽ là do anh đã quá mệt mỏi.” Ngữ điệu lại trở nên thờ ơ như trước, “Em có thể ra ngoài một lát không?”

“Không được.” Không muốn dây dưa lằng nhằng, hơn nữa, cũng không giỏi kiếm cớ này nọ, tôi bèn từ chối thẳng thừng.

Giọng điệu của anh lại trở nên giận dữ: “Được, được lắm! Giản An Kiệt, em luôn biết cách khiến anh cảm thấy bị coi thường!”

Không đợi tôi trả lời, điện thoại đã bị ngắt.

Bàn tay nắm chặt chiếc di động giờ thấy hơi đau, tôi biết tính anh không dễ dàng chấp nhận bị từ chối, như vậy cũng tốt.

2. Chương 2

Một giây sau, tôi lại nhận được điện thoại của Gia Trân: “Trời ơi! Cuối cùng máy cũng hết bạn! Cậu ấy gọi điện rồi à?” Đợi mãi không thấy tôi nói gì, Gia Trân có vẻ sốt ruột, “Xin lỗi nhé, An Kiệt!”

“Không có gì.” Vừa nãy tôi hơi tức giận, nhưng sau nghĩ lại thì thấy thật bình thường.

Gia Trân có thể coi là khá hiểu tôi, nếu không trả lời có nghĩa là tôi đang tức giận, còn khi nói “không có gì” thì có nghĩa là không có chuyện gì thật, giọng cô ấy lập tức thả lỏng, “Mình thật sự đã cố gắng hết sức để từ chối, không cho cậu ấy số điện thoại của cậu, nhưng cậu có biết không, cái tên lưu manh Diệp Lận đó lại lôi Bùi Khải ra uy hiếp mình! Mình trước nay chưa từng thấy người nào xảo quyệt và xấu xa như thế!”

Tôi cầm điện thoại đi vào phòng ngủ, leo lên giường nằm. Căn phòng này hai năm trước tôi đã bảo Phác Tranh để đó cho mình, vốn nghĩ sẽ không cần dùng đến sớm thế, kết quả là đêm đầu tiên sau khi về nước đã phải dùng đến nó.

“Cậu ấy còn cười rất “ngọt ngào”, nguyên rửa mình năm nay không lấy được chồng! Nửa năm nữa là mình kết hôn rồi, vậy mà cậu ấy còn dám nguyên rửa mình, còn dám...”

Tôi đoán chừng Gia Trân vẫn còn rất nhiều điều để nói, mà những điều này tôi không có hứng thú, cũng chẳng còn tâm trạng đâu mà nghe nữa, cho nên quyết định đặt điện thoại xuống gối, rồi ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

Làn gió đông lạnh lẽo thổi vào từ khung cửa sổ phía Tây mang theo những bông tuyết nhỏ li ti, chiếc rèm cửa màu đen cũng nhẹ nhàng tung bay theo chiều gió rồi từ từ hạ xuống.

Rất lâu sau, tôi nghe thấy tiếng Mạc Gia Trân nói nhỏ nhẹ trong điện thoại: An Kiệt, xin lỗi!”

Tôi với điện thoại lại gần, “Không có gì, dù sao khi trở lại Pháp mình cũng sẽ thay số khác.” Những việc thế này không phải mới xảy ra lần đầu, sáu năm trước, ngày đầu tiên tôi đặt chân đến nước Pháp, bố tôi cũng từng gọi điện tới bốn lần, và một số trường hợp khác nữa. Số điện thoại của tôi trước nay chỉ có mẹ tôi, Phác Tranh và mẹ của anh ấy cũng chính là cô tôi sống ở Phần Lan biết, còn Gia Trân, sau lần về nước này tôi mới nói cho cô ấy, thêm người biết nữa thì sẽ lại phải thay số.

“Ngày mai cùng nhau đi ăn nhé, Lâm Tiểu Dịch chủ trì.”

Có thể nói Lâm Tiểu Dịch cũng là một cô bạn đặc biệt nữa trong cuộc đời học trung học của tôi, sau này lấy chồng bên Đài Loan, khi ấy tôi đang phải thi nghiên cứu sinh nên không thể tham dự đám cưới của cô ấy, thế nên trước giờ vẫn thấy áy náy về điều đó, dẫu sao cô ấy cũng luôn coi tôi là bạn bè thân thiết, mà những người như thế trong cuộc đời tôi có được mấy người?

Lần gần đây nhất tôi gặp Lâm Tiểu Dịch là cách đây hai năm, cô ấy cùng Mạc Gia Trân sang châu Âu du lịch và tôi là hướng dẫn viên.

“Cậu ấy đến thành phố A làm gì?” Giọng tôi hơi khàn khàn.

“Mình vừa nói cậu về nước, Tiểu Dịch đã lập tức bay từ Hồng Kông về thành phố A.” Gia Trân cười nói: “Nếu không biết là cậu ấy đã kết hôn thì mình thật sự nghĩ cậu ấy bị đồng tính nên thích cậu rồi đấy!”

“Nói linh tinh gì thế!”

“Ồ, vậy cùng nhau ăn cơm nhé, hiếm khi có dịp, thật đấy, với lại Bùi Khải cũng đang kêu muốn gặp xem cậu xinh đẹp cỡ nào kia kìa!”

“Có phải là chưa từng gặp đâu.” Tôi và Bùi Khải chẳng thân thiết gì nhưng vì có quan hệ với Gia Trân nên cũng có thể nói được vài câu.

“Trong mắt anh ấy, ngoài mình ra thì cô nào cũng xinh cả.” Gia Trân đùa, sau đó hỏi tôi: “Được không, làm một bữa nhé?”

“Có thể từ chối được

“Chín phần không được, Tiểu Dịch nói nếu cậu không đến, cậu ấy sẽ trở mặt với cậu đấy, aiz, người ta là một cô gái liễu yếu đào tơ, thế mà phải lên xuống máy bay hai lần chỉ để đến thành phố A ăn với cậu bữa cơm thôi đấy!”

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Được thôi, ngày mai mình sẽ cùng Phác Tranh qua đó, định thời gian thế nào cậu cứ nói với Phác Tranh là được.”

“Ừ, mình sẽ hẹn với Phác Tranh sau.” Dừng lại một lát, Gia Trân do dự nói: “Còn nữa, tên Diệp Lận đó và Dương Á Lợi cũng đến đấy!”

Tôi thần nhiên: “Không sao, đằng nào cũng phải gặp.”

Bước đến cửa sổ, vén rèm lên, tuyết giăng đầy khu phố, sự trống rỗng và nỗi sợ hãi như đang bắt ngờ công kích, chế ngự tôi trong cái thành phố này, cảm giác trong lồng ngực có cái gì đó một lần nữa muốn trào dâng rồi lại từ từ mất đi, giống như một cành cây già cỗi giữa trời đông vẫn cố oằn mình nẩy lên một mầm chồi biếc.

An, cậu giống như đang ngâm mình trong lớp băng tuyết lạnh lẽo âm hàng trăm độ vậy, toàn thân lạnh cóng, cảm giác không thể chịu thêm một sự dả kích nào nữa.

Đây là lời nói của một người vài năm trước đã bị thuốc phiện cướp đi sinh mạng.

Hôm sau tỉnh dậy, thấy người hơi mệt, tôi liền nhờ Phác Tranh nấu một nồi cháo đậu xanh và mật ong, nhưng nuốt chưa được vài thìa đã nôn mật xanh mật vàng, ra hết cả mấy viên thuốc.

“Không hiểu là em còn biết suy nghĩ hay không nữa! Bây giờ là tháng Mười hai chứ có phải mùa xuân tháng Ba đâu! Vậy mà còn mở cửa sổ trong lúc ngủ! Nhiệt độ bên ngoài âm mười mấy độ chứ ít gì!” Giọng nói the thé vang lên như muốn ăn tươi nuốt sống người khác.

Nói thực, có lẽ chỉ có Phác Tranh mới nói với tôi bằng cái giọng như thế, nhưng tôi vẫn thấy thật ảm áp.

Cô tôi từng nói, An Kiệt nhà ta chỉ khi đứng trước Phác Tranh mới đứng là cô gái hơn hai mươi tuổi, chứ không giống như bà mợ sáu mươi hai tuổi thường ngày.

Khi tôi và Phác Tranh bước vào căn phòng VIP đã đặt sẵn trong nhà hàng thì Bùi Khải và Lâm Tiểu Dịch đã có mặt ở đó rồi, Gia Trân đang gào lên kêu phục vụ mang nước lọc đến, thấy chúng tôi bước vào thì gật đầu chào. Lâm Tiểu Dịch xúc động chạy đến ôm chầm lấy tôi, bày tỏ nỗi niềm mong nhớ tốt cùng, đồng thời cũng tỏ ý trách móc tại sao tôi cho Gia Trân số điện thoại mà lại không cho cô ấy.

“An Kiệt, mình giới thiệu với cậu một người.” Tiểu Dịch nói xong liền nháy mắt rồi quay sang vẫy người đàn ông đang ngồi trên sofa, “Đây là Cù Ngụ, chồng mình.”

“Cù Ngụ, đây là Giản An Kiệt, cô bạn thân nhất của em đấy! Sau khi làm quen thì đều là bạn bè cả, không phải khách khí gì nữa. Nào, cùng ngồi xuống chuyện trò cho thêm phần thân mật, mình chạy ra giúp Gia Trân gọi món nhé, cô nàng này chắc lại gọi đầy hải sản cho mà xem, mình chúa ghét hải sản!” Nói rồi cô hùng hùng hổ hổ tiến về phía Mạc Gia Trân.

Cù Ngụ lắc đầu bất lực.

“Tiểu Dịch lúc nào cũng tràn đầy năng lượng như thế.” Tôi nói chân thành.

“Đúng thế.” Cù Ngụ cười nói: “Nghe danh cô Giản đã lâu, Tiểu Dịch vẫn nhắc đến cô suốt.” Anh ta giờ tay ra, tôi sững sờ không chia bàn tay đang nắm chặt cửa mình mà chỉ gật đầu, Cù Ngụ cũng không cảm thấy gượng gạo, lúng túng, hạ tay xuống một cách tự nhiên. Có thể thấy, đây là một người đàn ông hiền lành, nho nhã.

“Nghe nói ngày trước cô đi du học ở Pháp?”

Tôi mỉm cười gật đầu.

“Một mình học hành nơi đất khách quê người chắc vất vả lắm?”

“Cũng bình thường ạ.” Kỳ thực có học hành gì đâu, chỉ là tìm cách mưu sinh thôi.

Đúng lúc này, Diệp Lận đẩy cửa bước vào, theo sau là Dương Á Lợi.

Người con trai khôi ngô, tuấn tú, người con gái xinh đẹp, trang nhã.

“Sao giờ mới đến?” Lâm Tiểu Dịch trách móc, “Hai người chê mình mời cơm đạm bạc hả?”

“Đến muộn có vài phút mà cậu cũng so đo à? Với lại cậu cũng biết, cái thành phố A này từ sáng đến tối lúc nào chả tắc đường.” Giọng nói thanh lịch, mang chút ngang ngạnh vốn có.

“Mọi người đều đi xe đến đây, sao không thấy ai bị tắc đường mà chỉ mỗi hai cậu bị thế?” Tiểu Dịch nói không khách khí.

Diệp Lận đang định nói thì bị Dương Á Lợi đứng đằng sau kéo lại, “Thôi, thôi, được rồi, anh đừng có đấu khẩu với Tiểu Dịch nữa.” Nói rồi, cô ta quay sang nói với Lâm Tiểu Dịch: “Cậu cũng đừng trách Diệp Lận nữa, anh ấy cũng vội vàng vàng chạy đến đây đây, vừa nãy vẫn còn phải họp, với lại bữa tiệc vẫn chưa bắt

“Xi, chưa kết hôn mà đã bên nhau ghê thế!” Tiểu Dịch chế giễu, chẳng nể mặt ai. Lâm Tiểu Dịch trước nay vẫn thẳng thắn như thế, nếu nói trong cái tính khí nóng nảy của Mạc Gia Trân vẫn còn một chút khéo léo cần phải có thì Lâm Tiểu Dịch là một người thẳng như ruột ngựa, không chút giả dối, nghĩ gì nói vậy.

Ánh mắt Dương Á Lợi không biết vô tình hay cố ý liếc về phía tôi. Kỳ thực, cô ta cũng không nhất thiết phải để ý đến tôi, dù sao người cô ta muốn giữ đã ở bên cạnh cô ta rồi.

Tôi tự nhiên hướng về phía Dương Á Lợi, gật đầu thay cho lời chào, nhưng khi hai ánh mắt giao nhau thì bắt gặp ánh mắt lạnh lùng mang đầy vẻ mỉa mai, bốn cợt của cô ta.

Tôi thú nhận là ánh mắt của cô ta lúc đó khiến tôi sững sờ đến đau lòng. Tôi đi đến sofa ngồi xuống trước, chấp nhận, nhưng không cho phép lặp lại lần thứ hai.

“Hi!” Bùi Khải đi đến ngồi xuống cạnh tôi và đưa cho tôi một cốc nước ấm, “Nghe Phác Tranh nói cậu bị cảm.”

“Cám ơn!” Tôi nhận lấy cốc nước, “Chỉ đau đầu chút thôi, không có vấn đề gì.”

“Nếu thấy nặng thì đến phòng khám của mình truyền nước, như vậy sẽ nhanh khỏi hơn.”

“Ừ, cám ơn!” Thật lòng tôi thấy không quen trước sự quan tâm của cậu ta.

“Không cần quá khách khí, mọi người tuy mấy năm rồi mới gặp lại, nhưng đều là bạn học cũ cả.” Bùi Khải cười nói.

Tôi bất lực thở dài, lòng thầm nghĩ, không phải là khách sáo, mà là cậu ngồi gần quá khiến tôi thấy không thoải mái, nhưng không thể phủ nhận, điều cảm thấy không thoải mái nhất lúc này là cái nhìn chằm chằm khêu gợi của cậu.

Gọi món xong, mọi người đều ngồi vào bàn đông đủ, bên trái và bên phải tôi là Gia Trân và Phác Tranh, cạnh Gia Trân là Bùi Khải, cạnh Phác Tranh là Tiểu Dịch, Cù Ngụy, tiếp nữa là Diệp Lận và Dương Á Lợi, tôi vô tình ngồi đối diện với Diệp Lận. Vì vậy tôi ráng sức cúi đầu xuống ăn, không phải vì muốn trốn tránh hay sợ lời thôi phiền phức, mà vì bây giờ tôi thấy rất mệt mỏi, không còn hơi sức đối phó với bất kỳ cái gì nữa, có lẽ là do còn bị cảm, đầu cứ ong ong, chóng mặt, chỉ muốn đi nằm.

Trên bàn tiệc, cảnh tượng thật náo nhiệt. Gia Trân và Lâm Tiểu Dịch cách nhau giữa cái bàn thì nhau đấu rượu, phê bình nhau gọi món sao mà chán thế.

“Đủ rồi đấy, cả bàn thức ăn bị hai cậu phỉ báng hết thế này, bọn mình còn ăn được nữa chắc!” Bùi Khải tức giận.

“Được, bọn mình không nói về thức ăn nữa.” Tiểu Dịch cười cười chỉ về phía Bùi Khải, “Bọn mình nói cậu đấy!”

Sau đó quay về phía Gia Trân, “Mạc Gia Trân, cậu nói xem, với dung mạo của cậu, nói xấu xí thì hơi quá, nhưng cũng không thể nói là đẹp được, vậy sao năm đó cậu có thể cưới được một anh chàng thật thà, chất phác như thế hả? Nào, nói mau, chỉ giáo vài đường xem nào!”

Phía bên này, Gia Trân trịnh trọng nói: “Dùng chân mà đuổi thôi.” Cô dừng lại một lát rồi cười nói: “Thực ra, các chiêu để theo đuổi một anh chàng thì cậu phải thỉnh giáo Dương Á Lợi mới đúng, cô ấy còn cao thủ hơn mình nhiều, nhớ lại năm đó cô ấy theo đuổi Diệp Lận đến mức náo động cả trường!” Gia Trân nói câu này không hề có ý đùa vui mà trăm phần trăm là nghiêm túc.

Thực ra, Gia Trân rất ghét Dương Á Lợi, tôi biết điều đó, một mặt là vì chuyện của tôi và Diệp Lận, mặt khác chính là vì bạn trai đầu tiên của Gia Trân cũng bị Dương Á Lợi cướp mất, nói trắng ra thì chuyện của tôi như một giọt nước tràn ly, cho nên thù công thù tư cộng lại thành hận thù chồng chất, đương nhiên ngoài mặt vẫn khiêm tốn, nhã nhặn, làm ra vẻ không có gì, chẳng hiểu sao hôm nay lại trở nên gằn gượng như thế?

Mặt Dương Á Lợi biến sắc, “Thực ra cũng không có gì phải dạy, hai người yêu nhau, thấy vui vẻ khi ở bên nhau thì đến với nhau thôi.”

“Hai người yêu nhau? Ôi, thú vị thật đấy! Tôi còn nhớ năm đó khi cô quay sang cửa cấm con ong mật xinh xắn Diệp Lận này thì cậu ta vẫn còn thuộc về đóa hoa Tiểu Kiệt của chúng tôi cơ mà, cô nói xem, cô lôi đầu ra cái gọi là hai người yêu nhau thế? Không chừng cô còn đứng đó rình rập từ đời nào rồi ấy chứ?”

Lời nói không chút nể mặt của Gia Trân khiến cho không khí bữa tiệc trở nên nặng nề, ảm đạm.

Tôi nhìn cảnh tượng trước mắt mà không biết phải làm gì, thật không ngờ Gia Trân lại lôi chuyện của tôi ra nói, khiến mọi người đều cảm thấy không thoải mái.

“Ăn thôi, ăn thôi, em nói nhiều quá rồi đấy!” Bùi Khải cầm đũa gấp thức ăn vào bát Gia Trân.

“Em nói là để khuấy động không khí, chẳng lẽ anh muốn ngồi ăn mà như đưa đám à?”

Không khí trầm mặt

“Thực ra...” Đang im lặng, bỗng nhiên Dương Á Lợi lên tiếng, giọng điệu sâu xa, “Mặc dù khi đó Diệp Lận thật sự đã có bạn gái, nhưng người khác vẫn có quyền theo đuổi chứ, đúng không?”

“Á Lợi.” Giọng của Diệp Lận.

“Hơn nữa, khi đó...”

“Đủ rồi đấy, Á Lợi!”

Tôi giật thót tim nhìn người đối diện, nét u sầu hiện rõ trên khuôn mặt nhưng vẫn cố che đậy bằng vẻ lạnh lùng, kiêu ngạo cổ hủ, anh đang tức giận.

Dương Á Lợi tái mặt nhìn Diệp Lận, mãi sau mới lẩm bẩm một câu: “Đừng giận, em không nói nữa là được chứ gì?”

Tình cảnh này, không có lên án, cãi vã, cũng chẳng có giật tung cửa bỏ đi, chỉ có một câu gần như là lời cầu xin tha thứ nhẹ nhàng, tôi nghĩ Dương Á Lợi thực sự yêu Diệp Lận, nên mới cẩn thận, dè dặt như thế.

“Được rồi, được rồi, mọi người khó khăn lắm mới có thể cùng nhau ăn uống một bữa, tranh luận thế đủ rồi, không nên để bụng, không nên để bụng.” Lâm Tiểu Dịch đứng dậy, thực chất là để xoa dịu tình hình đang căng thẳng, rồi quay sang nghiêm giọng nói với Gia Trân: “Cậu ít lời một chút cho mình nhờ! Hôm nay là ngày mở tiệc chúc mừng An Kiệt từ xa mới về, sao cậu dám làm loạn lên thế hả, để xem mình có trị được cậu không!”

Gia Trân có lẽ cũng nhận ra là mình hơi quá, liền nhìn tôi một cái rồi không nói gì nữa. Rất lâu sau đó, cô ấy mới lấy chân hích nhẹ vào chân tôi, “Xin lỗi, An Kiệt, mình...”

“Không có gì.” Tôi cười.

“Bữa tiệc hôm nay chẳng phải để chúc mừng Giản An Kiệt trở về sao? Sao nhân vật chính không nói gì thế?”

Tôi ngạc nhiên ngược nhìn người vừa thốt ra câu nói ấy, cảm giác bất lực.

Diệp Lận uể oải dựa lưng vào thành ghế, neho neho mắt, một cánh tay vắt ngược ra sau ghế, cử chỉ tự nhiên thoải mái, không còn dáng vẻ uy phong khi nãy, lại trở về cái kiểu phù phiếm, tùy tiện trước kia.

“Cũng chẳng có gì để nói.” Tôi lí nhí đáp.

“Sao lại thế được?” Diệp Lận giả vờ tỏ vẻ ngạc nhiên, “Lâu lắm mới gặp bạn học cũ, lẽ nào lại không có gì để nói?” Giọng nhẹ nhàng, hòa nhã nhưng mang chút mỉa mai, tôi có thể thấy rõ

“Đúng đấy, An Kiệt, kể cho bọn mình nghe đi, chuyện gì cũng được, cậu đã từng sống nhiều năm bên Pháp, chắc có nhiều chuyện thú vị lắm nhỉ?” Bùi Khải mỉm cười nói xen vào.

Tôi nghĩ một lát rồi thành thực nói: “Thật sự là không có chuyện gì thú vị cả.” Chuyện không hay thì có rất nhiều, nhưng không tiện nói.

Bùi Khải ra sức thúc giục: “Sao lại không có gì? Ví dụ như cuộc sống của cậu ở bên Pháp, ví dụ như, hì hì, có gặp được anh chàng đẹp trai nào không?”

Tôi cười nói: “Những anh chàng đẹp trai người Pháp thì rất nhiều.”

“Vậy chắc bên đó cậu yêu cũng không ít nhỉ?” Người hỏi câu đó là Dương Á Lợi, thái độ rất tự nhiên, như một tiểu thư khuê các điển hình.

Tôi cầm cốc nước trước mặt lên, xoay xoay nghịch nghịch trong lòng bàn tay mà không đáp lời.

“Bị cảm thì đừng uống rượu.” Là giọng của Phác Tranh, rất uy nghiêm.

Vì vừa rồi đầu óc cứ để đầu đầu, nên Lâm Tiểu Dịch rót gì vào ly tôi cũng không để ý, khát nước thì muốn cầm lên uống thôi, ai dè nhìn lại mới thấy là rượu vang đỏ.

Tôi mỉm cười và đặt ly xuống. Nói thực, tôi không phải là người biết uống rượu, bởi vì tôi bị dị ứng với cồn, nếu chẳng may chạm phải, cơ thể sẽ ngứa ngáy phát ban, cổ họng sẽ đau nhức, thậm chí nghiêm trọng hơn còn dẫn đến khó thở, việc này rất ít người biết, ở đây biết được có lẽ chỉ có hai người.

“Giản An Kiệt, em trở nên biết nghe lời từ khi nào thế?” Là tiếng của Diệp Lận, anh nhìn tôi, như cười như không.

Tôi thở dài không biết phải làm thế nào, “Thời gian sáu năm, cái gì cũng có thể thay đổi.”

Ánh mắt anh đột nhiên sắc lạnh, nhưng chỉ một giây sau lập tức trở lại bình thường, “Đúng thế, sáu năm, hai nghìn một trăm chín mươi ngày, năm mươi hai nghìn năm trăm sáu mươi giờ, ba triệu một trăm năm mươi ba nghìn sáu trăm giây, đúng là việc gì cũng sẽ thay đổi giữa những con số này.”

Bàn tay tôi cứng đờ một hồi, không nói gì, chủ đề này có nói thêm cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Ai ngờ Diệp Lận vẫn chưa buông tha, anh quay người bước lại gần tôi, “Hôm nay là ngày chúc mừng Giản An Kiệt trở về, chúng ta phải cùng nhau nâng cốc, chúc mừng cô ấy lần đầu tiên trở về sau sáu năm, công thành danh toại!” Nói xong liền đưa cốc lên uống cạn.

Thân hình cao lớn của anh đang rất gần, như muốn chế ngự toàn bộ các cơ quan cảm giác của tôi.

“Sao, không nể mặt anh à?”

Những suy nghĩ trong lòng chợt trở dậy khiến tôi cắn chặt môi vì khó chịu, ngẩng lên đối diện với đôi mắt đang nhúu lại đó.

“Diệp Lận!” Phác Tranh đứng dậy chắn ngay trước mặt tôi, giọng nói rõ ràng đang rất tức giận.

Mọi người phát hoảng, Bùi Khải, Tiểu Dịch vội vàng giảng hòa, Dương Á Lợi đứng dậy bước đến bên Diệp Lận kéo tay anh lại, “Hôm nay anh làm sao thế? Được rồi, được rồi, đừng có như con nít thế!”

Cô ta nói Diệp Lận là một đứa con nít? Người đàn ông bụng dạ thâm sâu nhất mà tôi từng thấy này mà lại bị người ta coi như một đứa trẻ!

Tôi liền cầm chiếc cốc lên, một chất lỏng nóng bỏng từ từ trôi xuống cổ họng, cổ liệu mạng nuốt xuống, nhưng cuối cùng vẫn bị sặc, khổ sở bưng miệng ho rũ rượi, dạ dày nóng như có lửa đốt rồi lan ra khắp cơ thể, ý thức dần dần tê liệt.

“Giãn An Kiệt, sau này anh nhất định phải để ý em thật kỹ mới được, uống rượu mà cũng bị dị ứng...” Tất cả đã tan theo làn gió, không chỉ là những ký ức năm xưa.

Khi tỉnh lại thì trời đã về khuya, không khí nồng nặc mùi thuốc khó chịu, bốn bề tĩnh mịch.

“Tỉnh rồi à?”

Dưới ánh đèn yếu ớt, Phác Tranh đang ngồi trên ghế, vẻ mặt đầy căng thẳng, lo âu.

Tôi gắng gượng mở miệng tìm chủ đề: “Từ khi về nước đến giờ, đây là lần đầu tiên em được ngủ một giấc ngon thế này.”

Sau một hồi im lặng là tiếng thở dài bất lực, “Thật không biết phải nói với em thế nào mới tốt đây.”

Kỳ thực, ngay cả với bản thân mình, tôi cũng không biết phải nói gì, vốn nghĩ cốc rượu vang đó cùng lắm chỉ gây phát ban, mẩn đỏ một chút thôi, ai ngờ lại phải vào viện, thật đã làm lớn chuyện!

“Xin lỗi vì đã làm anh lo lắng!” Có lẽ giờ tôi cũng chỉ biết nói vậy.

“Đúng là phải xin lỗi đấy!” Lúc này, bầu không khí cũng bớt nặng nề h

Đột nhiên, như nhớ ra điều gì, Phác Tranh mỉm cười chế giễu: “Cái cô nàng Lâm Tiểu Dịch ấy, ái chà, bị em dọa cho phát khóc, thật không ngờ, bình thường chanh chua là thế...”

“Ừ, cậu ấy là người sống rất tình cảm.”

“Ừ, tình cảm, hại anh dọa mãi mới bắt cô ấy về được.” Phác Tranh ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Biết em không thích ồn ào nên anh đã bảo bọn họ về trước rồi.”

“Ừ, cảm ơn anh!” Đúng là khi ngủ tôi không thể chịu được quá nhiều tiếng ồn.

Nhưng kỳ thực cũng không chịu được khi ngủ ở bệnh viện.

Tôi kéo ống truyền trên tay, cố nặn ra một nụ cười nịnh nọt với Phác Tranh, “Hay chúng ta về nhà đi? Em không muốn nằm viện.”

“Gượng đã, ít nhất cũng phải truyền hết chai này chứ, em sốt hơi cao đấy!” Giọng không quyết liệt lắm nhưng cũng có thể thấy rõ sự cương quyết trong đó.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã là một giờ mười lăm phút sáng, tôi thỏa hiệp: “Cũng muộn rồi, anh về nhà nghỉ ngơi đi.”

“Một mình em ở đây, anh không yên tâm.”

“Có gì mà không yên tâm, trái lại, có người ở đây em càng không ngủ được.”

Phác Tranh nghĩ một lát rồi gật đầu, “Cũng được, mai anh sẽ vào sớm, nhân tiện về nhà nấu cho em chút đồ ăn, đồ ăn ở đây chắc chắn em chẳng nuốt nổi.”

“Em muốn ăn cháo đậu xanh nấu với mật ong.”

“Biết rồi.” Phác Tranh đứng dậy, với chiếc áo khoác dưới cuối giường rồi đi ra, bước đến cửa lại quay đầu lại nói: “Em cứ yên tâm nghỉ ngơi, mọi việc rồi sẽ tốt thôi!”

Tôi mỉm cười không nói gì.

Trong lúc mơ màng, hình như có ai đó bước vào, ban nãy uống thuốc cảm nên giờ không sao mở mắt ra được, cảm giác có đôi bàn tay lạnh ngắt nắm lấy tay mình, rất khó chịu, muốn thoát ra nhưng lại càng bị nắm chặt hơn.

Tỉnh dậy, tứ bề trống rỗng, yên ắng đến mức chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ treo tường kêu tích tắc.

Tôi rút ống truyền trên tay ra rồi đứng dậy bước vào nhà tắm, vặn vòi, để mặc dòng nước lạnh ngắt chảy xối xả lên tay.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, không thấy Phác Tranh và cháo của anh ấy đâu, tôi ngạc nhiên khi thấy Dương Á Lợi.

“Diệp Lận đâu rồi?” Giọng cô ta vẫn rất thùy mị, nữ tính.

Vì không thích cái kiểu nằm trên giường nói chuyện với người khác, nên tôi cố tình rút ống truyền ra một lần nữa (cô y tá vừa mới treo hai chai nước lên), mặc chiếc áo khoác rồi bước xuống giường và đi đến bên cửa sổ. Giờ đang là cuối tháng Mười hai nên không còn những cơn mưa tuyết xối xả, chỉ còn lại những thảm tuyết trắng mênh mông vô tận với cái rét âm mui mấy độ.

“Tôi chỉ hỏi một câu, Diệp Lận đâu rồi?”

“Sao lại đến hỏi tôi?” Dầu sao với địa vị và thân phận của cô ta bây giờ thì không nên đến hỏi tôi câu này mới phải.

“Tôi biết nhất định anh ấy đã đến đây.”

Tôi nghĩ một lát rồi nói: “Anh ấy có đến đây hay không, tôi cũng không rõ. Nhưng, cô Dương, tôi có thể khẳng định là mình không hề nhìn thấy anh ấy, ít nhất là từ khi anh ấy bắt đầu mời tôi ly rượu.”

Dương Á Lợi nhìn tôi, dò xét mức độ tin cậy trong lời nói, một lúc sau mới cất tiếng: “Tôi sẽ không bao giờ nhường Diệp Lận cho bất cứ ai, kể cả cô, Giản An Kiệt, hy vọng cô nhớ cho!”

Trước khi quay người bước ra cửa, cô ta còn nói một câu: “Chúc cô sớm ra viện!”

Tôi quay về giường, ngồi xuống, điện thoại ở trên giường rung lên, một số máy lạ.

Tôi nhận điện thoại mà không nói gì, trước nay tôi đã quen với việc chờ đợi đối phương mở miệng rồi.

“Em đang ở đâu?” Giọng nói nghe có vẻ quen quen.

“Ai đấy?” Tôi thành thật hỏi lại.

Người ở đầu dây bên kia có vẻ hơi ngạc nhiên trước câu hỏi của tôi, lặng yên một lúc rồi mới lạnh lùng trả lời: “Tịch Hy Thần.”

Tôi cảm nhận rất rõ các đầu ngón tay hơi run rẩy, một lúc sau mới trấn tĩnh lại.

“Có chuyện gì?” Không ngờ lại là anh ta, sau tất cả mọi chuyện, anh ta không nên liên lạc với tôi mới phải.

Sau một lúc yên lặng, anh ta nói: “Giản An Kiệt, em đúng là một ý nhân hay quên đấy!” Giọng nói nghe thật đáng ghét.

Tôi quên mất là hôm qua phải quay về Giản gia, nhưng thế thì đã sao, đây chẳng phải là việc gì quan trọng, nhớ thì về, không nhớ thì thôi, “Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở!”

“Không có gì.” Giọng anh ta bình thản mang chút giễu cợt.

Đúng là một tên kiêu ngạo, tôi thầm rít lên, đang định tắt máy thì bên kia lại nói: “Như Giản tiểu thư đã biết, tôi xin hỏi lại một lần nữa, Giản tiểu thư định bao giờ mới về Giản gia?”

Tôi im lặng giây lát rồi mỉm cười, nói: “Tịch Hy Thần, anh không thấy mình rồi hơi đi quan tâm đến chuyện của người khác à?”

“Hãy cho anh thời gian chính xác đi!” Anh ta không có phản ứng gì trước những lời châm chọc của tôi, giọng vẫn lạnh lùng.

“Xin hỏi, Tịch tiên sinh, anh lấy thân phận gì mà nói với tôi câu này?” Xét về mọi mặt, tôi đều không cần thiết phải khai báo với anh ta về những chuyện như thế này, “Tôi cứ nghĩ mình không cần phải khai báo với ‘người ngoài’ rằng khi nào sẽ ‘về nhà’ chứ?” Tôi nói mĩa anh ta nhưng cũng chẳng khác gì đang tự nói mĩa chính bản thân mình.

“Chú Giản là bố em, tất nhiên chú ấy cần phải biết chính xác khi nào em về, tránh mất công chờ đợi.” Giọng trang nghiêm như thể người chờ đợi là anh ta vậy.

Tôi đoán con người này chỉ muốn cố tình gây rắc rối cho tôi thôi, “Vài ngày nữa.” Những lời châm chọc không có tác dụng gì với anh ta, nên cũng chẳng cần tốn công tốn sức, tôi nói đại cho xong chuyện.

“Giản An Kiệt, hình như em vẫn chưa hiểu rõ ý anh thì phải, anh cần thời gian “chính xác” cơ mà.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngày mai.”

“Được, ngày mai.” Ngừng một lát, anh ta nói: “Nếu cần, anh có thể bảo người đến đón em.”

“Tôi vẫn còn nhớ đường về.”

“Hy vọng là thế.”

Buổi chiều, Phác Tranh đến giúp tôi làm thủ tục ra viện.

Trước đó, Lâm Tiểu Dịch và Mạc Gia Trân cũng đến, nói chuyện cười đùa một lúc rồi tôi sợ phiền nên bảo họ về trước.

Ngồi trên xe của Phác Tranh, cuối cùng tôi cũng được ăn cháo đậu xanh mật nhưng, “Hơi nhạt!”

“Bốn thìa đường to tương rồi đấy, cô nương ạ!” Phác Tranh mải lái xe không thèm liếc tôi lấy một cái.

“Em thích ăn ngọt.” Nghĩ một lát, tôi lại bồi thêm một câu: “Càng ngọt càng tốt.”

“Lạ nhỉ, hồi bé có thấy em thích ăn ngọt bao giờ đâu?”

“Mấy năm gần đây bắt đầu thích.” Tôi cười nói, “Món điểm tâm ngọt của Pháp thực sự rất ngon.”

“À, đúng rồi...” Phác Tranh rút trong túi ra một tập giấy, đưa cho tôi, “Vé đi Thượng Hải chiều mai này, còn nữa, vé đi Pháp sáng ngày kia, em nhất định phải đi sớm thế à? Mới về nước được bốn hôm.”

“Bốn ngày là đủ rồi.”

về đến khu nhà của Phác Tranh thì trời đã tối, tôi xuống xe còn Phác Tranh một mình lái xe xuống bãi đỗ dưới tầng hầm. Tôi bỏ mũ xuống, cầm trên tay và quay người bước về phía cổng khu chung cư, nhưng chưa đi được một bước thì phía sau có hai cánh tay cứng ngắc kéo lại, mạnh đến mức chiếc mũ trên tay cũng bị rơi xuống.

Trước mắt là một khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú - Diệp Lận!

Ánh đèn đường tranh tối tranh sáng hắt lên gương mặt, vẻ tự nhiên phóng đảng ngày thường không còn nữa, lúc này, trông anh có phần tiêu tụy, chán nản, hai mắt đỏ ngầu thấy rõ những mạch máu.

Sau khi hết hoảng sợ, tôi cố vùng vẫy thoát khỏi cánh tay anh vì bị giữ đau quá, “Diệp Lận...”

Nói chưa hết câu đã thấy hơi thở nóng bỏng phả vào mặt, tiếp đó là nụ hôn nồng cháy chặn trên môi, tiếp đó, tôi cảm nhận được sức nóng trên cơ thể anh áp sát vào cơ thể tôi, hôn điên cuồng, không để ý tới bất cứ điều gì. Kim nén, đoạn tuyệt, cầu xin... dường như anh muốn đặt trọn tất cả mọi cảm xúc trong nụ hôn này.

Tâm trí tôi trở nên trống rỗng.

Diệp Lận dựa đầu vào bả vai đang run rẩy của tôi, thở dài bất lực, “Không cần anh nữa à?” Giọng nói có chút thê lương.

Giống như bị mê hoặc, tôi không kim lòng được, giơ tay lên vuốt nhẹ mái tóc mượt mà, đen nhánh, có phần lưu luyến, buông xuôi.

Diệp Lận ngẩng người nhìn tôi, trong đáy mắt như ẩn chứa một thứ gì đó tươi sáng, đẹp đẽ, rồi từ từ cúi xuống, một lần nữa thật gần môi tôi, quyến rũ, mê hoặc, nhẹ nhàng mơn man bờ môi tôi rồi càng lúc càng mãnh liệt hơn.

Không khí lạnh giá của ngày đông thổi qua khe hở của chiếc khuy áo không biết đã mở ra từ lúc nào, cơ thể thoáng run rẩy rồi đột nhiên thức tỉnh! Ý thức được mình đã vượt quá tầm kiểm soát, tôi lấy hết sức đẩy anh ra. Diệp Lận trở tay không kịp, bối rối lùi lại phía sau một bước dài rồi bối rối dừng lại, nhìn chăm chăm vào tôi, “Giản An Kiệt, em còn cần anh không?” Giọng nói thật ngọt ngào, quyến rũ, như muốn dập tắt tất cả sự chống cự của tôi.

Đúng là một tên xảo quyệt!

Cuối cùng, tôi cũng mở miệng: “Diệp Lận, đừng đùa nữa, anh muốn nói gì thì mau nói ra đi.” Tôi không thể, cũng không hơi đâu đi suy đoán động cơ của anh, suy nghĩ của anh bao giờ cũng phức tạp hơn suy nghĩ của tôi.

Nét mặt có vẻ bị tổn thương, anh nhìn sâu vào mắt tôi một cách khó hiểu, “Giản An Kiệt, anh yêu em!”

Trái tim tôi đập thành thịch... Bây giờ thật sự không nên nói ra câu này nữa.

“Anh yêu em... Có nghe thấy không? Anh yêu em!”

Tôi cố tỏ ra bình tĩnh, ít nhất là ở vẻ ngoài, để anh khỏi gào lên nữa.

“Chúng ta đã chia tay nhau rồi, Diệp Lận, từ sáu năm trước.” Tôi thấy giọng mình bình tĩnh không ngờ.

“Anh yêu em!” Anh vẫn bướng bỉnh lặp lại, hét to khiến người khác phải chú ý.

Tôi nhìn thẳng vào anh, “Diệp Lận, chúng ta đã chia tay rồi.” Rõ ràng là tôi nói với anh nhưng cũng là để nói với chính mình.

“Anh không muốn chia tay!” Hai cánh tay tôi bị anh nắm chặt, giọng anh luống cuống, vội vàng, “Anh hối hận rồi, anh không muốn chia tay với em, anh nói anh đã hối hận rồi! Anh không muốn chia tay!”

“Diệp Lận...” Tôi cố gắng chịu đựng cảm giác đau buốt ở hai cánh tay, “Là anh đã nói trước, nói muốn chia tay với em mà.”

“Là em ép anh phải nói thế! Em không quan tâm đến anh, một chút cũng không, em nói em muốn đi Pháp, anh sợ mình tức giận, anh nói chia tay với hy vọng em sẽ lo lắng, sẽ vì thế mà ở lại! Nhưng, nhưng mà...” Nói đến đây, giọng anh khản đặc, vẻ đau đớn thể lương, “Nhưng em vẫn cứ đi!” Anh ngẩng lên nhìn tôi, “Em lúc nào cũng có thể đoạn tuyệt, dứt khoát như thế, dứt khoát đến mức khiến anh cảm thấy từ trước đến nay em chưa từng yêu anh!”

Không quan tâm, không yêu, thì không thể cho phép một người ở bên cạnh mình suốt sáu năm.

Thì ra từ trước đến nay anh luôn nghĩ như vậy, cứ hiểu lầm như thế. Cho dù chia tay đã sáu năm, giờ nghe thấy vẫn có chút đau lòng.

“Diệp Lận...” Tôi nói thật chậm, thật nhẹ, nhưng từng câu, từng chữ rất rõ ràng, cũng rất lạnh lùng.

“Em yêu anh, đã từng như thế.”

Khi anh nói muốn chia tay, em rất đau lòng, thật sự rất đau lòng.

Em bị nhà họ Giản ép phải ra đi.

Em đã đi tìm anh.

Em nói em phải đi Pháp, bị ép đến một nơi mà ngay cả ngôn ngữ cũng không biết.

Em chỉ muốn đi tìm anh.

Anh nói: “Chúng ta chia tay đi, Giản An Kiệt.”

Em không biết mình đã rời đi như thế nào, đến bây giờ vẫn nghĩ không thông.”

... Giản An Kiệt, em muốn đi Pháp thì cứ đi, nói với tôi làm gì, tôi có là gì của em đâu, nói thẳng ra thì chẳng là gì cả!...

“Nhưng dù anh nói chia tay thì em vẫn nhớ anh, vừa đến Pháp đã muốn đi tìm anh, không kìm lòng được, ngay bản thân cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng, em thật sự rất muốn... rất muốn có anh ở bên cạnh.

Có lần, cuối cùng em cũng lấy hết can đảm gọi điện cho anh.

Nhưng người nghe điện không phải là anh.

Cô ta nói, anh không muốn nghe điện của em.

Khi đó, em đứng ở trên đường mà không sao nhớ được đường về, mặc dù con đường ấy em đã đi không dưới mười lần, em muốn hỏi ai đó nhưng chợt nhớ ra mình một từ cũng không biết.

Diệp Lận, chúng ta đã ở bên nhau sáu năm, chứ không phải sáu mươi ngày. Khi mới chia tay được mấy tháng, dường như ngày nào em cũng mơ thấy anh. Có một thời gian dài, ngay cả thức dậy em cũng không muốn, nhưng thật buồn cười là tối đến em phải uống thuốc ngủ thì mới có thể chợp mắt được.

Lần thứ hai, cũng là lần cuối cùng em gọi điện cho anh, thực ra thì không nên gọi.

Nhưng khi đó em đang rất sợ hãi. Bạn của em đã chết. Người bạn duy em ở bên đó đã chết.

Em chỉ muốn tìm anh.

Lần cuối cùng ấy đã khiến em quyết định sẽ không bao giờ tìm anh nữa.”

... “Diệp Lận, là em đây. ”

“Có chuyện gì? ” Sau một hồi lâu im lặng là câu nói lạnh lùng, vô tình như thế.

“Em... nhớ anh, Diệp Lận, thật đấy, rất nhớ, chúng ta gặp nhau một lần được không? ” Con người là loài động vật duy nhất có cảm xúc, nhất là khi yêu đuối, rất muốn có một ai đó yêu thương để nương tựa, một người cực kỳ quan trọng trong trái tim mình.

“Thật sao, em nhớ tôi? ” Giọng nói mỉa mai thấy rõ, “Nếu em gọi điện chỉ để nói với tôi mấy câu này, vậy thì, xin thứ lỗi là tôi không tiếp. ”

“Diệp Lận, em muốn gặp anh!” Vứt sang một bên tất cả lòng tự trọng, sự kiêu ngạo của mình, còn lại duy nhất lúc này là sự nhún nhường.

“Nhưng tôi không muốn gặp em, một chút cũng không! Nếu có thể, thật sự tôi muốn quên đi tất cả những gì liên quan đến em!”...

Tôi ngẩng lên nhìn, thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Diệp Lận.

Anh buông tay tôi ra, loạng choạng lùi lại vài bước rồi cười phá lên, “Giả An Kiệt, em thật tàn nhẫn, lúc nào em cũng tàn nhẫn hơn anh bội phần!” Nói xong, anh quay người bỏ chạy về phía màn đêm u tối, bước chân xiêu vẹo trong đêm đen tĩnh lặng.

Tôi tàn nhẫn ư? Có một ngày, sau khi bị từ chối thì tuyệt đối sẽ không tiếp nhận, bị một lần tổn thương sẽ không còn muốn ấp ủ bất kỳ hy vọng nào nữa, nếu như thế gọi là tàn nhẫn thì tôi sẵn sàng chấp nhận mình là người tàn nhẫn, đây là một kiểu cố chấp, cũng là một kiểu bệnh lý cực đoan, cực đoan tới mức làm tổn thương mình, tổn thương người, nó đã trở thành thâm căn cố đế trong suy nghĩ của tôi.

Nhìn chiếc bóng nhòa dần vào đêm tối, trong lòng không thể tự lừa dối rằng không có chút nhói đau.

Nhưng, như thế là tốt nhất, rõ ràng không thể tiếp tục thì không nên có bất kỳ một bắt đầu nào.

Quay người lại, tôi ngạc nhiên khi thấy Tịch Hy Thần đang đứng cách đó không xa, dưới ngọn đèn đường.

3. Chương 3

Vóc dáng cao ráo, mảnh mai kéo theo một cái bóng lơ mờ, trang nghiêm. Trong ánh đèn tranh tối tranh sáng, một khuôn mặt khô ngô, tuần tú ẩn chứa vẻ trầm lặng, suy tư khó đoán định.

Dưới sắc đêm, ánh mắt anh ta làm người khác sợ hãi.

“Giản tiểu thư.” Giọng vẫn lạnh nhạt.

Tôi không biết anh ta đã đứng đây từ bao giờ, cũng không biết rốt cuộc anh ta đã nghe được những gì, chỉ im lặng nhìn anh ta.

Những gì diễn ra hôm nay đã quá đủ, nếu phải tiếp tục đối phó, e rằng tôi sẽ không chịu nổi mất, tâm trạng mệt mỏi đến mức chỉ hy vọng con người này sớm kết thúc, nhưng rõ ràng... đó là ước muốn quá xa vời đối với tôi.

“Nếu có thể, xin em vui lòng bớt chút thời gian đến dinh thự nhà họ Giản.” Anh ta ngừng một giây rồi nói tiếp,

“Ngay bây giờ.”

Bây giờ? Tôi chau mày, kìm nén nổi tức giận trong lòng, “Anh Tịch, hình như anh quên là chúng ta hẹn nhau ngày mai.”

Ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mắt tôi, “Bây giờ, anh nghĩ em nhất định không bận gì.”

“Tịch Hy Thần, tôi nói thẳng nhé, anh thật sự là người luôn tự cho mình là đúng.”

Hình như anh ta không để tâm tới những lời của tôi, tiếp tục nói: “Xin mời!”

Tôi có chút tức giận, trong tình huống này ai mà không tức được cơ chứ, không hiểu sao anh ta lại đến đây gây rối với tôi, hoàn toàn không cần thiết!

“Sáng mai tôi sẽ về.” Tôi không muốn ở đây thêm một giây nào nữa, quay người bước về phía cổng khu chung cư. Phác Tranh chắc đã đi cầu thang máy từ tầng hầm để xe lên nhà rồi, hơn nữa ở lại cũng chỉ dẫn đến một cuộc tranh cãi âm ỉ không đáng có, như vậy chỉ tổ đau đầu.

“Ngày mai bố em sẽ đi Singapore.”

Bước chân miễn cưỡng dừng lại.

Anh ta nói thế là có ý gì? Là nói cho tôi biết, một Giản An Kiệt đã bị Giản gia đuổi ra khỏi nhà thì không phải lúc nào cũng có tư cách quay lại Giản gia, hay muốn nói với tôi rằng, cho dù là gặp cha đẻ của mình thì cũng cần phải xem xét người cha đó có thời gian rồi để diện kiến h

Cho đến hôm nay, đối với Tịch Hy Thần, tôi phải thừa nhận mình sợ anh ta, đồng thời cũng... hận anh ta vô cùng! Đúng thế, rất hận! Sáu năm trước, khi anh ta đánh tôi, ngoài cảm giác bỏng rát, đau nhói còn là cảm giác bị xúc phạm, sỉ nhục. Thời khắc đó đã khiến tôi trong chớp mắt mất đi lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh, chỉ có thể lau những giọt nước mắt chảy tràn khóe mi!

Tôi quay người nhìn anh ta, mặt lạnh tanh, sáu năm từng trải đã khiến tôi trở nên thế tục và giả dối.

“Đã thế, cảm phiền anh nói với bố tôi, giờ muộn rồi không cần lãng phí thời gian ở bên tôi làm gì, còn như ngày mai, à, vừa vặn ngày mai tôi cũng sẽ rời xa nơi này.” Chắc chắn là như thế, tôi mỉm cười nói thêm: “Tôi nghĩ Tịch tiên sinh sẽ vui lòng giúp tôi chuyển lời chứ?”

Một lần nữa, tôi quay người rời đi. Tịch Hy Thần sải ba bước đã đến trước mặt tôi, tôi đương nhiên không thể ngờ anh ta lại nhanh như thế, không kịp phản ứng gì, đến khi ý thức được thì cánh tay đã bị anh ta nắm chặt.

“Em nói thế là có ý gì?” Trên mặt anh ta hiện lên vẻ lạnh lùng khó đoán định.

Nếu nói sự tiếp cận của Diệp Lận khiến tôi hồi hộp và hoảng loạn, thì sự tiếp cận của Tịch Hy Thần lại khiến tôi kinh hãi và khiếp sợ. Tôi cố gắng vùng vẫy khỏi tay anh ta, nhưng vô ích.

“Nom de Dieu chết tiệt!” Tôi vô thức buột ra một câu rủa bằng tiếng Pháp, “Buông ra, Tịch Hy Thần!”

“Buông ra? Chả lẽ cậu ta thì có thể ôm em!” Trong đáy mắt anh ta ẩn chứa sự phẫn nộ, nếu không đứng thật gần thì tuyệt đối không thể phát hiện ra được. Tuy nhiên, tôi thật sự không hiểu anh ta phẫn nộ vì cái gì, thậm chí còn thấy kỳ lạ, suy cho cùng, trong hoàn cảnh này, người đáng tức giận phải là tôi mới đúng!

“Tôi nghĩ anh không có tư cách quản tôi chuyện đó!”

Cơ thể anh ta thoáng run lên, nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt tối sầm như muốn uy hiếp người khác.

Lần này giọng anh ta đã bình tĩnh hơn: “Nếu anh hiểu không nhầm thì ý em là ngày mai em sẽ đi Pháp?”

“Gần như là thế.” Chiều mai tôi đi Thượng Hải thăm mẹ, sáng sớm ngày kia mới bay sang Pháp, nhưng tôi nghĩ, mình chẳng cần phải giải thích với anh ta.

“Gần như là thế?” Anh ta lại bắt đầu cao giọng, “Vậy thì, Giản tiểu thư, tối nay em nhất định phải quay về Giản gia.”

“Thật nực cười! Anh lấy tư cách gì mà nói với tôi câu “nhất định”?”

“Theo luật thì anh là anh họ của em.” Tịch Hy Thần nói câu này với vẻ đầy ẩn ý.

Thật quá mới mẻ! Tôi không nhịn được bèn cười phá lên, “Đừng có lôi cái quan hệ vợ vắn này ra ép tôi! Nghe muốn mắc ói!”

“Được lắm! Anh cũng là...” Chuông điện thoại đột nhiên reo vang, cắt ngang lời anh ta. Tịch Hy Thần lấy điện thoại trong túi ra, liếc tôi một cái rồi chau mày nghe điện, Vâng... được ạ.”

Sau đó anh ta gơ điện thoại về phía tôi, “Bố em.”

Tôi nhìn anh ta, lại nhìn chiếc điện thoại đen ngòm vì đèn màn hình đã tắt, rất lâu sau mới nghe máy.

“Tiểu Kiệt à, bố bảo Tịch Hy Thần đến đón con, hy vọng con đừng để bụng.” Khẩu khí lạnh nhạt, xa cách chứ không phải của một người thân.

“Bây giờ con có thể về không?” Giọng khiêm tốn, chân thành của một vị trưởng bối.

Thật ra, nếu không có cuộc điện thoại này, một khắc trước tôi vẫn quyết định sẽ không quay về nhà, dù trước khi về nước cũng định quay về giải quyết một số việc, nhưng tất cả đã không còn quan trọng khi tôi kéo hành lý ra khỏi nhà họ Giản một lần nữa, sau khi biết mình có thêm một đứa em trai.

Trả điện thoại cho người đối diện, tôi quay người bước ra đường vẫy taxi.

Anh ta đuổi theo đến trước mặt tôi, “Em nhất định phải làm như thế này à?”

Tôi nghiêng đầu, nhìn anh ta mỉm cười, “Chẳng phải anh đã từng nói là tôi sợ anh hay sao? Tôi thú nhận là đúng, tôi sợ anh.”

Ánh mắt Tịch Hy Thần tối sầm lại, muốn nói điều gì nhưng lại kìm xuống.

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt, không do dự, tôi bước tới và ngồi vào trong.

Ngồi trên xe, tôi lấy máy gọi cho Phác Tranh, kể lể qua sự tình rồi ngã người ra sau ghế, nhắm mắt thư giãn một chút, dù sao vẫn còn việc phải đối phó, nó làm tôi kiệt sức mất.

Trang viên Giản gia, vẫn còn phải tới.

Người giúp việc ra mở cổng, lần này không còn cự nự, làm khó tôi nữa mà lịch sự dẫn tôi vào thẳng th phòng. Hành lang dài rộng rãi, ánh đèn tường hắt ra những tia sáng yếu ớt, lan can gỗ chạm khắc tinh tế.

Những hàng trúc sau vườn trong ký ức của tôi đã không còn nữa, thay vào đó là những cây hoa hải đường có mặt ở khắp vườn và lối đi, tươi đẹp lạ thường trong thế giới đầy màu trắng thuần khiết này...

Đến căn phòng cuối cùng, người giúp việc gõ cửa, “Thưa ông, Giản tiểu thư về rồi ạ!”

Đèn điện sáng trưng, nội thất bày biện tỉ mỉ, tủ sách đầy ắp, mọi thứ đều chứng tỏ chủ nhà là một quan chức nghiêm cẩn, uy nghi lỗi lạc.

Tôi quay đầu nhìn người đàn ông trung niên đứng bên cửa sổ đang dõi mắt về phía tôi, đó là bố tôi, Giản Chấn Lâm.

“về rồi à?” Giọng ông hơi căng thẳng, không được tự nhiên lắm. Một người thường xuyên xuất hiện trước công chúng, xuất khẩu thành thơ như Giản Chấn Lâm mà lại thấy căng thẳng khi đứng trước con gái ruột của mình, ha ha, thật thú vị!

“Tiểu Kiệt, đi đường chắc mệt lắm!” Ông đi tới gần tôi và ân cần mở lời.

“Cũng bình thường ạ.”

“Con ngồi xuống đã, uống một chút gì nhé? Trà hay là...”

“Không cần ạ, con cảm ơn!” Thời gian ở lại đây không nên lâu hơn thời gian uống một ly trà.

Về bờ hững của tôi khiến ông lúng túng, khó xử cho đến khi người giúp việc gõ cửa bước vào, “Thưa ông, cậu Tịch đã về rồi, có cần mời cậu ấy lên đây không ạ?”

Giản Chấn Lâm đi đến trước chiếc bàn gỗ lim rồi ngồi xuống, “Bảo cậu ấy lên đây!” Quay sang phía tôi đang đứng không xa chiếc sofa, ông nói: “Tiểu Kiệt, con cũng ngồi xuống đi!”

“Chú Giản.” Giọng nói trầm ấm vang lên cùng tiếng mở cửa.

Tôi vẫn đứng ở chỗ cũ, không di chuyển, cũng không ngồi xuống.

“Ồ, Hy Thần, về rồi à?” Giản Chấn Lâm không hề hỏi tại sao tôi và anh ta không về cùng nhau.

Tịch Hy Thần bước qua tôi rồi đến trước bàn ngồi xuống.

Giản Chấn Lâm nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói tôi cũng đến ngồi xuống đi, nhưng tôi không nghe, cứ đứng đó, lại còn đứng rất thẳng

Một lúc lâu sau, ông thở dài đứng dậy, ánh mắt bất lực nhìn tôi, “Tiểu Kiệt...” Đôi môi ông động đậy như thể đang suy nghĩ điều gì, cuối cùng cũng mở lời: “Bố biết, con nhất định vẫn còn trách những gì bố đã nói và làm với con năm đó.”

Tôi đã tiên liệu trước, nhưng không ngờ ông lại đề cập đến vấn đề này nhanh như thế, lại còn rất thẳng thắn.

“Tiểu Kiệt, hôm nay con đồng ý quay về Giản gia, bố thật sự rất vui. Những ngày tháng con sống ở bên ngoài, chắc chắn đã chịu nhiều vất vả. Suốt bao năm qua, bố đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha, một chút cũng không.”

Lời lẽ thật rung động lòng người, nhưng lúc này sao tôi lại thấy tê nhạt đến thế!

“Thực ra, bố không cần phải như thế!” Những lời nói sáo rỗng dùng để cảm hóa người khác này thực ra không cần phải áp dụng với tôi, chỉ ít là bây giờ, một chút cũng không cần.

Về mặt Giản Chấn Lâm hơi bối rối, mấy lần định mở miệng nhưng không thốt được thành lời, cuối cùng ông nói: “Tiểu Kiệt, con là con gái duy nhất của bố.”

Mấy lời này lướt qua trái tim tôi, không thật đau, nhưng đã để lại một vết sẹo.

“Bố, con biết, con là con gái của bố, nhưng chẳng phải bố còn có một đứa con trai sao?” Hễ mở miệng là tôi lại không che giấu sự mỉa mai.

Thật không có gì ngạc nhiên khi thấy Giản Chấn Lâm kinh ngạc và xấu hổ, tự nhiên cảm thấy buồn cười, tôi không có ý làm tổn thương bất cứ ai, nhưng nhiều lần bị tổn thương khiến tôi cảm thấy thật oan ức.

“Em không nên nói như thế!” Một giọng nói chối tai cất lên.

Tôi mỉm cười, “Tôi nên nói cái gì và không nên nói cái gì, lẽ nào phải cần sự đồng ý của anh? Tịch Hy Thần, hình như anh quản hơi nhiều chuyện rồi đấy!”

Anh ta chau mày đứng phắt dậy, nhìn tôi với vẻ không đồng tình, “Thời gian sáu năm qua thực đã khiến em thay đổi không ít.”

Tôi “hừ” một tiếng rồi quay sang Giản Chấn Lâm, “Rốt cuộc tìm con có việc gì?” Thật không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây.

“Tiểu Kiệt, thật ra Hy Thần...”

“Con nghĩ con về đây không phải để nói chuyện của anh ta.” Tôi lạnh lùng cắt ngang khi định nói điều gì đó liên quan đến Tịch Hy Thần.

Giản Chấn Lâm thở dài, quay mặt về phía Tịch Hy Thần, gật đầu một cái, rồi ngược ánh mắt sâu lắng về phía tôi.

Rất lâu sau, Tịch Hy Thần lôi một tập tài liệu từ trong ngăn bàn gỗ lim ra rồi đi về phía tôi. Tôi ép mình phải đứng yên chờ anh ta đến gần.

Tịch Hy Thần đưa tập tài liệu cho tôi, nhưng tôi nhất định không giơ tay ra nhận, chỉ lạnh lùng liếc một cái, là tập tài liệu về bất động sản.

Trên đó viết: Trang viên Giản Thị.

“Tiểu Kiệt, đây là nơi con đã sống từ nhỏ, bố muốn giao lại cho con toàn bộ trang viên này.”

“Không cần thiết.” Tôi hờ hững nói.

“Bố đã mua một khu đất ở gần đây rồi, con không thích chúng ta...” Giản Chấn Lâm dường như nhận ra từ “chúng ta” có vẻ không ổn cho lắm, nên dừng lại một lát rồi nói tiếp, giọng dè dặt, thận trọng hơn: “Bố và dì Thẩm sẽ lập tức chuyển đi.” Câu sau cùng được thốt ra một cách ngập ngừng.

Sao ông phải làm thế? Tôi không có bất kỳ ý kiến gì, chỉ nhìn ông một cách vô cảm.

“Tiểu Kiệt, quãng thời gian bắt con sang Pháp, bố hối hận cũng đã quá muộn. Sáu năm qua con gần như cắt đứt liên lạc, con là con gái duy nhất của bố.” Giản Chấn Lâm nói hơi lộn xộn, không đầu không cuối.

Đây có phải là ông bố làm mưa làm gió trong giới chính trị gia của tôi không? Bỗng nhiên tôi nhận thấy ông chẳng qua chỉ là một người đàn ông trung niên đã mệt mỏi với chuyện thế sự. Thời gian sáu năm đã khiến ông già đi rất nhiều.

Ồ lại. Đúng thế, sự mềm lòng đáng ghét đã làm tan rã ý chí, quyết tâm của tôi.

Khi những tia nắng mặt trời đầu tiên rọi qua song cửa sổ, tôi phát hiện ra mình vẫn có thể ngon giấc trong ngôi nhà này. Thật dễ chịu, cả không gian thuần một sắc đen, cảm giác giống như trước đây, có một dạo tôi thường xuyên bị ốm, phải nằm trên giường không ra khỏi nhà, và vì thời gian ngủ nhiều nên trong phòng lúc nào cũng tối thui.

Bàn tay bỗng thấy ấm áp, sau khi nghiêng đầu sang nhìn rõ thì cảm thấy kinh ngạc, tôi liền ngồi dậy và bước xuống giường.

Tất cả những thứ không thuộc về căn phòng này đã được dọn đi hết, cho thấy sự chân thành của Giản Chấn Lâm, nhưng dường như ông vẫn không sao quên nỗi cậu con trai hay chạy lăng xăng khắp chốn.

Tôi đi đến chiếc ghế tựa lấy áo choàng khoác lên người, căn phòng đã được bật hệ thống sưởi, không lạnh nhưng cũng không cảm thấy ấm áp.

Tôi nheo mắt nhìn về phía thằng bé đang nằm cuộn tròn ngủ ngon lành ở góc giường... Ga gối đều đã được thay mới.

Bỗng nhiên nhớ lại lời Phác Tranh: “Thích sạch sẽ thật sự không có thuốc chữa à?”, tôi thấy không nhịn được cười, có chỗ nào không tốt chứ?

Tự nhiên muốn gọi điện cho Phác Tranh, tôi thả lỏng người dựa vào cửa sổ sát sàn, “Dậy rồi à?”

“Chẳng phải vì bị em đánh thức sao?” Giọng Phác Tranh có vẻ ngái ngủ thật, đúng thế, anh ấy mà thức thì giọng to phải biết.

“Nhớ anh.” Giọng tôi nhẹ nhàng nhưng không có ý làm nũng.

“Giản An Kiệt, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi, không phải vòng vo tam quốc thế!” Thêm một lần chứng minh anh chàng Phác Tranh này chẳng có tí dây thần kinh lằng lằng nào.

Tôi mỉm cười một cái rồi mới nghiêm mặt nói: “Có thể em sẽ ở lại đây thêm vài ngày nữa, những việc sau đó phiền anh giúp nhé!” Nhìn vào khung cửa kính thấy tóc hơi rối, tôi liền giơ tay vuốt vuốt lại.

Phác Tranh suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Khoảng mấy ngày?”

“Cũng không biết, khoảng hai, ba ngày gì đó, vé máy bay nhất định phải lùi lại, ít nhất về phía mẹ em, hy vọng anh ra mặt giúp em nói vài câu, bà trước nay vẫn cứng anh nhất mà, còn nữa, về visa, em nghĩ bây giờ cũng phải đổi lại.”

“Sao thế, bọn họ ép em à?” Giọng Phác Tranh khi kìm nén lại trở nên cứng cỏi, lạnh lùng.

“Ép ư? Ha ha, không có, thực tế ngược lại thì đúng hơn.” Khi nói câu này, ngay cả bản thân tôi cũng giật mình vì quá bình tĩnh.

“Anh sẽ giải quyết cho.” Phác Tranh dừng lại một lát rồi nói: “Nếu không muốn ở lại thì dù một giây cũng đừng ép buộc mình.”

Tôi giơ tay, nhẹ nhàng vẽ lên tấm kính phủ đầy sương mù, “Em biết, em luôn biết yêu quý bản thân mà.”

“Anh thấy em tự ngược đãi bản thân thì có, đang yên đang lành lại chạy đến đó. À, phải rồi, tối qua anh có gửi sang cho em một bộ chăn ga gối đầy, em có thích không

“Cũng tạm tạm.”

“Sản phẩm thủ công truyền thống cao cấp của vùng sông nước Giang Nam, anh đã tự tay giặt đi giặt lại mấy lần đấy, haiz, đại tiểu thư ơi, em còn muốn thế nào nữa chứ!” Tiếng cười của anh ấy thật êm tai.

“Cảm ơn anh, Phác Tranh.”

Phác Tranh nghe thấy thế thì rất hào hứng, “Anh không thích cảm ơn suông đâu, lời nói phải đi đôi với hành động, anh thích nhất là được hậu tạ, nào nào nào, số tài khoản của anh là 3359...”

Tôi cười một cái rồi tắt máy.

Tôi day day vài cái vào ấn đường, thấy hơi đau đầu, không hẳn là ốm, nhưng không để ý không được.

“Chị ơi!” Tiếng gọi bất ngờ khiến tôi nhớ ra trong phòng còn có một đứa trẻ, lúc này thằng bé đang ôm gối ngồi cuối giường, đôi mắt đen láy mở to nhìn tôi, cười rất tươi.

“Sao hôm qua em vào đây được?” Căn bản là vì hôm qua tôi chắc chắn đã tự tay khóa cửa, càng ngạc nhiên hơn nữa là chẳng lẽ tôi lại không cảm giác được sự có mặt của thằng bé?

Thằng bé chớp chớp mắt, cười thật tươi: “Hay quá, chị nói chuyện với Ngọc Lân rồi!”

Sau đó là tiếng của một vật thể nào đó rơi thẳng góc xuống đất. “Đau quá!” Thằng bé loạng choạng rồi lăn lộn dưới đất, “Đau, đau quá, chị...”

Nhìn thằng bé lúng túng xoa xoa cái trán đã nổi rõ vết tím, tôi không hề có ý muốn lại gần vỗ về nó, mà chỉ bình thần bước qua rồi đi thẳng vào nhà tắm. Tôi nghĩ mình không cần phải thích ứng với cái gọi là tình thân này. Còn về chuyện tại sao tự nhiên nó lại xuất hiện trong căn phòng này... Chỉ cần nó không phải ma quỷ là được.

... Vốc một ít nước lạnh vã vào mặt, tôi nhìn mình trong gương, xanh xao, phiền muộn, hơi ốm yếu, đây có lẽ mới đúng là tôi sau khi đã cởi bỏ lớp quần áo bên ngoài, trông thật thảm thương!

Từ nhà tắm bước ra, tôi cứ nghĩ thằng bé không còn ở đây nữa, nào ngờ nó vẫn chưa đi, lại còn xuất hiện thêm một người lớn.

Thì ra căn phòng này bây giờ đã trở thành nơi công cộng rồi.

Tịch Hy Thần bế Giản Ngọc Lân ngồi bên mép giường, ngón tay thon dài xoa xoa chỗ trán sưng vù của thằng bé, nét mặt hiện rõ vẻ cưng chiều.

“Nếu thấy đau thì khóc một chút cũng được.” Giọng lạnh lùng ngày thường đã dịu dàng hơn rất nhiều.

“Nếu hai người muốn thể hiện tình cảm yêu thương thì đề nghị đi sang chỗ khác.” Tôi dựa vào cánh cửa kính mờ của nhà tắm, không có ý định tiến lên phía trước.

Tịch Hy Thần nheo mắt nhìn tôi, chẳng mấy chốc lại bình thường trở lại, đứng dậy, thả Giản Ngọc Lâm xuống rồi hướng về phía tôi, lạnh lùng nói: “Xuống ăn sáng!”

Tôi không ngờ anh ta lại nói như vậy, ngay sau đó tôi từ chối theo thói quen: “Không cần.”

“Dùng cách này để thể hiện sự bất mãn thì quả thật là không khôn ngoan.” Anh ta nói.

Tôi biết ý anh ta muốn nói gì, nhưng rõ ràng anh ta nhầm rồi, tôi không phải là loại người lấy mình ra làm quân cờ trong cuộc chiến tình thần này.

Anh ta quay sang Giản Ngọc Lâm, “Đi đánh răng rửa mặt trước rồi xuống nhà ăn sáng, được không?” Giọng dịu dàng như thể chỉ khi nói chuyện với Giản Ngọc Lâm anh ta mới trở lại tính người vậy.

“Em cũng xuống cùng đi.” Anh ta ngắt lời nói với tôi.

Tôi trầm nghĩ, đúng là anh ta nói với mình, không sai, nhưng sao lại dịu dàng như thể không có chuyện gì xảy ra vậy? Chắc là nhất thời quên mất mình là Giản An Kiệt, cứ nghĩ là Giản Ngọc Lâm.

Đương nhiên tôi sẽ không đi cùng bọn họ, một mặt là do tôi không có thói quen ăn sáng, mặt khác, dù có muốn ăn cũng tuyệt đối không ăn với một người mà bản thân luôn phải đề phòng.

Bỗng nhiên, tôi nhìn thấy cậu ấm nhà họ Giản đang từng bước, từng bước nhích lại gần, dựa sát vào người tôi.

Tôi nheo mắt, vô thức đứng thẳng người lên, không để ý là mình có phần hơi tàn nhẫn.

“Chị ơi...” Giọng thằng bé rất tội nghiệp, khóe mắt đỏ hoe, như muốn tranh thủ sự thương cảm của người khác.

Nhưng thứ mà Giản An Kiệt này thiếu nhất chính là lòng từ bi, cho nên khi thằng bé lấy hết can đảm tiến lại gần và thử giờ tay ra nắm lấy tay tôi, tôi liền tỏ vẻ bức bối tránh né.

“Chị à...” Đôi mắt ướt ươn nhìn tôi, bộ dạng như một chú nai tơ.

Tịch Hy Thần hạ thấp giọng: “Em phải thấy là Ngọc Lâm rất thích em.”

Lời anh ta nói khiến tôi phát ón, ánh mắt tôi tối sầm lại, “Ồ, thích, vậy tôi có phải khấu đầu tạ lễ vì hai người đã hạ giá ban ơn không?” Cái gì đã hoàn toàn bỏ đi rồi, giờ lại nhặt về ban ơn thì chỉ khiến người ta cảm thấy cảm hận mà thôi.

Tịch Hy Thần quay lại nhìn tôi, con ngươi trợn ngược lên như thể cố kìm nén nổi tức giận.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ sự im lặng, là số của Phác Tranh, tôi nghĩ một lát rồi bước ra ngoài ban công, cũng là để cố gắng không để ý tới hai con người đang ở trong phòng kia nữa.

“Sao thế?” Phác Tranh chủ động gọi điện cho tôi thì chắc chắn là có chuyện, chỉ hy vọng không có chuyện gì liên quan đến mẹ tôi, nếu không sẽ rắc rối to.

“Là anh.”

Tôi bất ngờ nhưng cũng không đến nỗi quá kinh ngạc.

“Anh biết là em không chịu nghe điện thoại của anh, cho nên...” Giọng có vẻ đau khổ.

“Có chuyện gì?”

Bên kia đầu dây dừng lại ba giây rồi gào lên: “Đừng có lần nào cũng chỉ nói với anh mỗi câu này!”

Tôi mỉm cười, nói thật lòng: “Vậy anh còn muốn em nói gì với anh nữa?”

“Em...” Giọng anh rõ ràng rất kinh ngạc: “Anh muốn gặp em, ngay bây giờ, không được từ chối!”

Chín giờ, ở quán Cafe Tortoni.” Anh luôn thiếu kiên nhẫn, nhưng cũng rất linh động. Tôi ngẫm nghĩ một chút rồi nhận lời, cái chính là cũng muốn gặp anh một lần trước khi đi.

“Anh nói là ngay bây giờ!” Khi nôn nóng, anh thường quen thói ra lệnh.

Tôi thở dài: “Diệp Lân, anh biết đấy, em có thể không đi mà.”

Bên kia đầu dây nghĩ ngợi một lát rồi ra chiều thỏa hiệp: “Được, chín giờ, anh đợi em!”

Tôi cúp máy, đứng dựa vào lan can nhìn ra ngoài, khung cảnh mới quen thuộc làm sao: những hàng cây xanh, những con đường, những ngôi nhà...

Còn nhớ hồi nhỏ tôi không thích ra khỏi nhà, tự nguyện giao tiếp với bên ngoài bằng cách đứng trên ban công này nhìn ra xa, bởi vì nhìn từ cự ly xa có cảm giác rất an t

Đây là một dạng bệnh tự kỷ bẩm sinh... nhưng về sau sao lại không thấy tái phát nữa nhỉ? Chắc là tự khỏi từ lúc nào không biết.

Đau đớn và thất vọng chồng chất cuối cùng cũng tiếp thêm sức mạnh để tôi có thể cởi bỏ lớp vỏ bọc bên ngoài, rồi dần dần trở nên ích kỷ, mĩa mai, xấu xa, tàn nhẫn...

Tôi xoa xoa nhẹ cánh tay phải.

Đã không thể quay về quá khứ, cho dù bây giờ muốn trở lại làm một Giản An Kiệt tự kỷ năm nào cũng không thể được nữa.

Tôi quay người bước vào phòng, Tịch Hy Thần đã không còn ở đây, điều đó cũng không nằm ngoài dự đoán. Nhưng thằng bé tên Giản Ngọc Lân kia thì vẫn còn ở đó, lại còn đang nhào người trên giường gấp chăn nữa, tuy có phần vụng về nhưng cũng coi là tạm được, ít nhất cũng gọn gàng hơn nhiều.

“Gấp làm gì, gấp không được đâu.”

Khuôn mặt xinh xắn đến mức khó có thể phân biệt là trai hay gái ngẩng lên, nụ cười vụt tắt khi nghe thấy tôi nói câu đó.

“Vâng ạ, xin lỗi chị!” Đôi má trắng nõn của thằng bé bỗng đỏ ửng.

“Em lo lắng à?” Tôi hỏi.

“Em, em...” Đôi tay nhỏ xíu đưa ra trước xoắn xoắn, nghịch nghịch vạt áo, hai má càng đỏ hơn. Xem ra thằng bé đang rất căng thẳng.

“Được rồi, không có gì đâu, em xuống trước đi.” Hiện giờ tôi không muốn ứng phó với mấy người này, trẻ con cũng vậy.

Tôi đi đến bên giường, vứt điện thoại xuống rồi quay người bước vào phòng thay đồ.

“Chị ơi!” Giọng nói truyền đến từ sau lưng có vẻ cuống quýt.

Tôi quay đầu lại, Giản Ngọc Lân trượt xuống khỏi giường rồi chạy về phía tôi, sau đó dường như ý thức được điều gì, nó từ từ lùi lại vài bước, đứng nhìn tôi, cắn môi, đáng vẻ rất tội nghiệp.

“Có chuyện gì sao?”

Giản Ngọc Lân lắc lắc đầu, ngừng một lát rồi lại vội vàng gật đầu.

“Rốt cuộc là có việc gì hay không?”

“Chị sắp đi à?”

“Ừ!”

“Chị đi đâu? Khi nào thì về?” Vừa nói nó vừa tiến lại gần tôi thêm vài bước, tôi nghĩ thằng bé làm thế là hoàn toàn vô thức.

“Cậu ầm nhỏ à, chị nghĩ, chị không cần phải báo cáo cho em biết hành tung của mình.”

“Không phải thế, em, em...”

Tôi thọc hai tay vào túi quần ngủ, thay đổi tư thế đứng, “Rốt cuộc em muốn nói điều gì?” Tôi không còn kiên nhẫn được nữa.

“Là, là...” Hai vạt áo đã bị xoắn nhàu nhĩ hết cả, đôi mắt chớp chớp như sắp chảy nước đến nơi, “À, phải rồi!” Vẻ vui mừng bỗng thay thế cho vẻ mặt sắp khóc, thằng bé hướng về phía tôi nở một nụ cười tươi rói, rồi một lần nữa bước lại gần tôi một cách vô thức, “Anh trai nói nếu chị muốn đi ra ngoài thì có thể bảo chú lái xe đưa đi, hi hi, chính là như thế, hi hi, như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì, hi hi”, nói đến đây, ánh mắt nó nhanh chóng liếc tôi một cái, “Không sợ... không sợ chị bị lạc đường nữa.”

Tôi chau mày chẳng hiểu gì cả, thử dài nói: “Được rồi, chị biết rồi, không còn chuyện gì nữa phải không?” Nếu còn thì chắc tôi cũng không đủ kiên nhẫn để nghe thêm nữa, sẽ dứt khoát quay người bỏ đi.

“Không còn, không còn gì nữa.” Giản Ngọc Lâm chạy về phía cuối giường và đi dếp vào, “VẬY em xuống đánh răng đây!” Thằng bé cười toe toét, chạy ra khỏi phòng.

về cơ bản, tôi khẳng định mình không nói gì quá, mà có nói thì cũng không đồng ý hay hứa hẹn bất cứ điều gì. VẬY rốt cuộc thằng bé này vui mừng vì điều gì chứ?

Thay quần áo xong, tôi đi ra khỏi phòng, đúng lúc Tịch Hy Thần từ trong phòng ngủ bước ra ở phía hành lang đối diện, mở cửa nhìn thấy tôi thì ngừng lại một lát.

Phong cách ăn mặc giản dị của anh ta trước kia không còn nữa, thay vào đó là bộ u phục màu đen sang trọng, lịch sự; vóc dáng cao ráo, mảnh mai; mùi nước hoa dịu nhẹ thoang thoảng trong không khí. Tôi nheo mắt nhìn anh ta, cuối cùng mỉm cười bước xuống lầu trước, anh ta bước theo sau, hai người cách nhau chừng mười bậc thang.

Đối diện với anh ta, hình như tôi luôn cảm thấy ngạt thở, sợ hãi, chán ghét, né tránh... rất nhiều cảm xúc pha trộn nhưng cuối cùng lại mỉm cười, tôi thấy mình có cái gì đó không bình thường.

“Sắp ra ngoài à?” Giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến, anh ta bước rất chậm, cố ý đi từ từ, như thể tự giao hẹn với chính mình phải giữ khoảng cách mười bước với tôi vậy, không quá gần cũng không quá xa.

Thấy tôi không trả lời, anh ta lại nói: “Để anh đưa em đi, tiện đường mà.” Giọng không chút cảm xúc.

Tôi đi thẳng xuống lầu, không trả lời, bởi thấy không cần thiết. Đi xuống tầng một thì thấy người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa sáng, ở đây tất cả mọi thứ đều xa lạ với tôi, kể cả bữa sáng, bàn ăn lẫn con người.

“Cậu Tịch.”

“Vú Lâm, phiền vú dắt Ngọc Lâm xuống ăn sáng, nó đang ở tầng hai ấy.”

Tôi tủm tủm cười, bước ra cổng, trước cổng đã có lái xe đợi sẵn, thấy tôi bước ra thì vội vàng mở cửa xe. Tôi mỉm cười bước qua, thẳng hướng đường lớn có hàng cây râm mát của khu dân cư đi tới. Đây là con đường dốc, hai bên đường trồng toàn hoa tường vi, cứ mùa hè đến là nở rộ rất đẹp.

Cách một trăm mét là bến xe buýt quen thuộc, đã có người đứng đợi sẵn, phần lớn là học sinh, mặc đồng phục của trường Trung học XX.

Tôi bước đến, chọn một góc nhỏ đứng đợi xe.

Mười phút sau, một chiếc ô tô màu trắng chạy từ con đường dốc xuống, đi qua biển hiệu dừng đỗ, đến ngã tư đầu tiên thì ngoặt trái một cách thuần thục rồi mất hút không thấy đâu nữa.

Tôi nheo mắt cười cười.

Không biết bao lâu, đột nhiên xuất hiện một chiếc bóng dài che mất chút ánh nắng hiem hoi của ngày đông mà tôi đang tận hưởng.

Tôi mở mắt ra, bất ngờ gặp phải cặp mắt đang tối sầm lại phía trước.

Trên người Tịch Hy Thần không toát lên vẻ nguy hiểm, biểu hiện không khác thường lắm, nhưng hình như hơi giận dữ.

“Đi thôi!” Anh ta nói.

Tôi gạt đi tất cả mọi cảm xúc, làm ra vẻ tự nhiên nhất, “Anh không thấy hành động của mình rất vô lý à?” Tôi nghiêng đầu nhìn chiếc xe hơi màu trắng cách đó hơn ba mét, đi rồi lại quay về, đây không phải việc mà anh ta hay làm.

“Hoàn toàn không.” Anh ta trả lời rất nghiêm túc.

“Anh rảnh rồi quá!”

“Để anh đưa em đi, xe buýt không thích hợp

Cái quan điểm này thật nực cười, “Ha ha, Tịch Hy Thần, anh thật cao quý!” Đã tao nhã lại còn cao quý, chính cái tính cao ngạo đó khiến tôi không thể chịu nổi.

Anh ta nhíu mày, “Em biết ý của anh là gì.”

Tôi ngừng lại một lát rồi cười nói: “Tôi không nghĩ là chúng ta thân thiết đến mức có thể hiểu được suy nghĩ của nhau.”

Ảnh mắt anh ta biểu lộ sự bất đồng, “Em cứ phải ăn nói sắc sảo như thế mới thấy vui à?”

Tôi sững sờ giây lát rồi “hừ” một tiếng, nói: “Anh không nói thì tôi cũng không biết mình có sở thích này đây!” Sự mỉa mai thể hiện rõ trong câu nói.

Nói thật, cái kiểu mỉa mai, đũa đẩy này không phải là bản chất của tôi, tính cách lạnh lùng đã khiến tôi trở nên kiệm lời, nhưng không hiểu sao mỗi lần đối diện với con người này, tôi lại trở nên như vậy.

“Giản An Kiệt, sau sáu năm, anh nên vui mừng vì em đã trở nên biết ăn nói hay phải luyến tiếc vì em đã trở thành một người chanh chua, cay nghiệt?”

Tôi tức nghẹn cổ, “Tôi trở thành người thế nào cũng không liên quan đến anh.”

Anh ta nhìn tôi, vẫn vẻ lạnh lùng và cố kiềm chế, một giây sau, anh ta bước lên trước, kéo tôi về phía chiếc xe, giữ chặt đến mức tôi không thể giằng ra được.

Tôi thấy hơi khó chịu, “Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Anh không nghĩ là em sẽ tự nguyện lên xe.”

“Ha ha! Thật mừng vì chúng ta có chung quan điểm!”

“Tính bướng bỉnh của em không cần phải sử dụng ở một nơi như thế này.”

“Tịch Hy Thần!” Tôi muốn hất tay anh ta ra mà không được.

“Đừng ồn ào nữa, được không?” Anh ta đột nhiên dừng bước, cách tôi không quá mười centimet rồi nghiêng người thì thầm vào tai tôi, khoảng cách này thật dễ gây hiểu lầm, còn giọng điệu thì như thể đang nói chuyện với Giản Ngọc Lâm vậy, ấm áp, nhẹ nhàng, còn có cả một chút cảm xúc.

Đối với tình huống lại một lần nữa nhầm đối tượng của anh ta, tôi vừa thấy không biết phải làm sao vừa có chút thẹn quá hóa giận, “Tịch Hy Thần, hành vi của anh chẳng ra thể thống gì cả!” Đúng là không thể hiểu

“Chẳng ra thể thống gì sao?” Anh ta nhìn tôi chằm chằm, như thể đang nói với chính mình, lại như thể đang nói với tôi, nói xong thì mỉm cười, một nụ cười bí thương.

Chú thích:

1. Tiếng Pháp: có nghĩa là “Ôi trời ơi”. Thường dùng để nói khi thấy điều gì đó làm mình quá ngạc nhiên hoặc bị sốc.

4. Chương 4

Cổ tay càng bị nắm chặt hơn, thậm chí còn hơi đau, “Tịch Hy Thần!”

Người con trai trước mặt đang nhìn tôi, không nói một lời, cũng không làm gì, nhưng cũng không chịu buông tay.

“Tịch Hy Thần, rốt cuộc anh muốn gì!?” Tôi thề là mình chưa bao giờ to tiếng đến thế.

Cuối cùng anh ta cũng chịu mở lời: “Anh đáng ghét lắm à?” Anh ta đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ lên má tôi. Cảm giác một luồng kích thích mạnh mẽ khiến toàn thân tôi lạnh toát, run rẩy, nhưng thật lạ là thời khắc đó tôi không hề có chút phản ứng nào, ví dụ như nói “Tránh ra” hay phản ứng mạnh mẽ bằng cách hất văng bàn tay khiến tôi ghét cay ghét đắng đó ra, chỉ đứng ngây người như một con ngốc, “Anh...”

“Đã thế thì ghét thêm một chút nữa cũng chẳng sao.”

Như thể đột nhiên nghĩ thông điều gì, anh ta bình tĩnh nói: “Đi thôi, chẳng phải có người đang muốn gặp em sao?”

Tôi cực kỳ phẫn nộ trước cái vẻ tự cho là đúng của anh ta, “Tịch Hy Thần, anh không nghe hiểu tiếng người à? Hành động của anh... thật chẳng ra sao cả, anh không nên gây rối với tôi, anh... anh cũng không cần thiết phải gây rối với tôi!”

Anh ta sụp mắt xuống, chỉ nói: “Đi thôi, em sắp bị muộn rồi đấy!”

“Anh vô lý thật đấy!” Tôi giận dữ

“Vậy cứ cho là vô lý đi!”

Nếu giết người mà không phải đi tù thì chắc chắn tôi sẽ giết chết người đàn ông trước mặt này ngay bây giờ. Tôi trợn trừng mắt nhìn anh ta đầy căm hận, “Tịch Hy Thần, tôi không muốn có bất kỳ liên quan gì đến anh, trước đây không muốn, bây giờ cũng không, sau này lại càng không! Tôi không hiểu nổi tại sao anh lại đến gây rối với tôi? Nhưng mà, tôi kính mong anh đừng có làm những việc ngớ ngẩn như thế này nữa!” Tôi đang cố thoát khỏi đôi bàn tay ấy một lần nữa thì đột nhiên thấy hoa mắt chóng mặt, liền sau đó rơi vào trạng thái mê man bất tỉnh.

Cảm giác có ai đó bế tôi chạy đi, phẳng phất bên cạnh mùi hương bạc hà dịu nhẹ.

Tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong bệnh viện, lại là bệnh viện, tôi cười khổ.

“Chắc là trước đây cô ấy đã từng bị tai nạn giao thông, rõ ràng sự cố đó đã làm tổn hại rất lớn đến các chức năng trong cơ thể cô ấy, hơn nữa, thể trạng cô ấy cũng không được tốt lắm, về cơ bản thì bệnh chóng mặt như thế này sẽ xảy ra thường xuyên, sau này cố gắng đừng để cô ấy...”

“Tĩnh rồi à?” Tịch Hy Thần ba chân bốn cẳng chạy đến bên giường tôi đang nằm.

Một bác sĩ trẻ mặc áo blouse trắng cũng đi đến, “Tĩnh lại thì tốt rồi, đã nói cô ấy không việc gì rồi mà cậu còn...”

“Bác sĩ Lâm.” Tịch Hy Thần ngăn không cho bác sĩ nói tiếp.

“Sorry, mình không nói nữa.”

Tịch Hy Thần liếc anh ta một cái, “Cậu có thể đi được rồi.”

Tay bác sĩ trẻ bước ra đến cửa, trước khi đóng cửa còn quay đầu lại nói một câu, “Bạn học cũ à, lần đầu tiên thấy cậu lo lắng như vậy, thật đấy!”

Tịch Hy Thần nhíu mày, rất lâu sau mới quay đầu lại nói, giọng vẫn lạnh nhạt: “Thấy thế nào rồi?”

Tôi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng có ý định trả lời.

“Em nhập viện hai ngày rồi, cần phải nghỉ ngơi.”

Hai ngày? Tôi quay đầu lại nhìn anh ta, biểu hiện của anh ta lúc nào cũng sâu xa khó hiểu. Tôi ngồi dậy, rút kim truyền trên tay ra, bước xuống giường, đi giày và cầm chiếc áo khoác trên thành ghế lên, rồi mở cửa bước ra

Anh ta không hề chạy theo ngăn cản.

“Giãn An Kiệt.” Vừa ra đến cửa tòa nhà bệnh viện thì tôi nghe thấy có ai đó gọi mình.

“Bùi Khải?” Tôi lập tức dừng lại, giọng hơi ngạc nhiên.

Bùi Khải bước nhanh tới, “Sao cậu ở đây, lại bị ốm à?”

“Không.” Tôi mỉm cười, nghĩ ngợi hai giây rồi nói, “Bùi Khải, cậu đưa mình về được không?”

“Hả? À, ừ, được.” Bùi Khải có vẻ luống cuống, “Cậu đợi mình một chút, mình đi nộp bản tài liệu này đã”, nói rồi cậu ta chỉ chỉ về phía tòa nhà bên trái.

“Được.” Tôi nói.

Tôi đi đến chiếc ghế gỗ không xa, ngồi đợi khoảng ba phút thì Bùi Khải quay lại, “Xin lỗi đã để cậu đợi lâu, có thể đi được rồi.”

Tôi đứng dậy, “Làm phiền cậu quá!”

“Không có gì, dù sao mình cũng chỉ định đến đưa bản báo cáo rồi quay về thôi mà.” Bùi Khải bước lên trước dẫn đường.

Xe của Bùi Khải là một chiếc xe thương vụ màu xám. Tôi ẩn ẩn hai bên thái dương rồi lách vào ngồi ở ghế sau, “Mình ngồi đằng sau.” Ngồi vào xe một cái, tôi liền nằm ngay xuống.

Bùi Khải cũng bước vào xe, “Cậu thật sự không sao chứ? Nhìn cậu không được khỏe lắm.”

“Để mình ngủ một lúc.” Giọng tôi không còn chút sức lực.

“Ồ được, vậy khi nào đến nơi thì mình gọi.” Cậu ta không nói thêm gì nữa.

Trong lúc mơ màng, tôi nghe thấy cậu ta nói chuyện với Phác Tranh qua điện thoại. Tôi thở dài, xem ra lại sắp bị nghe giáo huấn một trận đây. Đang thiêm thiếp thì bị ai đó lay dậy, tôi mở mắt ra, liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc, “Haiz, Phác Tranh.”

Đây một bụng những lời trách mắng khi nhìn tôi một hồi lại biến thành tiếng thở dài, “Muốn mắng em một trận nhưng không biết bắt đầu từ đâu nữa!”

Tôi từ ghế sau bước ra, dựa vào vai Phác Tranh rồi quay sang Bùi Khải nói lời cảm ơn.

“Không có gì, vậy không có việc gì thì mình đi

Tiến Bùi Khải xong, Phác Tranh dìu tôi lên nhà.

“Muốn ăn gì không hay đi ngủ luôn?”

“Đi ngủ, mệt quá!”

“Vậy anh đi dọn dẹp giường chiếu, em tắm một chút đi.”

“Ừ!”

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu, cảm giác lúc nào cũng mê mê tỉnh tỉnh, không thể phân định rõ ràng, còn không ngừng mơ linh tinh, cũng chẳng rõ là mơ những gì.

Khi bình minh ló dạng, tôi giật mình tỉnh giấc, không thể ngủ lại được nữa đành mở mắt nhìn trần nhà đến khi trời sáng rõ.

“Lại muốn quay về à?” Phác Tranh dựa người vào cửa nói với vẻ không tán thành.

“Ừm!”

“Tại sao?”

“Em có lý do riêng.” Tôi lấy áo khoác mặc vào, tiện thể lôi trong va li ra một chiếc khăn quàng cổ.

“Lý do của em luôn khiến người khác khó đồng tình.”

“Phác Tranh, anh tức giận chẳng có lý do gì cả.” Tôi cười.

“Không đến năm ngày mà em đã phải vào viện hai lần, lý do này có thể chấp nhận được không?”

Tôi giơ tay lên, “Ok, coi như em chưa nói gì.”

“Nói như vậy có nghĩa là những gì anh vừa nói cũng không có tác dụng hả?”

“Haiz, Phác Tranh, có khi anh suy nghĩ lại mà chuyển nghề cũng được đấy, ví dụ như... luật sư chẳng hạn.”

“Cám ơn, không cần, anh rất hài lòng với công việc hiện tại.”

Tôi dừng tay, thở dài không biết phải làm sao, “Phác Tranh, anh biết đấy, có một số việc em không muốn người khác can thiệp.”

Phác Tranh cười lẩm bẩm: “Thật vinh dự được em gọi là “người khác”.”

Tôi khê kêu lên: “Anh thừa biết em không có ý đó mà.”

“Được! Vậy thì...”

“Em nhất định phải quay về.”

Nhìn Phác Tranh giận dữ quay người bỏ đi, đầu óc tôi bỗng chốc rối bời, có chút áy náy và cũng tự thấy chán ghét bản thân.

Về đến dinh thự Giản gia, người giúp việc ra mở cửa, tôi đi vào và bước một mạch lên phòng mình trên tầng hai. Trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chăn ga gối cũng được thay bộ mới, tôi đang bối rối tự hỏi thì nghe thấy tiếng cười vui vẻ ở bên ngoài truyền đến từ phía bên trái cửa sổ sát sàn, phía đó chính là hồ bơi và vườn hoa.

Tôi bước ra, ngó từ trên ban công xuống, chỉ thấy Giản Ngọc Lân đang chơi đùa với một con chó Samoyed to lớn trên bãi cỏ nhân tạo, còn Tịch Hy Thần ngồi trên chiếc ghế gỗ xem sách. Hiếm khi có một ngày nắng đẹp như thế trong mùa đông nên hai người tranh thủ tận hưởng.

“ơ? Chị, chị?! Chị ơi, chị, chị, chị...” Giản Ngọc Lân trông thấy tôi trước, ngẩng lên nhìn và chạy lại gần phía tôi, đi được hai bước thì bị con chó Samoyed ở phía sau kéo ngã nhào xuống đất.

“Ruide.” Nghe thấy tiếng quát, con chó Samoyed liền ngoan ngoãn nằm bò trên bãi cỏ, không nghịch ngợm quẩn lầy cậu bé nữa.

“Có sao không?” Tịch Hy Thần bỏ sách xuống, chạy đến bên Giản Ngọc Lân, một tay đỡ cậu bé dậy, tay kia phui phui bụi trên chiếc áo bông, cử chỉ rất dịu dàng. Sau đó, anh ta ngẩng lên, nhìn về phía tôi, im lặng khoảng hai giây rồi gật nhẹ một cái.

Tôi chau mày, thật sự... nhìn không thấu tên Tịch Hy Thần này nữa.

Tôi còn nhớ lần đầu tiên gặp Tịch Hy Thần là khi Thẩm Tinh Du đi đón anh ta từ sân bay về Giản gia ở tạm. Tôi bước xuống cầu thang, anh ta từ huyền quan (1) đi vào, tay xách hành lý, mặc bộ thường phục tối màu, tay áo xắn cao, mặt còn rất trẻ, tướng mạo đẹp đẽ, thái độ thờ ơ. Tôi luôn cảm thấy con người này thật khó gần. Khi đó anh ta chỉ chào bố tôi một câu rồi theo người giúp việc vào trong phòng nghỉ ngơi, tôi đứng ở đầu cầu thang, anh ta đi lướt qua tôi.

Sau đó một thời gian, tuy sống chung dưới một mái nhà nhưng chúng tôi rất ít tiếp xúc với nhau. Tôi ở trong thư phòng đọc sách, anh ta bước vào, gật đầu một cái rồi lấy đồ đi ra luôn. Cho dù có ngồi ăn cùng bàn thì cũng rất ít khi nói chuyện, thỉnh thoảng đôi lần tôi xuống nhà ăn sáng, thấy anh ta ngồi trước bàn ăn đọc báo, nhìn thấy tôi thì chào một tiếng rồi đứng dậy đi chỗ khác. Hành động và lời nói của anh ta luôn giữ đúng phép tắc, nhưng tôi cảm thấy anh ta không muốn gần gũi mình... Tôi thường nghĩ, có phải con người này luôn tự coi mình hơn người, cho nên mới tỏ ra kiêu ngạo khiến người khác khó chịu như thế hay

Tôi cho rằng có khi cả đời này cũng không thể hiểu rõ anh ta nghĩ gì. Đối với Tịch Hy Thần, tôi chỉ e là tránh còn không kịp... Tôi thừa nhận là mỗi lần chạm mặt anh ta, tôi thường vô thức chú ý đến đôi bàn tay của anh ta, chỉ sợ anh ta sẽ làm gì mình. Cảnh tượng sáu năm về trước, tôi không sao loại bỏ khỏi đầu được... Con người này chỉ khiến tôi sợ hãi và căm ghét...

Nhưng giờ tôi chỉ hy vọng anh ta có thể tiếp tục giữ khoảng cách với tôi.

“Giản tiểu thư, bên ngoài có một vị họ Diệp đến tìm cô.” Người giúp việc gõ cửa bước vào.

Diệp? Diệp Lận?

Trong lòng tôi thấp thỏm lo sợ, hôm qua đã hẹn với anh mà quên khuấy đi mất! Tôi quay người bước xuống cầu thang, Diệp Lận đang đứng ở lối vào khu biệt thự, ánh mắt nhìn xuyên qua lớp sương mù mỏng manh buổi sớm về phía tôi.

“Diệp Lận...” Tôi chậm chậm bước đến.

“Không cần phải nói với anh!” sắc mặt anh u ám nhìn tôi, “ít nhất là bây giờ, anh không muốn nghe em nói gì cả.”

Tôi siết chặt tay không nói gì nữa, đứng sang một bên, đợi anh.

Một lúc lâu sau, Diệp Lận mới mở lời, giọng cay đắng, “Giản An Kiệt, em còn cần anh nữa không?”. Giọng nói gần như cầu xin.

Mặc dù đã quen với tính khí thất thường của anh, nhưng trước tình huống thay đổi đột ngột này, tôi không kịp phản ứng.

Diệp Lận giơ tay ra kéo tôi vào lòng, “Em còn cần anh không?”

Tôi không vùng vẫy, “Diệp Lận...”

“Không thể quên được.” Anh vui đầu vào cổ tôi, “Nếu anh cố gắng thế nào cũng không thể quên được em... vậy thì, anh phải làm sao đây?”

Lời anh nói, tôi hiểu rất rõ, cũng không thể giả vờ không hiểu, “Diệp Lận, anh muốn em phải làm sao?”

Cảm giác người anh đỡ ra rồi ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt chứa sự khẩn cầu.

“Diệp Lận.” Tôi giơ tay vuốt nhẹ khuôn mặt khô ngò, tuần tú ấy, “Anh hy vọng em sẽ quay về bên anh, đúng không? Nhưng mà, Diệp Lận, anh biết là chúng ta không thể quay trở lại quá khứ. Anh không còn là Diệp Lận vì em mà chần nằng che mưa, em cũng không còn là Giản An Kiệt yếu đuối năm nào, vậy thì, bất luận nó làm gì, anh hy vọng em làm gì, thì cũng đều không còn ý nghĩa gì nữa.”

Đôi mày anh từ từ nhíu lại, “Em nói thế là có ý gì?”

“Diệp Lận, hãy buông em ra!” Tôi nói một lời hai ý, “Còn nữa, cô Dương đang đến tìm anh kìa!” Phóng tầm mắt ra xa, tôi nhìn thấy Dương Á Lợi đang đứng bên kia đường, “Cô ấy yêu anh, chỉ ít cũng nhiều hơn em yêu anh.”

Ánh mắt tôi từ từ hướng sang Diệp Lận, trong đôi mắt anh chứa đựng nỗi đau đớn tột cùng đến mức hóa... hận thù?

Dần dần, Diệp Lận nới lỏng bàn tay, rồi sau đó buông tôi ra.

“Giản An Kiệt, đúng thế, độ tàn nhẫn thì ai có thể sánh kịp em chứ! Anh thật hèn hạ, hết lần này đến lần khác chuốc lấy sự nhục nhã!” Diệp Lận lùi lại một bước, giọng lạnh thấu xương: “Anh sẽ không đến tìm em, cũng không quấy rầy em nữa, cho nên, bây giờ, em quay vào đi.”

Tôi đứng ngây ra một lúc rồi mới quay người, lê từng bước về phía cổng khu biệt thự, không ngoái đầu nhìn lại, ép bản thân không để ý đến sự thù hận đang đầy trong đôi mắt anh! Tứ chi tê cứng, toàn thân lạnh giá, từng tế bào trong cơ thể đang run rẩy, thật sự kết thúc rồi sao? Lần này, kết thúc thật rồi, kết thúc những tình cảm riêng tư của bản thân, cũng là kết thúc những mơ mộng hão huyền của riêng mình, biết rõ là sẽ

không có lần sau, cho nên giây phút này... lệ mới đọng đầy. Những giọt nước mắt chảy tràn khóe mi, đó là bởi những ký ức xưa cũ.

Nhưng phải chăng cũng nên vui mừng, vì chỉ ít lần này tôi có thể nhớ được mình đã quay người bỏ đi như thế nào?

Bước đến khóm cây râm mát trên bậc tam cấp, tôi ngồi xuống, nước mắt vẫn không ngừng tuôn rơi, cái từ “chí ít” đó rốt cuộc là dùng để đánh lừa ai chứ, giờ nghĩ lại, đến bản thân mình cũng còn lừa dối.

“Bên ngoài lạnh lắm, vào phòng đi!”

Giọng nói sắc lạnh bất ngờ vang lên khiến tôi giật nảy mình.

Thế này là sao? Đến để chế nhạo tôi à? Đây quả là một cơ hội hiếm hoi đấy!

“Đi vào cùng ăn sáng thôi!” Giọng nói lạnh lùng, chậm rãi đó còn mang chút nghiêm khắc, “Sức khỏe của em, cần phải ăn uống cho điều độ.”

Ăn uống điều độ? Anh ta đang kể chuyện tiểu lâm của nước nào thế?!

Ngẩng lên thì thấy cách tôi chừng một mét, anh ta cũng đang nhìn tôi, đôi mắt thăm sâu, u sầu.

“Đi vào thôi!”

“Đừng làm phiền tôi!” Tôi không muốn nói nhiều, giọng đã khàn đi vì khóc nên không muốn để người khác nghe thấy, đặc biệt là anh ta.

Tịch Hy Thần vẫn bình tĩnh, im lặng hồi lâu, đáy mắt sa sầm, “Tùy em!”

Nhìn theo bóng dáng khuất dần nơi ngã rẽ ở cuối con đường, tôi thật không hiểu nổi con người này, vậy thì chẳng hơi đâu mà cố tìm hiểu, dẫu sao tôi cũng không muốn có bất kỳ mối liên hệ gì với anh ta.

Khi ráng chiều đỏ rực xuyên qua tấm rèm cửa sổ đánh thức tôi dậy thì đã chớp hoàng hôn, tôi mơ hồ nhớ lại mình đã ngủ đi trong vườn hoa, cơ thể này đúng là vô dụng.

“Ồ, ớ...” Tiếng ú ớ của trẻ con từ bên cạnh truyền đến, tôi quay sang thì thấy Giản Ngọc Lân đang cuộn tròn trong chăn ngủ ngon lành.

Tôi nhú mào, đứng dậy bước vào phòng tắm, khi bước ra thì thấy trong phòng có mùi thức ăn, trên bàn là một bữa ăn tối nhẹ.

Giản Ngọc Lân ngồi bên mép giường, dụi dụi mắt, như thể vừa bị ai đánh thức, “Bữa tối là anh mang vào đấy!”

“Sau đó?” Tôi cười.

“Anh nói chị dậy thì ăn cháo.” m thanh dần dần nhỏ đi rồi biến mất trong đồng chăn gối.

“Anh ta thật rồi hơi.”

Hai ngày tiếp sau đó, tôi an phận ngồi lì trong nhà, khổng bước ra khỏi cửa, nhưng thật lạ là khổng hề chạm mặt tên Tịch Hy Thần rồi hơi đó lần nào, không biết anh ta có ý tránh mặt hay chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng dù sao đối với tôi đó cũng là điều tốt.

Có điều, mấy ngày nay tôi luôn bị Giản Ngọc Lân quấy rầy đến đau cả đầu, nhận thức còn con trẻ khiến nó không hiểu thế nào là cự tuyệt. Mỗi sáng thức dậy đều thấy thằng bé nằm bên cạnh, tôi chỉ còn biết lắc đầu thở dài, có lẽ nó có chìa khóa phụ của căn phòng này.

Mà sao tôi đợi mãi vẫn không thấy người ấy xuất hiện?

Đến ngày thứ ba thì nghe tin bố tôi sắp về, nếu bố tôi về mà người ấy vẫn không xuất hiện thì tôi cũng sẽ không đợi nữa, dẫu sao lời xin lỗi đó có thể không nói cũng được. Đương nhiên, nếu giải quyết xong việc này rồi mới ra đi thì vẫn là tốt nhất, nhưng nếu không làm được thì cũng chẳng cần phải gò ép.

Chiều hôm đó, Dương Á Lợi bất ngờ xuất hiện ở Giản gia, vẻ mặt căng thẳng, “Tôi đến để nói chuyện với cô về anh ấy.”

Tôi đặt cốc cà phê xuống, đương nhiên biết rõ người cô ta muốn đề cập đến là ai.

Dương Á Lợi nhìn tôi, rõ ràng không thể chấp nhận được thái độ của tôi, “Giản An Kiệt, tôi không hiểu nổi rốt cuộc trong lòng cô nghĩ gì nữa.”

Tôi cười nói: “Đôi lúc đến tôi còn không hiểu rõ bản thân mình, nói gì đến cô Dương.”

“Cô không phải châm chọc như thế, tôi biết mình không có tư cách gì để nói cô, nhưng...” Nói đến đây, cô ta dừng lại một lát, “Diệp Lận, anh ấy...”

“Cô Dương.” Tôi ngắt lời cô ta, “Cô nhất định muốn chúng ta phải nói về anh ấy à?” Ánh mắt cô ta tỏ rõ sự bài xích. Dù biết mình nên kiềm chế, nhưng tôi không thể bình tĩnh, hòa nhã ngồi đây nói về vấn đề mà mình không muốn nói nhất.

“Diệp Lận... anh ấy bây giờ không được ổn lắm.”

Cô ta đã muốn nói, vậy thì tôi sẽ phối hợp, “Cô không cần phải nói với tôi điều đó, chẳng lẽ duyên cớ là do tôi chắc?”

“Trong lòng cô hiểu rõ hơn ai hết, đúng không? Cho dù cô có muốn phủ nhận với tôi, cũng không thể phủ nhận với chính bản thân mình!” Cô ta không thể kiểm soát được bản thân, lạnh lùng tấn công.

“Thật thế sao?” Tôi múc thêm hai thìa sữa vào cốc cà phê, không để ý đến thái độ thất lễ của cô ta.

“Diệp Lận là người mẫu, cũng là một nghệ sĩ, giới truyền thông sẽ không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào để chụp lấy nhất cử nhất động của anh ấy rồi thổi phồng lên hoặc công kích, anh ấy vốn kiêu ngạo, bây giờ... có thể anh ấy không lưu tâm, nhưng tôi thì ngược lại.”

Tôi chau mày, “Rốt cuộc cô muốn nói gì, cô Dương?”

“Tôi thừa nhận, cô có ảnh hưởng rất lớn đến anh ấy, giống như sáu năm về trước, thậm chí còn...” Nói đến đây, Dương Á Lợi đột nhiên dừng lại, nhìn tôi liên tục cho thêm sữa vào cốc cà phê, chau mày nói, “Nhưng mà, ở bên cạnh Diệp Lận chỉ có thể là tôi, hôm nay tôi đến tìm cô... với hy vọng sau này cô đừng xuất hiện trước mặt anh ấy nữa, mãi mãi. Mặc dù yêu cầu này có hơi quá đáng, nhưng tôi cầu xin cô đấy!”

Tôi bư cốc cà phê lên uống vài ngụm, không đáp lời.

“Cậu về rồi à, cậu Tịch?” Tiếng người giúp việc từ ngoài cổng vọng lại.

Tôi ngạc nhiên, Dương Á Lợi cũng vậy, không biết có phải do tôi nghĩ nhiều quá không mà khi Dương Á Lợi nghe thấy hai từ “cậu Tịch” thì có vẻ ngồi không yên.

Tịch Hy Thần bước vào phòng khách, nhìn thấy tôi, rồi quay đầu nhìn người đang ngồi đối diện tôi, khẽ gạt đầu với cô ta một cái rồi đi thẳng đến chân cầu thang, tay vừa nắm vào thành lan can thì dừng lại, quay người nhìn về phía Dương Á Lợi, “Nếu cô Dương không vội về thì ở lại dùng bữa tối cùng gia đình.”

Dương Á Lợi đương nhiên không thể ở lại ăn cơm, quả vậy, rõ ràng là đến cảnh cáo tôi không được tranh giành người đàn ông với cô ta, vậy mà còn ở lại ăn cơm cùng nhau thì thật là hài hước.

Nhưng điều khiến tôi khó hiểu là tại sao Tịch Hy Thần và Dương Á Lợi lại biết nhau? Rõ ràng hai người hoàn toàn không liên quan gì đến nhau mà! “Anh quen cô ấy?” Tôi buột miệng hỏi.

Anh ta liếc nhìn tôi, lạnh nhạt nói một câu, “Tình cờ quen thôi.”

Tình cờ quen biết? Lý do thật đơn giản và ngắn gọn, nhưng tôi chẳng hơi đâu tự chuốc vạ vào thân nữa, liền cầm khăn ăn trên bàn trải lại tử tế, nhận lấy cốc nước lọc người giúp việc đưa cho.

Tôi ngồi lại cùng ăn với bọn họ, hoàn toàn là vì tôi đã dự liệu được, một lúc nữa Giản Ngọc Lân sẽ mượn cớ mang đồ ăn vào phòng cho tôi rồi sống chết ở lì trong đó không chịu ra, nghĩ đến thẳng bẻ, đầu tôi lại như muốn nổ tung.

“Em muốn biết điều gì?” Tịch Hy Thần bất ngờ tiếp tục nhắc đến chủ đề vừa nói.

“Tôi không nghĩ là anh sẽ nói.” Đặt chiếc cốc thủy tinh trên tay xuống, tôi trả lời, “Thật ra anh cũng không cần phải nói, vì chuyện đó chẳng can hệ gì đến tôi cả.” Anh ta và Dương Á Lợi quen biết như thế nào? Tại

sao lại quen biết? Chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng tôi hỏi là vì nghĩ rằng điều đó có một chút liên quan đến Diệp Lân.

“Thật sao?” Ánh mắt thâm sâu nhìn thẳng vào tôi, không nói gì. Giây phút sau, anh ta nghiêng người đỡ lấy Giản Ngọc Lân chạy từ trên gác xuống, bổ nhào vào lòng anh ta, “Lần sau không được chạy vội vàng như thế nữa nhé!” Giọng mắng yêu.

“Bởi vì vú nói chị đang ở dưới.” Thằng bé nhìn tôi cười.

“Ngồi ngay ngắn vào!”

Giản Ngọc Lân “ồ” một tiếng rồi bỗng nhiên chỉ vào tay trái của tôi, ngạc nhiên nói: “Chị ăn bằng tay trái!”

Rất lâu sau tôi mới nghe thấy giọng nói bình thản của mình: “Tay phải vô dụng thì phải dùng tay trái thôi, sao, có vấn đề gì à?”

“Nó vẫn còn là một đứa trẻ.” Tịch Hy Thần lạnh lùng nói.

Tôi buồn cười nhìn anh ta, “Tôi không nói nó không phải là trẻ con.”

“Em... thật chẳng thể coi là một cô gái đáng yêu được.”

Không ngờ anh ta lại nói như thế, lồng ngực như bị ai đâm một cái, tôi cố gắng kìm nén cơn thịnh nộ, lạnh lùng rít lên: “Tịch Hy Thần, phán xét bữa bãi một người mà mình vốn không hiểu rõ chẳng phải rất nực cười sao?”

“Em quan tâm đến suy nghĩ của anh ư?” Anh ta nhìn tôi, vẫn hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Tôi cười “ha ha” nói: “Cám ơn anh đã nhắc nhở, thực sự không cần phải quan tâm!”

“Em cứ bướng bỉnh thế sẽ chẳng mang lại lợi lộc gì đâu.” Một lúc sau, anh ta nói.

“Tôi là thế đấy, không cần anh phải bận tâm.” Tôi không khách khí chế giễu lại, “Hay là tôi nên dịu dàng hơn để anh có thể phát huy hết tính cao ngạo của mình?”

Anh ta liếc nhìn tôi rồi nói: “Bây giờ cố tình bóp méo ý người khác đã trở thành sở trường của em rồi đấy!” Tôi không biết trong lời anh ta nói có chứa đựng sự mỉa mai không nữa.

Tôi cười, “Đừng có nói như thế hiểu rõ về tôi như thế!

Đâu là sở trường, đâu là sở đoản? Tịch Hy Thần, tôi và anh chỉ hơn người đứng ở cái mối quan hệ pháp luật nực cười ấy thôi.”

Khuôn mặt tuần tú của anh ta lập tức tái đi, ánh mắt gay gắt không biết do đâu mà có. Tôi nhìn không thấu anh ta, không, thực sự là tôi vốn không muốn nhìn thấu anh ta.

“Nếu không có mối quan hệ đó thì sẽ thế nào?”

Tôi chau mày, “Không nên nói những câu khiến người khác không hiểu nổi như thế.”

Anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt cực kỳ phức tạp An Kiệt, lẽ nào em lại không hiểu.”

Tôi lập tức ngắt lời: “Tôi nghĩ chúng ta không nên lãng phí thời gian vào những chuyện không đâu như thế này.”

“Em thấy đây là những chuyện không đâu à?” Biểu hiện của anh ta bắt đầu có vẻ mờ ám.

Người giúp việc mang thêm món ăn lên, chủ đề dừng lại ở đó. Tôi cúi đầu nhâm nhi tách cà phê, lấy lại vẻ bình tĩnh và thờ ơ.

Liếc nhìn Giản Ngọc Lân, thấy nó đang nhìn tôi chằm chằm. Tôi không có cảm tình với đứa trẻ này cho lắm, nhưng không hiểu sao nó lại vô duyên vô cớ thích tôi đến thế, không nhắc đến chuyện tôi và nó trước đây chưa từng gặp mặt, dù bây giờ có vài lần gặp gỡ thì tôi cũng đều tỏ ra không thích thú gì nó cơ mà.

“Cậu chủ nhỏ, nhìn tôi ăn thì thấy dễ nuốt hơn à?”

Cặp mắt như trái hạnh đào chớp chớp mơ màng, liền sau đó, ý thức được mình nhìn lén bị người khác phát hiện, hai má nó đỏ ửng lên, đầu cúi xuống, “Em... em xin lỗi chị...”

“Nó là em trai em mà.”

“Anh, là Ngọc Lâm không tốt.”

“Thế thì sao chứ?” Tôi chuyển ánh mắt qua, đối diện với cặp mắt sắc lạnh, thâm sâu đó.

Hai người đều không nói gì, Giản Ngọc Lâm ý thức được không khí khác thường nên cũng không dám nói gì nữa, đầu càng cúi thấp hơn.

Tôi quyết định đứng dậy, vì bữa cơm này khó nuốt quá!

“Rốt cuộc em sợ cái gì?” Tịch Hy Thần cũng đứng lên.

“Sợ?” Tôi đứng thẳng người, “Thứ lỗi cho tôi ngu muội, tôi không hiểu ý anh nói gì?”

Anh ta lách qua bàn ăn về phía tôi, tôi cảm thấy run sợ, giọng cứng đờ, “Đúng, tôi sợ anh, không phải thế sao?”

“Em sợ Ngọc Lâm.” Anh ta từng bước tiến sát gần tôi.

Tôi nhắm mắt lại, “Ồ, nghĩ hay đấy!”

“Giản An Kiệt.”

“Thật sự là nghĩ rất hay!” Giọng tôi trầm xuống, “Tịch Hy Thần, lúc nào anh cũng khiến tôi có cảm giác ghê sợ.”

“Em nhất định phải như thế à?” ng phải là lần đầu tiên anh ta nói câu này.

Tôi cười khẩy, “Anh thích thì cứ chia vào tôi cũng chẳng sao.”

“Em thấy lúc nào anh cũng chia vào em à?”

“Chẳng lẽ lại sai? Lẽ nào Tịch tiên sinh vẫn chưa cho tôi cái ân huệ đó?” Mặt tôi đầy vẻ chế giễu, đáy mắt anh ta phảng phất nỗi buồn sâu kín, tôi bỗng nhiên mỉm cười, “Không có gì để nói à? À, phải thôi, Tịch Hy Thần, tôi và anh trước nay đều không có gì để nói với nhau cả!” Nói xong, tôi liền quay người rời khỏi phòng ăn.

Trong lòng thấy hơi buồn bực, tôi và con người ấy dường như là trời định, hễ gặp nhau là đao to búa lớn rồi cụt hứng bỏ đi.

Nhưng, cũng không quan trọng, bởi tôi không quan tâm.

Không quan tâm không có nghĩa là có thể bỏ qua, Tịch Hy Thần trước nay vẫn là một con người không thể bỏ qua được, anh ta có sở trường che giấu, tính tình lạnh lùng, giỏi tính toán, thô bạo, ngang ngược, nhưng lại được trời phú cho vẻ ngoài khôi ngô, tuấn tú nên có biết bao người theo đuổi. Một kẻ như vậy hoàn toàn không cần thứ gì ở tôi, tôi không phải là một con cóc, anh ta đã năm lần bảy lượt gần gũi tôi, nếu chỉ vì mục đích khiến tôi không thể chịu đựng nổi thì không nói làm gì, nhưng nếu đúng như suy đoán thì anh ta muốn cố thử thay đổi mối quan hệ giữa tôi và anh ta. Cộng thêm một vài yếu tố khác nữa, mà những yếu tố này tôi hoàn toàn không muốn suy đoán, vậy thì, đứng trước tình thế này, tôi phải làm như thế nào đây? Trên thực tế, Giản An Kiệt và Tịch Hy Thần mãi mãi không thể hòa hợp, tôi cự tuyệt anh ta, sự cự tuyệt đó còn mang chút ghê tởm và căm thù. Thực ra đáp án đã sớm có sẵn rồi, không phải thế sao? Không cần thiết phải dây dưa nhiều với người không cùng đi chung một con đường với mình, tôi chỉ cần giữ nguyên thói quen đã thành nếp đó mà thôi.

“Chị ơi!” Giọng nịnh nọt quen thuộc cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Tôi quay lại, không bắt ngờ khi thấy thằng bé đang ngồi cuộn tròn trong chăn. Từ ban công bước vào trong phòng, tôi nói: “Nếu chị nói chị không thích em thì em có đi không?”

Đoán là nó sẽ lắc đầu nên tôi xua xua tay đi ra khỏi phòng, xuống lầu thì nhìn thấy người giúp việc đang dọn dẹp, tiện miệng hỏi: “Tịch Hy Thần đâu?”

“Cậu Tịch về phòng rồi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn lên tầng hai rồi đi vào phòng bếp lấy nước, đổ ba viên thuốc ra uống.

“Ông Giản ngày mai về, ông nói nếu có thể thì hy vọng tiểu thư ở nhà.”

“Tôi biết rồi.” Tôi day day trán, chuẩn bị lên lầu, đi được hai bước thì dừng lại, “Thực ra vú không cần phải gọi tôi là tiểu thư.”

Lên tầng hai, tôi dừng lại trước cánh cửa đóng kín, trong lòng nghĩ không biết lúc này nhờ anh ta mang Giản Ngọc Lân ra khỏi phòng có được không, nhưng tôi không biết mở miệng thế nào vì vừa nãy còn lạnh lùng đả kích với anh ta ở bàn ăn, chưa kể đến... Nghĩ một lát, tôi vẫn quyết định đi đến cửa phòng Tịch Hy Thần, đứng một lúc rồi thử gõ ba cái, rất lâu sau cửa mới mở ra, tôi hết sức ngạc nhiên vì rõ ràng anh ta vừa bước ra từ nhà tắm, chỉ mặc mỗi chiếc quần dài màu đen, cởi trần, đầu tóc rối tung ẩm ướt, khác xa với vẻ nghiêm cẩn hằng ngày, nói thật là tôi nhìn không quen, tôi nghĩ mình đã đến không đúng lúc.

Anh ta nhìn thấy tôi thì cũng hơi ngạc nhiên, quay về phía giường với lấy chiếc áo sơ mi trắng. “Có chuyện gì thế?” Anh ta hỏi.

“Giản Ngọc Lân ở trong phòng tôi.” Tôi nói không rõ ý lắm, nhưng tôi tin là anh ta sẽ hiểu.

“Có thể nói chuyện một lúc không?”

Tiếng bước chân dừng lại, “Tôi nghĩ là giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả.”

“Cậu Diệp là người mẫu của M-SHANG, anh nghĩ là em đã từng nghe nói.”

Tôi dừng bước.

“Sắp tới,” Giọng anh ta như thể đang cân nhắc từng câu, từng chữ, lại như thể đang cố kìm nén một điều gì đó, “Có thể cậu ấy sẽ gặp nhiều khó khăn.”

“Thì ra anh Tịch cũng quan tâm đến lĩnh vực giải trí cơ đấy.”

Im lặng giây lát, anh ta nói: “Thành Nghiệp là tổng công ty của M-SHANG.”

Cách khoảng ba, bốn mét, tôi quay người nhìn anh ta, “Nói với tôi điều này làm gì?” Tôi muốn ám chỉ Diệp Lận.

“Em sẽ muốn biết.”

“Vậy phải cảm ơn cái kiểu tự cho là đúng của anh rồi.”

“Giản An Kiệt, nếu cho nhau một cơ hội, chúng ta sẽ có thể sống hòa hợp.”

Sống hòa hợp?!

Không muốn đáp lại câu nói không đầu của anh ta, tôi liền quay người đi về phía phòng mình, anh ta muốn mang Giản Ngọc Lân đi thì mang, không thì thôi! Kết quả là đi chưa được hai bước thì Tịch Hy Thần đã bước lên trước chặn đường tôi, biểu hiện phức tạp chưa từng thấy, vẻ buồn thương, sầu muộn, “Đến bao giờ... hãy cho anh biết em còn muốn trách tội anh đến bao giờ?”

Tôi hít một hơi thật sâu vì anh ta bắt ngờ nhìn chằm chằm khiến tim tôi như muốn co thắt, cảm giác ngọt ngào khó che giấu, “Ai lại có bản lĩnh lớn đi trách tội Tịch tiên sinh chứ?”

“Có, Giản An Kiệt, em biết đấy, lúc nào em cũng có bản lĩnh đó!” Đôi mắt u tối nhú lại một cách bí hiểm.

Một bờ môi lạnh ngắt bất chợt ập đến, hơi thở bị cướp mất! Cảm giác hoảng hốt tột cùng khiến tôi nhất thời quên phản kháng, hơi thở gấp gáp, đầu lưỡi mềm mại thọc sâu vào trong miệng, vị bạc hà mát lạnh nhanh chóng tràn ngập các giác quan, không hề dừng lại mà điên cuồng khuấy đảo, tay phải của anh ta lùa vào trong tóc tôi, không chế sự vùng vẫy của tôi, đôi môi càng lúc càng dờ dội, cả cơ thể tôi bị áp chặt vào thân thể bán khỏa thân nóng bỏng đó.

“Giản... cô Giản, cậu Tịch, hai người...”

Tôi không biết chúng tôi đã kết thúc nụ hôn đó như thế nào, sự thực là năm phút sau khi kết thúc nụ hôn này, tôi vẫn trong trạng thái hoảng loạn, thật sự rất hoảng loạn! Nhưng điều làm tôi căm ghét hơn cả là tôi đã quyết liệt cự tuyệt nụ hôn của Diệp Lận mà không hề đẩy Tịch Hy Thần

“Vú Lâm, phiền vú vào phòng cô Giản dất Ngọc Lân ra đây.” Tôi mơ màng nghe thấy giọng nói trầm thấp, chậm rãi đã hồi phục lại như cũ, chỉ hơi khàn một chút.

Cảm giác có ai đó nắm lấy tay tôi, tôi giật mình, đôi mắt ấy như dán chặt vào tôi - mạnh mẽ, dữ dội.

Hơi thở đã dần ổn định trở lại nhưng tim vẫn còn đập nhanh, tôi vung mạnh tay thoát khỏi anh ta và chạy nhanh xuống lầu.

Hành động của tôi đủ cho thấy một sự chạy trốn vội vàng, dù có liên tục nguyên rửa cũng không thể xoa dịu sự phẫn nộ tột cùng, sự nôn nóng và bất an không thể giải thích, bước chân loạng choạng, tâm trạng hỗn loạn, tất cả mọi thứ đều cho thấy Giản An Kiệt tôi đã thảm bại rồi. Đêm nay, gió lạnh thấu xương, nỗi buồn bực trong lòng không sao lắng xuống, khóe môi vô thức gượng cười. Rõ ràng anh ta đã dần dần làm lu mờ ranh giới giữa chúng tôi.

Gần nửa tiếng sau, tôi quay về trang viên Giản gia. Đèn đêm đã được thắp sáng, nhìn thấy hai chiếc ô tô đang đỗ ở trước cổng, trái tim tôi như thất lạc, một linh cảm rõ ràng, bố đã trở về, cả... Thảm Tinh Du cũng đã về!?

Trong phòng khách, Giản Chấn Lâm đang ngồi trên sofa gọi điện, bên cạnh là một phụ nữ đứng tuổi trông rất quyến rũ đang bế Giản Ngọc Lân trên đùi, thời gian không hề để lại dấu vết trên khuôn mặt bà ta, vẫn trẻ đẹp, quyến rũ

Bố nhìn thấy tôi liền nhanh chóng kết thúc cuộc gọi, “Tiểu Kiệt.”

Ông ngập ngừng tiến đến trước mặt tôi, gượng gạo tìm chủ đề để nói, “Đáng lẽ ngày mai bố mới về, không ngờ lại xong việc sớm.”

Tôi “ừm” một tiếng.

Thấy biểu hiện lạnh nhạt của tôi, ông lại càng không biết phải nói gì, ngừng lại rất lâu rồi mới tiếp tục: “Thời gian qua đi Thảm con cũng ở Singapore nên lần này về cùng nhau.”

Tôi im lặng, bình tĩnh đợi câu tiếp theo.

Con và dì Thảm cũng sáu năm rồi không gặp, nhất định còn cảm thấy xa lạ, sau này sống chung nhiều hơn thì sẽ ổn thôi.”

“An Kiệt.” Thảm Tinh Du cuối cùng cũng mở miệng, mỉm cười tiến về phía tôi, “Sớm đã nghe bố con nói con trở về, dì muốn nhanh chóng về ngay, nhưng không thu xếp kịp nên đến tận bây giờ mới về được, vừa vặn lại cùng ngày với bố con, cuối cùng, An Kiệt, chúc mừng con đã trở về!”

Tôi cúi đầu, “Không có việc gì thì con lên lầu trước đây.” Nói xong liền đi về phía cầu thang, lướt qua người con trai đang đứng bên cạnh tay vịn cầu thang, lên lầu.

Đóng cửa phòng, rũ bỏ hết những phiền phức và mệt mỏi, tôi lê từng bước vào phòng tắm, xả đầy nước ấm vào bồn rồi cởi quần áo, trườn người vào trong đó, để mặc cho nước ngập dần đến khi cả cơ thể chìm trong nước.

Ngày hôm sau, tỉnh dậy đã là hai giờ chiều, tôi ăn mặc chỉnh tề rồi đi xuống lầu, phòng khách không có ai, nhưng tivi lại đang bật. Tôi định bụng sẽ đi thẳng ra cửa, nhưng không ngờ trên tivi lại đang chiếu chương trình mà Tịch Hy Thần là nhân vật chính, vì tò mò không biết lý do vì sao nên tôi bèn dừng lại để xem.

“Tập chí Celebrity chúng tôi rất vinh dự được đón tiếp Giám đốc điều hành của Tập đoàn Thành Nghiệp, ngài Tịch Hy Thần.” Cô dẫn chương trình vừa bắt đầu giới thiệu thì một tràng pháo tay đã vang lên không ngớt.

Tịch Hy Thần ngồi trên chiếc sofa đơn, khách quan mà nói, bộ u phục màu đen được cắt may tinh tế rất hợp với vóc dáng cân đối, tuấn tú xuất chúng của anh ta, đôi chân dài thanh mảnh bắt trau, tư thế tao nhã, cử chỉ ung dung, hơi thở đều đặn, nhẹ nhàng khiến anh ta càng thêm phần thần bí.

“Ngài Tịch đến lần này thật ngoài dự đoán của chúng tôi, nói thực lòng là tôi đã bắt đầu kỳ vọng vào tiền thưởng hằng năm của công ty rồi đấy!”

Một nam dẫn chương trình khác cười ha ha tiếp lời rất bài bản: “Ngài vừa được tạp chí Aristocrats bình chọn là nhà lãnh đạo cấp cao mới ưu tú có ảnh hưởng lớn nhất năm nay, ngài có ý kiến gì không ạ?”

“Lãnh đạo cấp cao ưu tú thì quả thực vượt quá khả năng của tôi.” Tịch Hy Thần không trả lời thẳng vào vấn đề.

“Ngài Tịch khiêm tốn quá!” Cô dẫn chương trình mỉm cười, chuyển sang một câu hỏi khác: “Ngài có thể nói một chút về kế hoạch và mục tiêu của Tập đoàn Thành Nghiệp trong một vài năm tới không ạ?”

“Kế hoạch thì có thể thay đổi bất cứ lúc nào, còn mục tiêu thì tôi nghĩ tất cả các doanh nghiệp đều có chung một mục tiêu, đó là hạn chế tối đa chi phí mà vẫn đạt giá trị cao nhất.”

Người dẫn chương trình liên tiếp hỏi những vấn đề xoay quanh lĩnh vực chuyên môn trong suốt mười mấy phút, đa số liên quan đến vấn đề quản lý kinh doanh và hiệu quả mang lại.

Đến cuối buổi, cô dẫn chương trình mỉm cười đứng lên, quay về phía khán giả, “Và bây giờ, để đáp ứng yêu cầu và nguyện vọng của khán giả, đặc biệt là các khán giả nữ, chúng tôi có một vài câu riêng tư muốn hỏi ngài Tịch.” Ngay lập tức, tiếng vỗ tay, la hét vang dội cả khán phòng.

Tịch Hy Thần gật đầu, phong thái tự nhiên, đĩnh đạc.

“Có thể mọi người cho rằng câu hỏi của tôi quá đường đột, nhưng... xin hỏi ngài Tịch đã kết hôn chưa ạ?” Không bất ngờ khi tiếng vỗ tay một lần nữa vang dội.

“Vẫn chưa.”

“Quả nhiên ngài vẫn còn độc thân!” Cô dẫn chương trình tán tụng, rồi đột nhiên như nghĩ ra điều gì, giả vờ sợ hãi, nói: “Nhưng đừng nói với tôi là ngài định sống độc thân suốt đời đấy nhé?”

“Tôi nghĩ mình sẽ kết hôn.” Anh ta nói.

Cô dẫn chương trình lập tức tiếp lời: “Ý của ngài Tịch là đã có ý trung nhân rồi phải không? Ôi Chúa ơi! Không biết sẽ có bao nhiêu cô gái chạy đến tòa soạn rồi quay về khóc lóc đây!”

“Tôi không phải là nghệ sĩ.” Anh ta thành thực nói.

“No, no, no, ngài Tịch đã đánh giá quá thấp sự quyến rũ của mình và đánh giá quá cao sức chịu đựng của chúng tôi rồi. Thực tế, ngày nay các cô gái đã bắt đầu tiến công từ lĩnh vực giải trí sang rất nhiều lĩnh vực kinh doanh khác, giống như kiểu bắn du kích ấy, tóm lại, theo như ngài Tịch vừa nói thì chứng tỏ ngài đã có đối tượng rồi, thật sự đối với mấy chị em vẫn còn chưa kết hôn chúng tôi mà nói, thì chẳng khác gì vừa trải qua một cuộc đàn áp vũ trang đẫm máu.” Cô dẫn chương trình đá lông nheo một cách rất mờ ám, những nhận xét thú vị và hài hước đã chiếm được cảm tình và sự cổ vũ nồng nhiệt của khán giả.

Tịch Hy Thần mỉm cười không nói gì.

“Vậy ngài Tịch có thể nói một chút về cô gái tài sắc đó không?”

“Tôi rất sẵn lòng, nhưng chỉ sợ cô ấy không thích tôi nói về cô ấy thôi.”

“Chưa từng tham gia những chương trình kiểu này, thế mà cũng tỏ ra thành thạo gớm.” Không biết Thẩm Tinh Du đã đứng ngay đằng sau tôi từ lúc nào, “Nếu không bắt ép nó đi thì chắc chắn là nó lười chẳng buồn tới đó nữa.” Rồi bà ta quay người sang tôi cười nói: “Lần sau có dịp, An Kiệt cũng đi giữ thể diện giúp đi nhé?”

Không đợi tôi trả lời, bà ta tiếp tục nói: “Nhưng không biết Tịch Hy Thần thích một cô gái từ khi nào ấy nhỉ?”

“Con đi ra ngoài đây.”

“Ồ ? An Kiệt, con định đi à? Thế có ăn tối ở nhà không? Di đang nấu xúp đấy.”

Tôi nhìn bà ta một cái, “Con không về đâu.”

Thẩm Tinh Du ngừng lại giây lát, có vẻ thất vọng, “Vậy thì thôi, một mình ra ngoài cẩn thận nhé!”

Tôi gật đầu rồi quay người bước đi, qua vườn hoa đến cánh cổng sắt, xuôi theo con đường nhỏ đi được vài bước thì dừng lại, ngồi xổm xuống một bụi cây ven đường vì buồn nôn không chịu nổi, co rúm người lại vì đau dạ dày, mồ hôi trên trán túa ra, nôn ra cả mật xanh, mật vàng.

Lâm Tiểu Dịch nhét cái túi giấy vào tay tôi, “Biết cậu sắp đi nên mình quay về một chuyến, sau này không biết khi nào mới gặp lại.”

“Cái gì thế?”

“Quà tặng. Cảm ơn.”

Cô ấy dừng lại một lát, “Cậu có quay về nữa không?”

“Không, không về nữa.” Tôi đặt chiếc túi xuống ghế, nhắc cốc cà phê lên uống.

Lâm Tiểu Dịch thở dài, “An Kiệt, cậu biết không, cậu là người con gái khiến người ta đau lòng nhất mà mình từng thấy đấy!”

Tôi cúi xuống khuấy khuấy cà phê trong chiếc cốc sứ trắng, mỉm cười không nói gì.

“Cho nên, An Kiệt, cậu nhất định phải sống lạc quan, vui vẻ, hạnh phúc đấy!”

“Cảm ơn cậu, Tiểu Dịch.” Chỉ có điều, Tiểu Dịch, hạnh phúc không dễ dàng nắm bắt như thế đâu.

Ra khỏi quán cà phê thì trời đã sẩm tối. Bên ngoài, những cơn gió lạnh thổi tới, cuốn theo những cành khô lá héo, bầu trời xám xịt, như thể sắp có một trận mưa rào trong ngày đông lạnh giá.

Trở về Giản gia, người giúp việc ra mở cổng, “Tiểu thư, ông Giản đang trong thư phòng đợi cô.”

Đưa túi quà Tiểu Dịch tặng cho người giúp việc, tôi hỏi: “Ông ấy có nói là có việc gì không?”

“Không ạ, chỉ nói khi nào cô về thì mời lên gặp ông thôi.”

“Tôi biết rồi.” Đi qua dãy hành lang dài, rộng rãi, đến trước cửa thư phòng, tôi dừng lại một lúc mới gõ cửa.

“Vào đi.”

Tôi vừa đẩy cửa vào đã nhận ra ngay không khí khác thường, có bố tôi, Thẩm Tinh Du, thậm chí cả Tịch Hy Thần cũng ở đó. Bố và Thẩm Tinh Du đang đứng trước bàn gỗ lim nói chuyện gì đó, Tịch Hy Thần cúi đầu ngồi một bên, trầm lặng, mái tóc lộn xộn xõa xuống mắt.

“An Kiệt, về rồi à, cả nhà đang đợi con đây.” Thẩm Tinh Du mỉm cười bước về phía tôi vài bước.

“Có chuyện gì à?” Không khí này khiến tôi cảm thấy bất an, như thể có điều không hay xảy ra.

“Có chuyện, nhưng là chuyện tốt!” Thẩm Tinh Du cười nói.

“Tiểu Kiệt, bố muốn bàn với con một chuyện.” Giọng bố rất nghiêm túc, khiến tôi càng cảm thấy sự việc không hề đơn giản.

Ông đi đến, đưa cho tôi một bức ảnh, đó là ảnh của một người đàn ông, “Vị này tên là Thành Kỳ Quân.”

Tôi nheo mắt liếc nhìn tấm ảnh một cái rồi nhanh chóng ngẩng lên, ánh mắt bố có vẻ khiêm tốn. Nỗi đau đón tột cùng từ đầu cuộn cuộn kéo đến! Nỗi căm hận trong lòng nhanh chóng tràn ra khắp các giác quan, trái tim như bị ai đó xé toạc, những dòng máu đỏ tươi ồ ạt chảy! Bức ảnh rơi xuống, bàn tay từ từ nắm lại, móng tay chọc vào lòng bàn tay đau nhói. Tiểu Dịch, trước nay hạnh phúc chưa bao giờ chủ động đến với mình cả!

“Tiểu Kiệt, bố chỉ muốn làm một điều gì đó cho con, bố muốn bù đắp cho con.” Giọng ông già nua, gượng gạo, “Bố hy vọng ai đó có thể chăm sóc, yêu thương con, Thành Kỳ Quân là một người thẳng thắn, cương trực, lại có địa vị cao trong xã hội, đối với con, đó là người xứng đáng nhất.”

Buồn nôn...

“Tiểu Kiệt, con không cần phải lo lắng, cũng đừng nghĩ ngợi nhiều, cậu Thành rất ưng con, mặc dù hai người cách nhau bảy tuổi, nhưng chồng già vợ trẻ tình cảm càng bền lâu.”

“Nếu con đồng ý, ngày mai bố sẽ nói với cậu ấy. Tiểu Kiệt, con phải tin bố, bố sẽ không làm hại con đâu, bố làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con, vì tương lai của con sau này thôi.”

“Đủ rồi!”

Không thể chịu đựng được nữa, tôi gào lên, thực sự, nếu bản thân thông minh hơn một chút thì ngay từ đầu tôi đã không nên kỳ vọng bất cứ điều gì. Kết thúc đi, kết thúc đi, kết thúc mau đi! Tôi chưa từng nghĩ sẽ trả thù Giản gia, nhưng không có nghĩa là bọn họ sẽ từ bỏ việc làm tổn thương, chà đạp tôi hết lần này đến lần khác!

“Tiểu Kiệt?”

Cái từ “bù đắp” của bố tôi cứ lớn vồn trước mặt, “Đúng là một ông bố tuyệt vời, vì lợi ích trong công việc kinh doanh mà gọi đứa con gái bị đuổi khỏi nhà sáu năm trời trở về, là vì Thành Kỳ Quân đúng không?”

Tôi cúi xuống nhặt bức ảnh dưới chân lên, “Quan chức chính trị Đài Loan, hừ, ưng con ư? Ưng con ở điểm gì? Hình ảnh chỉ cho thấy vẻ bề ngoài, còn tấm thân tàn tạ bên trong thì sao? Bố, vậy bố có nói cho anh ta biết con gái bố đã từng muốn tự sát, thậm chí tay phải của con gái bố còn bị tàn phế không?”

“Cái... cái gì?!”

Tôi nhẹ nhàng phủi phủi những lớp bụi trên ảnh, “Vì muốn tốt cho con, vì tương lai của con? Cái có thật thuyết phục, lời lẽ thật rung động lòng người, sao bố không nói thẳng ra là muốn lợi dụng con giúp bố thu lợi, há chẳng thành thực hơn ư? Có khi như thế con còn không cảm thấy buồn nôn như bây giờ. Như thế không chừng con lại mở lòng từ bi mà giúp bố đấy!”

“An... An Kiệt, con nói con làm sao? Tàn phế...” Thẩm Tinh Du đi đến, định kéo tay tôi lên xem.

Tôi giật lại không cho bà ta chạm vào, “Cút đi, đừng chạm vào tôi! Thẩm Tinh Du, rõ ràng di hận tôi đến tận xương tủy, lại còn giả bộ hiền lương. Cho ai xem, không thấy mệt à?!”

Thẩm Tinh Du có vẻ lo lắng, “An Kiệt, năm đó đổ mọi tội lỗi lên đầu con, là tại di không đúng, khi đó di, khi đó...”

“Không, đứa trẻ đó là do tôi giết.” Tôi cười gượng, “Là tôi đã sai. Nhưng, Thẩm Tinh Du, di đừng làm ra vẻ nữa, chỉ khiến người ta kinh tởm mà thôi! Tôi mãi mãi mắc nợ sinh mệnh đó! Tôi đã nói rồi, là lỗi của tôi, nhưng, tôi không nghĩ là tôi mắc nợ hai người cái gì!”

Tôi đưa mắt liếc nhìn đám người trước mặt một lượt: bố có vẻ kinh hãi, Thẩm Tinh Du nhìn tôi nghi hoặc, còn Tịch Hy Thần thì vẫn ngồi trên sofa cúi đầu, “Các người... tôi chưa bao giờ mắc nợ ai cả!”

“Tiểu Kiệt, con đừng nên như thế.”

“Đừng như thế? Lẽ nào các người câu kết với nhau muốn tôi trở thành quân bài kiếm lợi trong cuộc hôn nhân chính trị này, và tôi phải im lặng nghe lời? Xin lỗi, tôi không còn là Giản An Kiệt của ngày xưa nữa! Tôi sẽ không yếu mềm để cho các người lợi dụng nữa!”

“Không phải thế đâu, An Kiệt. Bố thật sự chỉ muốn tìm cho con một người thích hợp, để anh ta có thể chăm sóc con suốt đời.”

“Thật nực cười! Sáu năm qua con vẫn tự chăm sóc cho mình đấy thôi, vẫn sống được, thì bây giờ chẳng có lý do gì để tìm một người về làm nhục mình!”

“Tiểu Kiệt, tại sao con cứ suy nghĩ cực đoan thế?” Cả người bố tôi run rẩy như chiếc lá khô trong gió, “Còn nữa, rốt cuộc con bị làm sao? Tại sao tay phải lại bị tàn phế?”

“Bố, con thật sự rất... hận bố.” Ha ha! Những lời nói giả dối, thấp hèn đó bây giờ nghe chỉ khiến người ta thêm hận thù!

Ông sững sờ nhìn tôi.

Thật không ngờ, sự việc lại kết thúc sớm như thế, không nghĩ lại dùng chiêu này, nhưng, cũng tốt! Tôi tiến đến trước mặt Giản Chấn Lâm, lấy chiếc thẻ tín dụng ở trong túi ra, ném xuống đất, “Trả lại cho ông đây, không thiếu một đồng đâu, sau này, tôi và ngài Giản sẽ không c bắt cứ quan hệ gì nữa.”

Nói rồi, tôi quay người rời đi, lưng thẳng đứng, mang theo một chút kiêu ngạo cuối cùng, chứng minh lần này Giản An Kiệt không phải bị đuổi khỏi Giản gia! Bước xuống khỏi hàng hiên, để mặc cho những giọt nước mưa lạnh ngắt tấp vào thân thể, tôi tê tái bước xuyên qua vườn hoa. Kéo chiếc cổng sắt vốn mang nhiều ý nghĩa ra, tôi nghĩ, lần này thật sự đã kết thúc.

“Tiểu Kiệt ngoan, bố đã mua một trang viên rất đẹp, ngày mai chúng ta sẽ chuyển sang đó ở, được không?”

“Mẹ ơi, tại sao trong vườn lại trồng trẻ?”

“Bởi vì trong sách nói cây tre tượng trưng cho sự trường tồn vĩnh cửu, bốn mùa tốt tươi.”

“Căn phòng của Tiểu Kiệt đẹp quá!”

“Phác Tranh, là màu hồng đấy!”

“Tiểu nha đầu rất thích ban công này phải không?”

“Thích lắm, có thể nhìn được ra xa.”

“Tiểu Kiệt, phòng vẽ này là bố tặng con đấy, có thích không?”

“Tranh Tiểu Kiệt vẽ rất đẹp.”

“Mẹ ơi, con rất thích nơi này, thật sự rất thích, có thể ở đây mãi mãi không ạ?”

Những giọt nước mưa rơi đầy trên má, lạnh thấu xương.

“Em mệt quá, thật sự rất mệt, Phác Tranh, đưa em đi khỏi đây đi.” Hơi thở đứt đoạn, nói không nên lời, cuối cùng tôi chán nản đổ nhào vào lòng người con trai đang đứng trong mưa.

Chú thích:

(1) Huyền quan là khu vực nghỉ được tính từ cửa chính vào phòng khách. Đây là nơi làm giảm những xung đột từ bên ngoài vào trong nhà và cũng là nơi bảo vệ “sinh khí” bên trong của ngôi nhà. Huyền quan là con đường mà các luồng khí phải đi qua trước khi vào nhà, vì thế vị trí của nó tốt xấu thế nào đều có thể ảnh hưởng trực tiếp tới phong thủy của căn nhà.

5. Chương 5

Tháng Tư, tiết trời Paris ấm áp, dễ chịu. Tôi quay trở lại đây đã được hai tháng, tâm trạng cũng đã lắng dịu.

Sáng thứ Bảy, những con đường lát gạch đỏ sạch sẽ, người qua lại thưa thớt, tôi vác giá vẽ đến một cái hồ ở vùng ngoại ô để vẽ phong cảnh. Ở đó có một nhà thờ xây theo phong cách Gothic thời kỳ đầu, cuối tuần thường có rất nhiều người đến cầu nguyện, cạnh nhà thờ có một trường tiểu học cổ kính, trẻ em học ở đó đều là cư dân của thị trấn, hồn nhiên và vui tươi, đôi khi tôi cũng nhận lời giáo hội đi dạy miễn phí cho một vài đứa trẻ cách vẽ tranh sơn dầu cơ bản, thường là vào chiều thứ Năm, vì lúc đó rảnh rỗi hơn. Dựng xong giá vẽ, tôi lúi túi từ trong ba lô ra những vật dụng cần thiết, bắt đầu vẽ cảnh mặt trời mọc lung linh, rực rỡ.

Giữa chừng có một vài đứa trẻ chạy lại chơi đùa, nhưng không đến quá gần làm phiền tôi.

Một số cặp vợ chồng đã trải khăn trải bàn lên trên thảm cỏ để tận hưởng ánh nắng mặt trời hiếm hoi trong kỳ nghỉ cuối tuần.

Hai tiếng đồng hồ sau, tay phải cầm bảng màu đã mỏi đến mức không thể chịu nổi, tôi đành phải dừng vẽ, nghỉ ngơi một lát. Nghĩ đến năm ngày nữa phải sang Phần Lan, tôi bỗng cảm thấy lưu luyến thành phố phồn hoa mà tôi không mấy thích thú này.

Tuần trước, theo như luật bắt buộc của nước Pháp, tất cả các cử nhân khoa Luật của trường Đại học Descartes (*) đều phải đăng ký học thạc sĩ khoa Công pháp quốc tế của trường Đại học Helsinki, Phần Lan. Mặc dù vẫn còn nửa năm học thạc sĩ tâm lý ở trường Đại học Paris V, nhưng vì sức khỏe không tốt, với lại, nghe theo mệnh lệnh của cô, tôi sẽ phải sớm sang Phần Lan.

Buổi chiều quay về ký túc, từ xa tôi đã nhìn thấy bà Madan, mái tóc khô xác xơ bay trong gió, những vùng da sạm trên khuôn mặt nổi rõ dưới ánh mặt trời.

Bà Madan chạy đến và hôn lên má tôi, giọng rõ ràng đang kích động: “Ồ, An, cuối cùng cháu cũng về rồi, có một cậu người phương Đông rất đẹp trai đến tìm cháu, cậu ấy đợi cả buổi sáng rồi đấy!”

Ở đây tôi không hề quen anh chàng người phương Đông nào, dù cũng chỉ là giữa đường gặp nhau gật đầu chào xã giao, không thân đến mức tới tìm nhau.

“Cảm ơn bà Madan!” Tôi tiếp tục bước đi, trong lòng tự hỏi không biết người đó là ai.

Có lẽ đã đoán được anh chàng phương Đông tuấn tú đó là ai rồi, cho nên khi nhìn thấy anh ta, tôi cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên.

Diệp Lận đang đứng dưới một gốc cây cổ thụ trước cổng ký túc, mặc bộ quần áo màu trắng tinh khiết, mái tóc hơi dài đã cắt ngắn, trông đầy sức sống.

“Đến Pháp khi nào thế?” Tôi bước đến gần anh và mở miệng trước, ngay cả bản thân cũng không ngờ mình lại có thể bình tĩnh đến thế, có lẽ tôi đã thật sự từ bỏ tất cả.

“Hôm qua.” Diệp Lận nhìn tôi một lúc mới lạnh nhạt nói: “Có rồi không? Cùng đi ăn cơm.”

“Được.” Tôi nói, “Nhưng em phải cắt đồ trước đã.” Tôi chỉ vào giá vẽ ở sau lưng.

“Anh đợi em.”

Tôi mỉm cười, gật đầu.

Quay về ký túc, cô bạn cùng phòng người Singapore mới chuyển đến đang ngồi chép lời bài hát, một người nữa thì không có trong phòng, tôi đi vào căn buồng ở giữa để cắt giá vẽ.

“An, sáng nay có người đến tìm cậu, anh ta đợi cậu cả buổi sáng.”

“Ừm!” Tôi đi vào phòng tắm, rửa sạch những màu vẽ bám trên tay.

Người bạn cùng phòng xem ra rất thích nhắc đến chủ đề này, “Cậu đã gặp anh ta rồi à?”

“Ừm.”

“Mình cứ nghĩ anh ta đi rồi, nói thật lòng, anh ta rất đẹp trai, người thân của cậu à?”

“Không phải.” Rửa tay xong mới phát hiện trên ống tay áo cũng dính màu vẽ, tôi thấy hơi bực mình, bèn đi đến tủ quần áo lấy một chiếc áo khoác len rồi lại đi vào nhà tắm.

“Bạn trai à?”

“Không phải.” Tôi thường không thích những câu hỏi có ý dò xét thế này, cũng rất ít khi phản ứng, nhưng lần này lại trả lời lấp lửng.

“Ha ha, An, cho mình số điện thoại của anh ta đi!” Tôi thay áo xong bước ra, cô bạn cùng phòng đã cầm sẵn giấy bút đứng trước mặt tôi, có vẻ rất ứng phần, “Nếu không phải là bạn trai của cậu, vậy mình theo đuổi được chứ?”

Tôi không nhịn được cười, nói sự thực để thức tỉnh cô ấy, “Anh ta chắc sắp về Trung Quốc rồi.”

“Khoảng cách không phải là vấn đề.” Cô bạn cùng phòng xua xua tay, ra chiều chẳng có gì quan trọng.

Tôi không ngờ cô ấy lại nói như thế, thật không giống như đang nói đùa, nhưng, “Mình không biết số điện thoại của anh ta.”

Cô bạn cùng phòng liếc tôi một cái, chau mày kêu lên: “À, đúng rồi! Lần trước Audrey chơi xấu, giở trộm điện thoại của cậu ra xem, chỉ thấy có mỗi hai số điện thoại của cô và anh trai cậu.” Cô ấy có vẻ không vui, lăm lăm một mình: “Khó khăn lắm mới thích được một người...”

“Mình đi đây.” Tôi không nói gì thêm nữa.

“Mặc bộ u phục màu đen như một chàng hoàng tử...” Đi đến cửa, tôi nghe thấy cô bạn cùng phòng nói câu đó.

u phục màu đen? Tôi chau mày, nhưng cũng không mấy để ý.

Tôi dẫn Diệp Lận đến một nhà hàng Ý cách trường Đại học Paris V không xa để ăn tối.

“Đồ ăn ở nhà hàng này được lắm!” Tôi nói.

“Em có hay đến không?”

“Ngày trước em làm thêm ở đây.” Nhấp một ngụm nước, tôi hỏi: “Anh đợi tuần diễn thời trang ở Pháp kết thúc thì về à?”

“Không, anh chỉ ở đây hai ngày thôi.” Khuôn mặt hiện lên dưới ánh đèn mờ có chút trầm tư.

“Mấy ngày gần đây bận quá, nếu không em sẽ đưa anh đi tham quan Paris.” Tôi thành thực nói.

Tiếp đó, hai người đều không nói gì nữa, yên lặng một lúc lâu. Cuối cùng, Diệp Lận cũng mở lời trước: “Anh sắp kết hôn rồi.”

“Ừm,” Tôi đảo đảo đĩa mì Ý, “Vây thì chúc mừng anh.”

“Giản An Kiệt, anh ghét nhất em nói câu chúc mừng.” Diệp Lận ngẩng lên nhìn tôi, ánh mắt tỏ ra bướng bỉnh.

“Nhưng mà, Diệp Lận, em chỉ có thể chúc mừng anh.”

Tôi bình tĩnh nói một câu thành thực.

“Có phải anh đã hết cơ hội rồi không? Sáu năm trước... trong suốt sáu năm.” Diệp Lận nói với vẻ chán nản và tuyệt vọng.

Có lẽ thế, nhưng tất cả đã không còn quan trọng nữa. Em sẽ coi anh như một hình bóng đã từng xen vào cuộc đời em suốt sáu năm, vứt bỏ hết thấy những ký ức ảm đạm, với anh, chỉ lưu giữ lại sáu năm đó thôi. Sau này, có đôi khi nghĩ đến thì cũng chỉ cười thầm, đơn giản như vậy thôi cũng đủ mãn nguyện rồi.

Chia tay với Diệp Lận, tôi quay lại trường một mình. Bảy giờ tối, trong vườn trường người đi lại không nhiều, tôi men theo con đường nhỏ quen thuộc trở về ký túc xá, khi đi ngang qua khu giảng đường thì đột nhiên dừng lại.

Tịch Hy Thần đang đứng trước mặt tôi, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Tôi hoàn toàn không muốn gặp con người này, ngay cả nghĩ cũng không muốn nghĩ tới.

Anh ta là một phần không thể chịu nổi trong ký ức của tôi, mỗi lần tôi ra đi trong sự thảm bại ê chề, anh ta đều chứng kiến.

Tôi lướt qua anh ta, hoàn toàn không thêm để ý đến.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tôi bắt đầu đóng gói hành lý. Mặc dù cô nói sẽ đến tận nơi đón, nhưng tôi nghĩ sáu năm ở đây đã mua không ít đồ, thật sự là cả một cái xe cũng không chở hết được, cho nên nhân lúc còn thời gian, tôi lọc ra những đồ không cần thiết hay không dùng được nữa để bỏ đi, những đồ dùng được thì đem tặng nhà thờ.

Lọc đồ mất khoảng hai mươi phút, tôi bỗng thấy chiếc áo để ở ngăn cuối cùng trong tủ, thật xa lạ. Chiếc áo vest màu đen, không có bất kỳ hoa văn hay kẻ sọc nào, hàng hiệu nổi tiếng nên chắc rất đắt.

Trong đầu tôi bắt gặp hiện lên một ký ức mơ hồ, mưa như trút nước, đường phố tối tăm, u ám, làm thế nào cũng không nhớ được đường về nhà, tôi đứng trong mưa một tiếng đồng hồ, cuối cùng cơ thể không chịu nổi nữa, choáng váng ngã nhào xuống đất, lúc ấy nhớ lảng máng có ai đó bế tôi chạy đi, sau đó là nằm viện.

Chiếc áo này có lẽ là của người ấy để lại, đắp lên người tôi rồi quên mang đi... Đang định ném nó trở lại tủ quần áo thì vô tình phát hiện bên trong túi áo phải hình như có vật gì đó, tôi tò mò lấy ra xem thì thấy có vài tờ euro và hai chiếc thẻ tín dụng. Người này bắt cần quá chăng? Còn có một bức tranh được gấp lại gọn gàng, tôi bèn mở nó ra xem - Quảng trường Châtelet, buổi chiều mùa hè, đài phun nước, chim bồ câu, người đi bộ, quán cà phê ngoài trời...

Phía cuối bức tranh lưu lại một dòng chữ phóng khoáng, đẹp đẽ.

“Ngày Mười tám tháng Năm, trời âm u, quảng trường Châtelet. Cô ấy ngồi yên lặng ở đó ba tiếng đồng hồ. Tôi hy vọng cô ấy không biết tôi, như vậy tôi có thể có cơ hội đến ngồi bên cô ấy, ít nhất thì, nếu không phải là tôi, chắc chắn cô ấy sẽ không bỏ đi ngay...”

Cuối cùng là một chữ ký hơi mờ nhạt.

Những ngày tiếp theo rất bận rộn, giáo sư môn tâm lý học là bác sĩ Bemard lúc nào cũng thuyết phục tôi ở lại trường Descartes tiếp tục nghiên cứu, tôi đương nhiên từ chối hết lần này đến lần khác, đã đồng ý với cô thì không thể nuốt lời.

Buổi trưa, tôi vẫn tranh thủ chạy đến bảo tàng Grand Palais (**) xem triển lãm tranh. Những việc tranh thủ thời gian thế này trước đây cũng không ít. Hôm qua nghe nói triển lãm lần này trưng bày tranh sơn dầu của Monet, tôi đã thao thức suốt đêm. Từ viện bảo tàng về đã là năm giờ chiều. Trên đường về có một vài quán cà phê cao cấp và quán bar nằm rải rác, trước đây Christine thích uống rượu nên tôi cũng từng đến đây vài lần. Lúc này nhìn thấy dòng chữ “quán bar”, chẳng hiểu sao tôi lại muốn vào uống cho say, mặc dù bây giờ tâm trạng tôi rất bình thường, hơn nữa còn biết rõ rằng mình không thể uống rượu.

Thời điểm này quán bar rất thưa thớt, ngoài vài người pha rượu và nhân viên phục vụ ra, chỉ có một, hai vị khách không biết vì lý do gì mà ban ngày ban mặt cũng giống như tôi muốn mua cơn say. Ngồi trên ghế cao, tôi gọi một cốc rượu tequila, loại rượu này rất dễ say và cũng nhanh tỉnh.

“Người Trung Quốc? Hay người Nhật?” Pha rượu cho tôi là một anh chàng người ngoại quốc tóc nâu, mắt xanh.

“Người Trung Quốc.”

“Hey! Ông chủ của chúng tôi cũng là người Trung Quốc đấy!”

Tôi không bắt lời, việc đấy cũng chẳng có gì là lạ.

“Jeff, đến từ Mexico.” Nhân viên pha rượu không để ý đến vẻ lạnh nhạt của tôi, nhiệt tình tự giới thiệu về mình.

“Anastasia.” Ở nước ngoài, tôi rất ít khi dùng ba chữ “Giản An Kiệt”.

“Xin mời cô Anastasia xinh đẹp!” Jeff giơ cốc rượu tequila pha ngẫu hứng theo kiểu Mexico ra trước mặt tôi,

“Cô có đôi mắt rất đẹp, rất cuốn hút.”

“Cảm ơn!”

“Không thích à?” Một lúc sau, Jeff thấy tôi vẫn chưa uống thì không kìm được hỏi.

“Không, không phải thế.” Tôi gượng cười, “Tôi không biết uống rượu.”

“Ôi trời ơi! Cô không biết uống rượu mà lại vào quán bar!?” Điều bộ của Jeff đầy khoa trương và hài hước.

Tôi cười, “Đúng thế, cho nên bây giờ tôi định đi ra đây.” Thực ra vừa nãy tôi vào đây cũng chỉ để chiều lòng mình, chứ không phải thực sự muốn uống rượu, chỉ vì cảm thấy nhàm chán nên muốn thử một lần cho biết cảm giác say là thế nào thôi.

“Tôi nghĩ tôi có thể pha cho cô một ly rượu không cồn.” Jeff nêu ý kiến.

“Vậy thì còn gì là rượu nữa!”

“Có lý. Anastasia...” Anh ta đột nhiên như nghĩ ra điều gì, “Anastasia, cái tên này hình như tôi đã từng nghe ở đâu rồi. Ha ha! Nhớ ra rồi, có một lần ông chủ chúng tôi say rượu...”

“Tôi nghĩ những người có cái tên này không ít.” Tên người nước ngoài quanh đi quẩn lại cũng chỉ có chừng đó thôi.

“Ừm, cũng đúng.” Jeff tán đồng.

“Cám ơn về ly rượu của anh.” Tôi nhấp một ngụm coi như phép lịch sự tối thiểu, để tiền lên mặt quầy rồi bước

“Cô Anastasia, lần sau cô đến tôi sẽ mời cô nước hoa quả!” Giọng nói sang sảng của Jeff từ phía sau truyền đến.

Lần sau ư? Tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ đặt chân vào nơi này nữa.

Tiếng chuông nhà thờ bỗng vang lên, đàn bồ câu trắng trên quảng trường giật mình bay đi, tôi nhìn theo chúng, ánh mắt lướt qua đỉnh các công trình kiến trúc Gothic, cho đến khi chúng bay về phía chân trời xa.

“Em uống rượu à?” Một giọng nói lạnh lùng cất lên, một khuôn mặt cực kỳ điển trai trong con mắt của số đông hiện ra trước mắt.

Tôi cúi đầu, bước về phía con đường đã đến khi này.

“Rốt cuộc em còn muốn bú sữa đến bao giờ nữa?” Giọng nói bình tĩnh từ phía sau vọng đến.

Thế nào là bú sữa, không muốn để ý đến thì gọi là bú sữa, vậy thì hành động chạy đến đây của anh ta được gọi là gì? Bình chân như vại hay thừa cơ hãm hại

“Tại sao lần nào em cũng chỉ chạy trốn vào đồng hoang thế?”

Dù không để ý thì câu nói này của anh ta cũng đã chạm vào nỗi đau của tôi, anh ta là một người giỏi hoạt, thật biết cách làm tôi đau đớn.

Tôi quay lại nhìn anh ta, “Tịch Hy Thần, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Tôi xưa nay không để ý đến anh ta, nhưng lại luôn bị thái độ của anh ta làm cho rối loạn đến mức không thể nhìn thẳng vào anh ta được, “Có một số điều cũng nên một vừa hai phải thôi, tôi đã không còn làm phiền các người, vì thế xin anh cũng đừng đến quấy rầy tôi nữa.”

Bên ngoài cửa sổ, sắc trời âm u, những hạt mưa không to không nhỏ cứ đều đều từng giọt chảy xuống những tán cây ngô đồng bên ngoài khu ký túc, vài cơn gió heo may thổi tới làm những trang giấy của quyển sách giáo khoa tiếng Pháp trên bàn học bay lật phật, trong phòng bao trùm một màu u tối.

“Haiz! Cậu ngủ rồi à?” Amelia hôm nay lại về sớm hơn tôi, thật hiếm có.

“Chưa ngủ.”

“Hey, hiếm khi cậu tiếp chuyện mình.” Cô ấy xoay người ngồi dậy, “Buổi chiều mình nhìn thấy cậu ở một quán bar.”

Tôi thở dài.

“Cậu đến đó làm gì? Hả? Làm gì?” Giọng cô ấy bắt đầu kích động, có chút ý đồ đen tối.

Tôi đã sống xa nhà nhiều năm, sớm đã quen với những kiểu người lòng dạ khó lường thế này, và cũng đã học được cách không quan tâm.

Tôi không trả lời, chỉ thấy cô ấy cười, nói: “Quán rượu đó mình thường hay lui tới, mình quen Jeff. Lần sau mình dẫn cậu đi, uống rượu sẽ được giảm giá. Hey, hôm nay mình đến giúp anh ấy dọn dẹp nhà cửa, cậu biết đấy, người Mexico có thể biến chuồng ngựa thành phòng ngủ, nhưng mình không thể chấp nhận được, bởi vì đôi lúc mình cũng ngủ lại đó.” Cô ấy vừa nói vừa nằm xuống rồi mỉm cười.

Tôi bò ra khỏi giường và bật đèn, cất quyển sách giáo khoa tiếng Pháp đang bị gió làm tung bay lật phật vào ngăn kéo, không ngủ được nên trở dậy xem sách, gỡ quyển sách từ vụng tiếng Phần Lan thông dụng ra xem, thật ra ở đó có thể dùng tiếng Anh để giao tiếp, nhưng giáo sư bên đó lại cố chấp giảng bài bằng tiếng mẹ đẻ, cho nên không thể không nhập thêm một ngôn ngữ nữa vào đầu. Còn nhớ trước đây học tiếng Pháp, mỗi ngày tôi chỉ được ngủ năm tiếng, ngay cả khi đi ăn cũng lo lắng vác quyển từ vựng đi

“Hey, cậu bật đèn thì mình ngủ sao được!”

Tôi quay đầu lại nhìn, cô ấy đang nghịch điện thoại, “Khi nào cậu ngủ thì mình sẽ tắt đèn.”

“Được, vậy bây giờ mình ngủ đây.” Cô ấy bỏ điện thoại xuống nhìn tôi.

Tôi không so đo tính toán với cô ấy, có họa diên mới đi so đo với những người như thế này. Tôi tắt đèn rồi ra ngồi trước cửa sổ, gió hiu hiu thổi.

“Hey, thật ra mình rất thích cậu.” Amelia nói, “Cậu không bao giờ tranh giành cái gì với bọn mình.” Một lúc sau, tôi nghĩ cô ấy đã ngủ rồi thì lại nghe cô ấy cười, nói: “Cậu có biết ông chủ quán bar của Jeff không?”

“Không biết.”

“Thật không? Mình cứ nghĩ cậu biết anh ta, anh ta nhìn thấy cậu liền đuổi theo ngay. Thật tiếc là cậu không biết, một người Trung Quốc khá đẹp trai.”

Sáng hôm sau tỉnh dậy, trời vẫn còn lất phất mưa, hai viên đá cuội bên bệ cửa sổ bị mưa xối vào hơi lạnh lạnh, tôi nhặt lấy đem vào bàn chặn sách. Hôm nay phải tới phòng hành chính của trường để giải quyết một số thủ tục lặt vặt, sau đó đem một ít sách vở và quần áo gửi bưu điện sang Phần Lan trước.

Buổi chiều, khi tôi định ra bưu điện thì gặp Diệp Lân ở cổng trường. Anh đang ngồi trên chiếc ghế gỗ bên con đường gạch, tôi đi đến ngồi cạnh anh, hai người không nói câu gì, tận khi rời đi anh mới khẽ nói một câu tạm biệt.

Từ bưu điện đi ra, tôi không quay về trường ngay mà đi bộ về phía khu phố cổ, hai mươi phút sau đã đến khu lâu đài cổ mà trước đây tôi hay cùng Christine đến vẽ phong cảnh. Con đường hẹp quanh co, cây cối tầng tầng lớp lớp, khung cảnh hoang tàn, bản thân người Pháp đã lãng quên nơi này, khách du lịch cũng không mấy khi đến đây tham quan.

Vẻ đẹp tráng lệ và cổ kính của nơi đây, dù miêu tả thế nào cũng không thể lột tả hết được. Lần này tôi không có dụng cụ vẽ, lần trước tới đây mới chỉ vẽ được một nửa.

Tôi đi xuyên qua cổng vòm chạm trổ hoa văn màu trắng, một vài chỗ ở bên trong đã bị thời gian bào mòn nhìn không rõ hình ảnh ban đầu. Bước vào sâu trong sân thì chợt nhớ ra năm ngoái để quên chiếc vòng đeo tay thạch anh ở trên bức tường cổ, là món quà của Christine tặng, không biết bây giờ nó còn ở đó không.

Tôi chậm rãi tiến lên phía trước, lần tìm chiếc vòng thạch anh, trong đầu nhớ tất cả những hỷ nộ ái ố trước đây. Không biết bao lâu sau, một tiếng động lớn đột nhiên vang lên làm gián đoạn mạch suy nghĩ, cảnh vật tứ bề rung lên âm ầm, khói đen bốc lên, đồ vật trong tòa nhà vỡ vụn, bay tứ tung, sau đó dưới chân tôi đột nhiên trống rỗng, tôi rơi thẳng xuống.

“Sụt lỏ.” Trong đầu tôi lập tức nảy ra từ này, nhưng còn chưa kịp hét lên, nỗi sợ hãi đã bao trùm toàn bộ cơ thể.

Khi sắc trời xanh lam hoàn toàn biến mất, một bóng đen bỗng nhảy tới.

Trong lúc mê man bất tỉnh, mùi rêu xanh ẩm mốc xộc vào mũi, bên tai văng vẳng tiếng nước chảy.

Tôi đau đớn mở mắt ra, trước mắt toàn một màu đen như tôi đã dự đoán. Sao chuyện này lại xảy ra chứ. Có lẽ Thượng đế đã an bài để tôi kết thúc cuộc đời bằng cách bị chôn sống như thế này, tự nhiên lại có suy nghĩ thật khôi hài, có lẽ Giản An Kiệt sẽ dùng cách này để biến mất khỏi thế gian, không để lại chút dấu vết.

Chân tay vừa cử động đã cảm thấy tê cứng, dần dần trở nên đau nhức, khắp người ề ề, nhất thời không biết rốt cuộc đau ở chỗ nào, chỉ thấy lạ là không cảm thấy quá đau như tưởng tượng.

Cảm giác dưới thân mình có gì đó khác lạ, không phải là một đồng đồ nát ẩm ướt, mà ngược lại còn thấy ấm áp, phảng phất hương bạc hà quen thuộc.

Chạm tay vào thì nhận ra đó là chất liệu vải, tôi giật mình hoảng hốt, vùng vẫy định ngồi dậy thì đột nhiên chỗ thắt lưng bị giữ chặt, vừa ngóc đầu lên đã bị lôi trở lại, bên tai văng đến tiếng rên khe khẽ.

Cảm giác người ở bên dưới cũng dần dần hồi tỉnh, phần lưng bị ôm chặt đã được buông ra, tôi vội vàng xoay người ngồi sang một bên. Trong bóng tối, những viên đá vụn vỡ đâm vào cơ thể khiến tôi khó chịu, trái tim càng lúc càng đập nhanh hơn, sao có thể thế được?! Tại sao con người kia và tôi lại cùng lúc rơi vào chốn này?

“Em... không sao chứ?” Giọng nói lạnh lạnh vang lên, hơi khàn và nhỏ vì chưa hồi phục!

Mắt tôi đã từ từ quen với bóng tối, có thể nhìn rõ đây là một con đường lát gạch dài và hẹp, trước mặt bị bịt kín bởi một đồng đồ nát, phía sau bao trùm một màu đen.

Có lẽ do chấn động nên tòa lâu đài đã lâu không được tu sửa này mới bị sụt lở, nhưng cũng may chỗ sụt xuống là đường hầm nên tôi mới thoát khỏi số mệnh bị chôn sống. Thế sự là thế, khiến người ta không biết nên khóc than hay vui mừng

Cũng như tôi đã không còn muốn đoán lý do tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây, rơi xuống cùng tôi, làm tấm đệm lót cho tôi.

Bên cạnh vang lên một tiếng “póc” nhẹ nhẹ như thể đang gõ một cái gì đó, liền sau đó, một đốm lửa nhỏ lóe lên.

Sau đó, xung quanh đột nhiên sáng rực, không biết anh ta đã dùng cái gì để châm ngọn đuốc treo trên bức tường của đường hầm.

Mật đạo lộ ra trước mắt càng lúc càng rõ ràng hơn, những tảng đá lớn gồ ghề, lồi lõm phủ đầy rêu xanh và bị nước ngấm xuống bào mòn, còn có cả bó đuốc bằng bạc nguyên chất được chạm trổ xa hoa trên tường hầm, tất cả hiện lên như một bức tranh tuyệt đẹp theo lối kiến trúc Gothic thời Trung cổ.

Dưới ánh đuốc, tôi thấy tay Tịch Hy Thần nắm chặt một chiếc đồng hồ quả quýt tinh xảo, sợi dây xích bằng kim loại quấn quanh ngón tay nhẹ nhàng rủ xuống, phía cuối dường như có màu đen, trên nắp đồng hồ có một viên đá sapphire sáng lấp lánh, trông rất bắt mắt.

“Trước đây, trong một ngôi làng nhỏ trên núi có tên là Tân Vượng, khi đội ngũ thám dò địa chất nói chuyện với già làng thì tình cờ phát hiện bọn họ buộc viên đá lửa màu xanh lam vào bao thuốc lá để châm thuốc, nhìn rất giống đá sapphire, sau quá trình giám định, chứng thực đó là loại đá sapphire có chất lượng tốt nhất ngày nay. Không ngờ bây giờ nó lại được khôi phục lại vai trò ban đầu.” Giọng anh ta đều đều, như thể không phải đang giải thích.

“Không có bật lửa à?” Sau khi giây phút kinh ngạc qua đi, tôi mới thấy ân hận vì mình đã tò mò một cách không cần thiết.

Ánh đuốc khẽ bập bùng trên khuôn mặt ảm đạm của anh ta, “Anh không hút thuốc.” Anh ta nói. Không biết tại sao một câu nói rất đời bình thường bỗng dưng lại khiến tôi có cảm giác thật khác lạ.

“Ngôi trường tiểu học ở cạnh nhà thờ từng là trang viên của Công tước Mona d’Abel, nhà thờ cũng thuộc sản nghiệp của ông ta, cho nên có lẽ vì một lý do nào đó mà ông ta đã bí mật xây dựng mật đạo này. Các quý tộc thời ấy thường xây dựng mật đạo để làm nơi trú ngụ, phòng những trường hợp bất trắc.” Tịch Hy Thần lấy bó đuốc từ trên tường xuống, nhìn về phía con đường bị đám gạch đá vỡ bịt kín, “Hương thông với nhà thờ đã bị bịt kín rồi, nhưng hướng khác nhất định sẽ có lối ra.” Chỉ qua vài ba câu nói của anh ta, chốn tử địa này dường như không còn gì đáng sợ nữa.

Gã đàn ông này vốn là người lạnh lùng, giỏi tính toán, thật giả lẫn lộn, khiến người ta không thể ý đồ thật là gì, trình bày mạch lạc như thế chắc không phải đến đây lần đầu, tôi dồn ép: “Xem ra anh rất quen thuộc nơi này.”

Tịch Hy Thần liếc tôi một cái rồi nói: “Đi thôi!” Nói xong liền giơ ngọn đuốc lên và đi về phía con đường gạch tăm tối.

Chú thích:

(*) Viện Đại học Paris (tiếng Pháp: Université de Paris) ra đời vào nửa sau thế kỷ XII nhưng năm 1970 được tổ chức lại thành mười ba trường đại học độc lập (Trường đại học Paris I - XIII). Trong đó, trường Đại học Descartes là trường Đại học Paris V. Viện Đại học Paris xưa nay vẫn là một trong những trường đại học nổi tiếng và danh giá nhất thế giới. Trường đã có năm mươi chín người đoạt giải Nobel trên cương vị các cựu sinh viên, các giáo sư giảng dạy cũng như nhiều nhà lý thuyết chính trị, khoa học, thần học và nghệ thuật xuất chúng theo truyền thống Pháp.

(**) Grand Palais (Cung điện lớn): một công trình lịch sử, nay là một bảo tàng của Paris, Pháp.

6. Chương 6

Tôi đi đằng sau, cách anh ta một mét, dù không thích nhưng cũng không có sự lựa chọn nào khác. Tôi cúi xuống mở điện thoại, không ngạc nhiên khi thấy không có tí sóng nào.

“Độ dài của mật đạo không quá một trăm mét, nếu đường chia nhánh thì chúng ta sẽ mất thêm một chút thời gian.” Lại là một câu không chủ ý giải thích.

“Nếu cuối cùng vẫn không có đường ra thì sao?” Tôi cố tình nêu ra tình huống xấu nhất.

Bóng dáng cao gầy kia chợt dừng lại, quay người nhìn thẳng vào mắt tôi, ngọn lửa trong mắt anh ta không ngừng lay động, “Anh sẽ đưa em ra.”

“Anh chắc được mấy phần?”

“Anh sẽ đưa em ra.” Anh ta lặp lại lần nữa, giọng lạnh nhạt.

Tôi cười nói: “Chính xác, tôi cần phải ra khỏi đây.” Ngừng lại một lát, tôi nói tiếp: “Tôi nghĩ anh Tịch biết lý do tại sao rồi đấy.” Tôi không sợ chết, đúng thế, nhưng bây giờ, tôi không muốn chết, không muốn chết ở đây... trước mặt con người này!

Sắc mặt Tịch Hy Thần trở nên u ám, “Đi thôi!”

Ngọn đuốc trước mặt lắc lư theo bước chân, tôi ngập ngừng một lát rồi mới cất bước, đi được khoảng gần mười mét, bờ tường ẩm ướt có vẻ rộng hơn, rêu xanh cũng dày đặc hơn.

“Mặt đất trơn lắm, cẩn thận đấy!”

Cứ nghĩ anh ta sẽ im lặng suốt chứ! Tôi nhích từng bước theo sau bóng dáng bị ánh lửa kéo dài ra đó, không hề đáp lời. Nói thật là tôi đã hơi đuối sức - thể lực của tôi vốn yếu ớt, lại đi đi lại lại cả ngày hôm nay nên sớm đã mệt mỏi rã rời, cuối cùng còn bị rơi vào khu địa đạo này!

Ban đầu, tôi lặng lẽ vịn tay vào tường để đi, hy vọng có thể tiết kiệm chút sức lực. Trước khi tìm được lối ra, nhất định tôi sẽ không gục ngã trước mặt anh ta.

Vài phút sau, khoảng cách giữa hai bên tường đột nhiên mở rộng, chúng tôi bước vào một cái sân rộng hình tròn, trống rỗng, vách tường đồ nát, trên bề mặt khắc những họa tiết chạm nổi, không thể coi là nghệ thuật được bởi chúng rõ ràng rất thô sơ, như thể chỉ vì không muốn bức tường quá đơn điệu nên khắc bừa vào thôi, không khí nồng nặc mùi rượu, không nghi ngờ gì nữa, đây chính là hầm trữ rượu của giới quý tộc thời Trung cổ.

Tịch Hy Thần đã tiến vào trong sân thăm dò địa hình, ở đó có hai lối đi, tôi đi theo, nhìn một lát rồi chọn lối bên trái.

“Đợi một chút.”

Tôi xoay người, con dao tiện ích xẹt nhanh về phía bên phải của tôi, tôi nhìn anh ta cười, nói rất chậm: “Đừng có chạm vào tôi, Tịch Hy Thần.” Cảm xúc của tôi đã lên đến cực điểm, vì môi trường này, vì con người này...

Trong phút chốc, tất cả mọi thứ như chết lặng. Anh ta nhìn tôi, vẻ lạnh lùng, trong cặp đồng tử dần dần hiện lên nỗi giận dữ và đau xót. Một giây sau, cánh tay gân guốc kéo mạnh tôi ngã vào lòng anh ta, bờ môi anh ta áp chặt vào môi tôi, nụ hôn tràn ngập bi thương. Tôi phát hoảng, vùng vẫy, ngược lại, anh ta càng ôm chặt hơn, đầu lưỡi nóng bỏng và ẩm ướt thọc sâu vào miệng tôi, mát mát như thể người lữ khách mát giọt nước suối cuối cùng trên sa mạc, cuồng nhiệt, bất chấp tất cả! Một Tịch Hy Thần như thế, tôi chưa từng thấy bao giờ, thật khiến người ta sợ hãi!

... Tôi hung hãn cắn mạnh một cái, vị tanh tanh ngọt ngọt trộn lẫn mùi bạc hà dần dần lan tỏa. Anh ta ngẩng lên, ánh mắt rừng rực như ngọn lửa khóa chặt lấy tôi. Cố kìm nén sự hoảng loạn trong lòng, tôi nhếch môi, mắt nhìn thẳng vào anh ta, vốn nghĩ mình không dễ bị tấn công, kết quả vẫn bị anh ta làm cho kích động!

“An Kiệt...” Anh ta giơ tay vuốt má tôi, “Anh phải làm gì thì em mới tha thứ cho anh? Mới không hận anh, không cự tuyệt anh nữa?”

Câu nói đó, giọng điệu khiêm nhường đó, ánh mắt thành khẩn đó khiến trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt, đau đớn.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc anh phải làm gì?” Ngón tay ve vuốt trên khuôn mặt tôi, vẻ ôn hòa và cầu khẩn.

Cảm giác lạnh lạnh trên khuôn mặt khiến tôi co rúm lại, tôi dùng sức đẩy tay anh ta ra, “Tôi đã nói là đừng có đụng vào tôi!” Bàn tay ra sức lau quệt vị bạc hà trên khóe miệng.

“Tại sao anh lại cho phép mình đến tìm em chứ? Lúc nào em cũng đối xử với anh cạn tài ráo máng.” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt đầy vẻ bi thương, “An Kiệt, em đối xử không công bằng với anh, ngay từ đầu em đã cự tuyệt anh, mỗi bước đi anh đều cảm thấy mình giống như một thăng ngốc, biết rõ sẽ không thể lay chuyển được gì...”

Tôi kìm nén nỗi khó chịu trong lòng, “Tôi không biết anh đang nói cái gì!”

“Em biết đấy, em biết làm thế nào để đẩy Tịch Hy Thần vào vòng tuyệt vọng, đau khổ đến chết. An Kiệt, lúc nào em cũng biết.” Khuôn mặt anh ta toát lên vẻ đau đớn tột cùng.

“Anh nói linh tinh cái gì thế?”

“Dù phạm tội giết người thì cũng phải có thời hạn chứ, đúng không? Vậy anh có thể lựa chọn chịu hình phạt sớm hơn được không?”

“Rốt cuộc anh nói linh tinh cái gì thế?!” Trước hoàn cảnh hoàn toàn không nắm bắt được tình thế này, tôi bắt đầu cảm thấy hơi lúng túng, trong lòng linh tính có chuyện gì đó sắp xảy ra.

“Anh không nói linh tinh, chỉ là anh...” Bàn tay bóp chặt eo tôi đến mức không thể cử động được, ánh mắt bất cần của anh ta làm tôi sợ hãi, tôi nghĩ anh ta sẽ lại...

“Tịch Hy Thần, đừng có ép tôi phải hận anh!”

Tay phải của anh ta vẫn ôm chặt sau lưng tôi, không hề có ý muốn buông ra, “Em đã từng hận rồi, đúng không?” Cảm giác như anh ta đang cười, xa cách mà gần gũi, tha thứ mà đoạn tuyệt, sau đó, bàn tay trắng bệch của anh ta giữ chặt lấy cánh tay phải đang cầm dao của tôi, rồi đột nhiên giơ lên đâm mạnh vào ngực mình! Tức thì, một dòng máu đỏ tươi chảy tràn ra chiếc áo sơ mi màu trắng, tạo thành hình một đóa mầu đơn kỳ lạ.

Tôi sửng sốt nhìn anh ta, anh ta điên rồi chẳng?! Cảm giác ấm nóng và ẩm ướt trên tay buộc tôi phải thừa nhận đây không phải là ảo giác

Tôi dùng sức đẩy anh ta ra, Tịch Hy Thần loạng choạng lùi lại một bước, chân chường dựa người vào bức tường phía sau. Chiếc áo sơ mi rách bươm, máu chảy ướt đầm, dù cách một đoạn khá xa nhưng vẫn ngửi thấy rất rõ mùi tanh tanh ngọt ngọt!

Con dao dính đầy máu rơi xuống, tôi loạng choạng quay người chạy về hướng mật đạo tối tăm! Anh ta dựa vào cái gì mà làm thế? Thật là hoang đường, thật quá đỗi hoang đường!!

Địa đạo tối đến mức giơ tay lên cũng không nhìn thấy năm ngón, cảm giác như mình bị rơi xuống một cái động không đáy, đôi chân tuyệt vọng chạy thực mạng về phía trước, tiếng gió vù vù bên tai giống như tâm trạng hoảng loạn cực độ của tôi lúc này.

Do chạy không vững nên tôi ngã nhào xuống đất, đầu gối đập mạnh xuống con đường đá, cảm giác tê tê đau rất truyền đến, hơi thở gấp gáp, nặng nề trong không gian tù túng càng hiện rõ về mặt mũi và đau đớn... Tại sao lại đến nơi này? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Tại sao... tất cả đều rồi tung lên thế?! Tịch Hy Thần, anh thật quá tàn nhẫn! Khi tôi dần lòng quyết sẽ lãng quên tất cả quá khứ thì anh lại xuất hiện, dùng cách này để hủy hoại bản thân một cách cực đoan và bạo lực!

Khi tôi thất thểu quay trở lại thì thấy anh ta đang ngồi dựa lưng vào tường, cánh tay vắt qua đầu gối, chiếc áo sơ mi trắng đầm máu hiện lên rất đáng sợ trong ánh lửa.

Trong lòng kinh hãi, tôi chạy vội tới nắm lấy vai anh ta, “Tịch Hy Thần!” Tôi phát hiện thấy giọng mình hơi run rẩy: “Không phải đã nói là muốn đưa tôi ra ngoài sao?! Bây giờ như thế này là có ý gì, muốn nuốt lời à?” Tôi hận bản thân đã bỏ đi mà còn quay lại, nhưng càng hận gấp bội khi mình tỏ ra quan tâm đến anh ta!

Đôi mắt trong veo từ từ mở ra, nhìn thấy tôi thì chợt sáng lên, giọng nói ấm áp chưa từng có: “Anh sẽ đưa em ra ngoài.” Anh ta giơ bàn tay không dính máu lên vuốt má tôi, “An Kiệt...” Ngọn đuốc rơi xuống đất, ánh lửa chập chờn yếu ớt rồi tắt hẳn, “Đối với em, anh tuyệt đối không nuốt lời.” Tiếng thì thầm nhỏ dần, bờ môi lạnh đã phủ lên môi tôi, giống như đang vuốt ve một con chim.

“Anh...” Gần gũi trong một không gian tràn ngập bóng tối thế này khiến tôi càng hoảng loạn, lúng túng không biết nói gì.

“An... anh muốn hôn em, rất muốn...” Giọng nói ấm áp mang chút xấu hổ, không tự nhiên.

Nhân lúc tôi đang ngây ra, Tịch Hy Thần lưu luyến kết thúc nụ hôn mềm mại như nước, khó nhọc kéo tôi đứng dậy, bàn tay trắng bệch vịn lên bức tường đổ nát.

“Anh... vết thương...” Tôi gần như vô thức đứng lên, hành vi của anh ta đã hoàn toàn vượt quá khả năng lý giải và đối phó của tôi, ngón tay xoa nhẹ lên bờ môi, ở đó cảm giác ấm nóng vẫn còn lưu lại, khóe môi thoáng cười nhạt, nhưng lần này đã mất đi vẻ kiêu ngạo.

“Xin lỗi, vì đã làm em sợ.” Giọng nói đầy vẻ biết lỗi, “Anh không sao.”

Tôi do dự đỡ lấy cánh tay anh ta, “Anh vẫn nên nghỉ ngơi một lát...”

Anh ta nén cơn ho không thành tiếng, “Không, không cần, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, sức khỏe của em không chịu nổi môi trường này đâu.”

Tôi nhếch môi, trong lòng dấy lên những dự vị phức tạp, thể còn sức khỏe của anh liệu chống chọi được bao lâu?

“Ở châu Âu thời Trung cổ, kiểu mật đạo này...” Anh ta lại ho một chập, khó nhọc nói: “Kiểu mật đạo này ngoài việc dùng để thoát hiểm thì cũng thường dùng để giam giữ tù nhân, do vậy chắc chắn sẽ có nhiều lối đi.”

Anh ta nói vậy là muốn để tôi yên tâm hay muốn xóa bỏ sự điên rồ một giây trước? Tôi bỗng dưng phát hiện ra mình có thể bình tĩnh nghe anh ta nói... sự bình tĩnh trước nay chưa từng có.

Khi khốn đốn thì luôn cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, chưa hết một ngày mà cứ như đã trải qua ba ngày ba đêm không ăn không uống. Tôi cắn chặt môi, những cơn chóng mặt từ từ dội đến, cuối cùng, cơ thể không chịu nổi nữa nên ngất đi.

Vị tanh của máu lúc trước vẫn chưa bay hết, giờ lại một lần nữa tràn đến, cảm giác một chất lỏng ấm nóng được đưa vào trong miệng, mang theo chút hương bạc hà.

Sắc trời u ám, những màn mưa che khuất tầm nhìn, không trông rõ đường, rồi bỗng nhiên ảm áp và khô mát, sau đó, tỉnh dậy là trần nhà trắng như tuyết.

Chiếc áo vest phủ trên người rơi xuống, không có bầu trời, không có trần nhà, đập vào mắt vẫn là con đường đá xanh và ánh lửa lơ mờ.

Tất cả mọi thứ lúc này có lẽ chỉ là một giấc mơ, thực sự là một giấc mơ.

Tịch Hy Thần quỳ xuống bên cạnh, ánh mắt không giấu nổi vẻ lo âu, tay phải buông thõng bên hông, tay trái giơ lên vuốt tóc tôi, ngượng ngùng đến đờ người ra. Không có áo vest, đồa mẫu đơn màu đỏ sẫm trên chiếc áo sơ mi trắng tinh kia càng hiển hiện rõ nét trước mắt tôi.

Không phủ nhận anh ta có làn da rất đẹp, khuôn mặt nét nào ra nét đấy, sống mũi cao, thẳng tắp, trên bức tường phía sau phản chiếu một chiếc bóng thanh tú, nhưng trong phần thanh tú đó lại chứa đựng vẻ lạnh nhạt, không thể xâm phạm. Phát hiện thấy tôi đang nhìn không chớp mắt, anh ta nghiêng đầu ho nhẹ một tiếng. Tôi như một đứa trẻ làm điều gì sai bị bắt quả tang, hai má ửng hồng.

Vết thương chưa được xử lý của anh ta đã đóng vảy, gần như đen lại, không còn chảy máu nữa.

Trong nháy mắt, đầu óc tôi bỗng dưng sáng tỏ! Rồi đột nhiên nhớ ra điều gì, toàn thân lạnh buốt như thể vừa bị dội một gáo nước lạnh. Tôi lại một lần nữa giống như con ngốc, bị những thứ giả dối này lừa gạt! Sao tôi có thể quên được anh ta là một con người mưu mô, quỷ quyệt chứ? Thì ra, tình cảm của tôi đều nằm trong sự tính toán của người khác!

Ánh mắt ảm áp ngay lập tức biến mất. Những lời nói và cử chỉ ân cần khi này đều là do vẻ dịu dàng và đau buồn của anh ta làm tâm trí tôi ngu muội, giờ nghĩ lại, nó trở nên thật nực cười, một điều sỉ nhục đối với tôi, chế giễu tôi điên cuồng.

Tịch Hy Thần đứng dậy, hình như hơi chóng mặt nên đứng yên một lúc, tay phải vịn vào bức tường đá để đứng cho vững, một dòng máu chảy xuống dọc theo đường gồ ghề của bức tường đá.

“Em có tự đứng dậy được không?” Anh ta cúi đầu hỏi tôi, nụ cười vẫn ảm áp, buông cánh tay phải xuống, vô tình trượt qua các mỏm đá trên bức tường, quệt đi vết máu.

“Phía trước là lối vào hầm rượu, ở đó có một dãy bậc thang dẫn ra ngoài, nhưng khó có thể mở được tảng đá trên đỉnh.” Giọng anh ta càng lúc càng yếu, tôi yên lặng lắng nghe, khép bờ mi lại để che giấu những cảm xúc của mình.

Dường như anh ta đang suy nghĩ điều gì, “Trừ khi...”, anh ta chỉ thốt lên hai từ.

Lối vào hầm rượu là một hành lang tối tăm và chật hẹp khiến người ta không mấy chú ý.

Tôi đứng dậy đi về hướng đó, quay đầu lại thì thấy Tịch Hy Thần bị rớt lại phía sau khá xa, ôm ngực ho sù sụ, chân đi không vững.

Tôi cười lạnh lùng, thực ra anh ta hà tất phải làm thế? Tôi không muốn đi tới diu đỡ hay lo lắng gì nữa, bởi biết rõ sự giả dối trong đó.

Thấy tôi nhìn, anh ta ngậy người rồi đứng thẳng lên, một tia sáng bỗng lóe lên trong không gian tăm tối, “Để anh cầm đuốc.”

Phía cuối con đường hẹp là một hầm rượu vang, những hũ rượu vang nho được đưa xuống hầm cách đây hàng thế kỷ được xếp ngay ngắn xen kẽ trong các vách đá.

Có một số hũ đã bị hỏng, vỡ tan tành trong các hốc tường, mùi rượu nồng nặc hơn rất nhiều so với lúc này, khiến tôi cảm thấy ngột ngạt vô cùng.

Mặt Tịch Hy Thần đỏ ửng, dường như đứng không vững, đổ người vào tôi.

“Tịch Hy Thần!” Tôi vô thức gọi khẽ.

Khi đã đứng vững, anh ta thuận tay cầm một hũ rượu vang đỏ trên giá và nói: “Ở đây không có gì để ăn uống, đành phải uống tạm thứ này.” Anh ta gượng cười, vụng về biện bạch, ngay cả bản thân anh ta cũng không tin vào cách giải thích đó.

Sức chịu đựng đã lên đến đỉnh điểm, khiến cho ý muốn phục thù lại trỗi dậy.

“Tịch Hy Thần, anh thích tôi ở điểm gì?” Tôi tiến lại gần anh ta một bước, giọng ôn tồn: “Tắm thân tàn tạ này, hay... tâm hồn nực cười này?”

Tịch Hy Thần ngậy người, rồi đột nhiên cầm tay tôi đặt lên ngực mình.

Chiếc áo sơ mi trắng của anh ta đã ướt đẫm, đóa mầu đơn màu đỏ thắm đã bị mồ hôi làm phai màu.

“Thú vị thật đấy!” Tôi từ từ mở từng chiếc cúc áo của anh ta ra, để lộ bộ ngực săn chắc, mịn màng.

Ngón tay chạm nhẹ vào chỗ vết thương không sâu lắm, rồi dừng lại nơi trái tim đang đập phồng theo từng nhịp thở.

“Anh nên đâm vào chỗ này này.” Tôi nói, cảm thấy toàn thân anh ta trở nên căng thẳng, ngay cả sự đập phồng bên dưới ngón tay đang chạm trên ngực anh ta dường như cũng dừng lại. “vết thương quá nông, sau khi rút dao ra máu mới từ từ chảy, khi đâm bàn tay lại nắm vào lưỡi dao, khiến máu trong lòng bàn tay chảy ra, giống như bị thương nặng. Tôi không biết thì ra anh Tịch lại có tài diễn kịch như thế.”

Không có tiếng đáp lại, trọng lượng cơ thể từ từ ép xuống, hơi thở phảng phất mùi rượu phả qua tai tôi, thân thể nóng hừng hực, mồ hôi nhóp nháp khiến tôi vô cùng khó chịu, cố sức đẩy anh ta ra.

Tịch Hy Thần đứng không vững, ngã vào vách tường đá, tay phải trượt qua các móm đá trên bề mặt tường, vết thương chưa kín miệng lại toạc ra. Rất lâu sau, không có tiếng động nào.

Anh ta d người vào vách tường, đầu tóc rối bù, thần sắc u ám, máu ở bàn tay phải từ từ rỉ xuống, từng giọt, từng giọt, “Đúng, khổ nhục kế, mặc dù là kế cũ, nhưng đối với em vẫn có tác dụng.” Tịch Hy Thần nhìn tôi, sau đó mỉm cười, “Bởi vì Giản An Kiệt tuy lạnh lùng nhưng cũng dễ... mềm lòng.”

“Em không muốn chết cùng anh ở đây, phải không? Cho nên con dao đó không đâm thật, em phải vui mừng mới phải chứ!”

Anh ta nói thế là có ý gì? Cười nhạo sự bất lực của tôi? Đúng! Cái nơi quỷ quái này, nếu không có anh ta dẫn đường thì thực sự tôi không thể ra được.

Cơ thể Tịch Hy Thần từ từ di chuyển sang bên trái, rồi lại ngồi xuống.

“Đây chính là bậc thang, em đi lên đi.” Bậc thềm đá ẩn trong bóng tối, gần như không thể nhìn thấy, đột nhiên có tiếng “rầm rầm” vang lên, giống như một kỳ tích, lời anh ta vừa dứt thì phiến đá trên nóc thềm tách ra, một luồng sáng từ cửa động rọi xuống.

Tôi giờ tay che mắt cho đỡ chói, sau khi thích nghi với

ánh sáng mới quay đầu lại nhìn anh ta, “Anh không đi à?”, mặc dù lúc này bản thân không hề muốn quan tâm đến anh

Anh ta ngồi dựa vào tường, lạnh lùng cười, nói: “Thềm đá đã lâu không tu sửa, em đi thử xem sao? Với lại, anh chết cũng có liên quan gì đến em đâu?”

“Đúng là chẳng liên quan chút nào cả!” Mặc dù tôi buột miệng thốt ra như vậy, nhưng không thể phủ nhận nỗi do dự trong lòng.

“Hay em còn lưu luyến? Ồ, “Sinh không cùng ngày, chết cùng mồ”, cũng lãng mạn đấy chứ!” Giọng nói đều đều mai mỉa thốt ra những lời lẽ vô sỉ làm tổn thương người khác.

Tôi cố gắng kiềm chế cảm xúc, mặc kệ anh ta, rồi thế nào anh ta cũng sẽ lên được thôi! Tôi lê tấm thân mệt mỏi bước trên những bậc thềm đá lởm chởm. Khi lên đến bậc thang cuối cùng, dưới chân là mặt đất xa cách đã lâu, cảm giác chết đi sống lại khiến tôi cảm thấy như đây không phải là sự thực.

Dù không muốn quan tâm, nhưng tôi vẫn không kiềm chế được, đưa mắt nhìn xuống dưới.

Trên môi anh ta là nụ cười ảm đạm, khóe miệng trào ra một dòng máu đỏ, ánh mắt thất thần, thân thể từ từ đổ nghiêng xuống, kèm theo đó là những tiếng động “rầm rầm”. Trong lúc tôi đang không biết phải làm

thể nào thì phiến đá bên chân đột nhiên đóng lại, bụi bay mù mịt, tiếng máy móc cũ kỹ ma sát nhau cũng ngừng hẳn, cổng mật thất khép lại như cũ, không dấu vết, như thể trước nay chưa từng tồn tại.

“Anh chết cũng có liên quan gì đến em đâu?” Bên tai tôi đột nhiên dội lại câu nói đó. Tình cảnh hoang đường này chẳng khác gì sinh ly tử biệt.

7. Chương 7

Trong phòng bệnh, bức tường sơn trắng toát, ga trải giường trắng muốt, không khí lạnh lẽo kết hợp với mùi thuốc khử trùng, tất cả đã trở nên quen thuộc đối với tôi, chỉ có điều, lần này, người nằm trên giường bệnh không phải là tôi.

Tôi đi đến và ngồi bên mép giường, người đang ngủ trông tiêu tụy và vô hại, vẻ mặt hiền lành, thậm chí có phần giống một đứa trẻ, mái tóc rối che phủ đôi mày rậm, đôi môi nhợt nhạt mím lại, không còn vẻ cao ngạo ngày thường.

Tôi cúi xuống nhìn bàn tay phải của anh ta, vết thương khá nặng.

Lợi dụng, lừa dối, đánh vào tình cảm, hết vòng đầu này đến vòng đầu khác, cẩn thận từng ly từng tí đi nước cờ của mình, để ra khỏi mật đạo tầm tối, ngay cả tính mạng mình cũng đem ra tính toán.

Một con người thông minh là thế, nhưng đối với chuyện tình cảm lại hành động đến là ngốc nghếch.

Tôi ngẩng lên, bất ngờ gặp phải đôi mắt không biết từ lúc nào đang mở to nhìn mình. Tôi vội vàng đứng dậy, nhưng chưa kịp đứng lên hẳn thì cổ tay đã bị nắm chặt.

“An Kiệt...” Giọng khàn khàn khó nghe.

“Tôi đi gọi bác sĩ.”

“Đợi đã!” Anh ta khó nhọc ngồi dậy, đôi mắt thâm sâu vẫn nhìn tôi chằm chằm, giọng chân thành: “Anh không sao, như thế này là ổn rồi.”

Ảnh mắt anh ta làm tôi mất tự nhiên, tôi nghiêng nghiêng đầu, “Tịch Hy Thần, tôi sẽ không vì một lần cảm kích mà chấp nhận tình yêu của anh đâu.”

“Anh biết.” Anh ta nói khẽ, “Chỉ là, anh nghĩ em sẽ không quay lại.”

“Khổ nhục kế của anh diễn thật hoàn hảo.” Tôi nói, giọng hơi chế giễu, bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ, nếu không hiểu ra vết thương của anh ta là thật, nếu không hiểu ra đằng sau câu “trừ khi” đó là trừ khi có người giữ công tắc cửa, nếu không sẽ không thể mở được phiến đá... Khi đội cứu hộ đến, tôi phát hiện bàn tay mình đang run rẩy.

“Là vì... áy náy?”

Tôi ngậy ra nhìn anh ta, “Không cần phải thăm dò tôi.”

Anh ta gượng cười, “Đúng thế, anh làm gì cũng không có tác dụng, phải không?” Có lẽ do đang ốm nặng, nên lúc này trông anh ta giống như một đứa trẻ đang tủi thân.

Tôi hơi nghiêng đầu, “Tịch Hy Thần, tôi đã không còn hận anh, vì vậy anh không cần phải làm thêm điều gì nữa.”

Anh ta nhìn tôi chằm chằm, như thể đang nghĩ điều gì, rồi cầm tay tôi lên hôn một cái, cảm giác êm ái khiến tôi bối rối, “Anh...”

“Cảm ơn, thế là tốt lắm rồi.”

Tôi không biết Tịch Hy Thần lại dễ dàng hài lòng đến thế, anh ta như vậy, tôi thấy không quen.

Tất cả những gì xảy ra trong địa đạo đều có cảm giác không thực, nên chúng tôi cố gắng không nhắc đến.

“Anh nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi lại đến.” Tôi giằng tay ra khỏi tay anh ta, nhắc chiếc áo khoác đang vắt trên thành ghế rồi bước ra ngoài.

“An Kiệt!” Giọng nói bình thản từ đằng sau vọng đến, “Anh chỉ muốn cho em biết, anh sẽ không làm bất cứ chuyện gì khiến em buồn, bố em...”

“Tôi biết rồi.”

Anh im lặng một lát, “Cảm ơn em đã tin tưởng anh. Còn nữa... xin lỗi em.”

Tôi không dừng lại, mở cửa bước ra, câu xin lỗi cuối cùng cũng được thốt ra, muộn mất sáu năm, bây giờ nghe thấy chỉ như gió thoảng mây bay.

Tịch Hy Thần vào viện một tuần, tôi quay lại trường giải quyết một số việc, đồng thời thông báo cho cô biết chuyến đi bị hoãn lại một thời gian.

Bạn cùng phòng không vì chuyện tôi mất tích suốt mấy ngày liền mà hỏi han gì, chúng tôi trước nay rất ít quan tâm đến nhau, chỉ có cô bạn người Singapore mỗi lần gặp tôi đều hỏi thăm về sự biến mất của Diệp Lận, tôi đành cười khổ trả lời thật là anh ấy sắp kết hôn. Cô ấy tỏ ra rất thất vọng, nhưng cũng may là không đến làm phiền tôi nữa.

Tôi lùi chuyến đi Phần Lan lại hai tuần, sau khi Tịch Hy Thần ra viện thì không đến gặp anh ta nữa, tôi quen thuận theo tự nhiên, hơn nữa sự việc tiến triển như thế đã là vượt quá dự liệu của tôi rồi.

Hôm nay, tôi gửi tất cả hành lý ra bưu điện, chỉ để lại hai bộ quần áo thay đổi, cùng với chiếc áo vest ấy.

Nói thật, tôi đến quán bar đó một lần nữa vì hiện tại có một vài suy nghĩ, đến vào buổi tối tuyệt đối không phải là thời điểm thích hợp, vì tầm đó rất đông khách, khiến tôi cảm thấy không thoải mái. Không thấy người pha chế rượu hôm trước, tôi hỏi một nhân viên phục vụ, anh ta mỉm cười đầy ngụ ý, “Cô tìm Jeff phải không? Cuối tuần anh ấy bận lắm, bận đối phó với rất nhiều cô gái, tôi nghĩ cô muốn gặp anh ấy thì chỉ có thể đợi sang tuần sau thôi.”

Tôi suy nghĩ một lát, “Thế ông chủ của các anh có ở đây không?”

Lần này người phục vụ nhún mày ra chiều ngạc nhiên, “Ha ha, vậy thì cô phải đợi năm sau rồi, đương nhiên, năm sau cũng chưa chắc gặp được anh ấy.”

Tôi nghĩ một lát, cuối cùng quyết định đưa chiếc túi trên tay cho anh ta, “Phiền anh đưa cho ông chủ giúp tôi.” Ngừng lại một lát, tôi nói thêm, “Lúc nào cũng được.”

Anh ta có vẻ do dự, tôi nói: “Tôi sẽ cho anh năm mươi euro.”

Anh ta mỉm cười, “Cô thật hào phóng.” Người phục vụ cầm lấy tiền và túi xách, “Dựa vào năm mươi euro này, tôi có nghĩa vụ phải nhắc nhở cô, ông chủ của chúng tôi không muốn gần gũi con gái, cho dù...”, anh ta liếc nhìn chiếc túi, “cô có tặng anh ấy một chiếc áo thời trang đắt tiền.”

Tôi không muốn nói nhiều, trả lại đồ thì chắc là có thể chứ, vậy nên tôi chỉ nói câu cảm ơn rồi quay người rời đi, không ngờ vừa ra đến cửa thì thấy anh ta đuổi theo.

“Cô tặng thẻ tín dụng ư?!” Rõ ràng anh ta đã giở chiếc túi ra xem một lượt và khá sững sốt.

Tôi nhìn anh ta, đang định giải thích thì anh ta đã trả lại chiếc túi cho tôi, Sorry, hay là tự cô đưa cho anh ấy đi, tôi không muốn bị thêm tội ăn cắp thẻ tín dụng.”

“Tôi sẽ không buộc tội anh ăn cắp thẻ tín dụng.” Tôi nói rõ, nhưng nói thì nói vậy chứ cũng biết anh ta sẽ không giúp, người nước ngoài thường cầm kỳ đây đưa với nhau về tiền bạc.

Anh ta lắc đầu, quay người viết vào một mảnh giấy rồi đưa cho tôi, “Đây là địa chỉ khách sạn ông chủ tôi ở, tôi không biết bây giờ anh ấy còn ở Paris không, có thể là đã về Trung Quốc rồi.” Bỗng nhiên anh ta nhìn tôi cười, nói: “Cô tự đi tìm thử xem, cô gái Trung Quốc.”

Tôi nghĩ, mình đã mất oan năm mươi euro.

Ra khỏi quán bar, nhìn chiếc túi trong tay, tự nhiên cảm thấy đang yên đang lành lại mua việc vào thân, tôi thầm thề là sẽ không bao giờ lặp lại chuyện này nữa.

Đi taxi đến khách sạn thì đã gần chín giờ, đến số phòng như trên giấy đã viết, tôi do dự một lát rồi bấm chuông, không ngờ ra mở cửa lại là một cô gái.

“Xin hỏi cô tìm ai ạ?” Cô ta nói tiếng Anh.

Tôi nghĩ cô ta là người Trung Quốc nên nói luôn bằng tiếng Trung: “Tôi tìm... Tịch Hy Thần.”

Cô ta mỉm cười, nhanh chóng chuyển sang tiếng Trung: “Cô có việc gì không? Bây giờ anh ấy đang nghỉ ngơi.”

Thế này là tốt nhất, “Phiền cô đưa cái này cho anh ấy.” Tôi đang định đưa đồ thì cánh cửa khác trong phòng khách mở ra, tôi thừa nhận, lúc này thấy rất hối hận vì đã đến đây, anh ta quay sang và nhìn thấy tôi.

Lúc này, chiếc điện thoại của tôi lại reo lên không đúng lúc, liếc nhìn số điện thoại, tôi gật đầu với cô gái đứng trước mặt tỏ ý xin lỗi, rồi đi ra hành lang và bấm phím nghe.

Đầu dây bên kia im lặng năm giây rồi khẽ khàng nói: “An Kiệt, là anh đây.”

Tôi biết. “Anh say à?” Diệp Lận thường thích gọi cả họ của tôi, trừ khi say rượu mới mơ mơ hồ hồ bỏ họ đi, gọi An Kiệt.

“Một chút.”

“Anh đang ở đâu?”

“Ồ, còn ở đâu nữa.” Giọng khàn khàn, “Chỉ là tự nhiên rất muốn nói chuyện với em thôi, muốn nghe thấy giọng em.”

Bên kia đầu dây rất ồn ào, chắc là anh đang ở một nơi nào đó đại loại như quán bar, “Em sao thế?” Nghe giọng anh có vẻ đã uống không ít rượu.

Anh khẽ cười, “An Kiệt, anh đã từng nói với em là anh có một cô em gái chưa nhỉ?”

Tôi không biết tại sao anh lại đề cập đến vấn đề này, “Rồi.”

“Vậy, anh đã bao giờ nói với em là anh yêu em hơn em gái của anh chưa... có thể là hơn rất nhiều.”

Tôi day day hai bên thái dương, không biết phải nói gì, “Uống ít thôi, về nghỉ ngơi sớ

Bên kia đầu dây ngừng lại một lát, “Xin lỗi, có lẽ anh không nên gọi điện.” Sau đó điện thoại bị ngắt.

Tôi bị thái độ chẳng ra sao của anh làm cho sững sờ.

“Em tìm anh à?” Giọng nói ảm áp từ sau lưng truyền đến.

Tôi quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt vui mừng hiem có. Tịch Hy Thần đứng dựa vào lan can, mặc bộ đồ ngủ, thần sắc vẫn hơi ốm yếu, tôi lại gần đưa cho anh ta chiếc túi,

“Tôi nghĩ đây là đồ của anh.”

Anh ta liếc nhìn, rồi cười nói: “Sao lại nói là đồ của anh?”

Thấy anh ta không có ý muốn nhận, tôi bèn đặt nó xuống cạnh cửa, anh ta dõi theo tôi, như thể vẫn đợi tôi nói câu gì.

“Thực ra anh không cần phải làm nhiều việc đến thế, thật đấy!” Tôi khẽ thở dài, “Tạm biệt!”

“An Kiệt.” Tịch Hy Thần gọi tôi lại, chỉ thấy anh ta nói, “Em đã nói đây là đồ của anh thì anh muốn kiểm tra lại xem có thiếu thứ gì không.”

Nếu ý chí yếu đuối một chút, nếu bản thân thiếu kiên nhẫn một chút, tôi nghĩ mình sẽ phát điên lên mất.

Đèn trong phòng khách rất sáng, chiếc ti vi màn hình tinh thể lỏng vẫn bật, đang chiếu chương trình truyền hình giải trí của Pháp.

“Cà phê hay nước lọc?”

“Nếu anh đã kiểm tra xong...”

Anh ta rót cốc nước đưa cho tôi, “Vẫn chưa, đã nhiều năm rồi, anh phải nghĩ lại xem còn thiếu thứ gì.”

Tôi siết chặt lòng bàn tay, “Tịch Hy Thần, anh đừng nghĩ vì đã từng giúp tôi một, hai lần mà có thể tùy ý làm nhục tôi.”

Anh ta nhìn tôi một lúc, đang định nói gì thì cô gái vừa nãy mang một tập tài liệu đến, “Hy Thần, có cần em đi trước không?”

Tôi bị ánh mắt của anh ta giây phút trước làm cho không thoải mái, bèn nói: “Anh không tiễn cô ấy à?”
Dầu sao người ta cũng là con gái.

Anh ta quay sang, lấy lại vẻ tự nhiên vốn có, “Anh sẽ đưa em về.”

“Không cần, không cần, anh đang có khách, em gọi taxi về cũng được.” Nói xong, quay sang tôi mỉm cười và vẫy tay chào, tôi gật đầu đáp lễ theo thói quen.

“Giúp anh chuyển lời hỏi thăm bố em nhé!” Anh ta tiễn cô gái ra đến cửa.

“Vâng, nhất định rồi.” Có lẽ do có mặt tôi nên cô ta nói rất kín đáo: “Nếu có thời gian, tranh thủ đến dự sinh nhật em vào tối mai nhé!”

Tịch Hy Thần gật đầu, đóng cửa quay vào, ngồi xuống chiếc sofa đối diện với tôi, “Anh không làm nhục em.”

Tôi ngừng lại một lát, “Được, vậy tôi có thể đi được chưa?”

“Em đến tìm anh?” Anh ta nhẹ nhàng hỏi một câu, có phần hơi lạc đề.

“Đúng thế, tôi đến để trả lại đồ.”

Anh ta khẽ mỉm cười, “Người vừa nãy là một đồng nghiệp làm ở chi nhánh công ty bên Pháp.”

“Anh không cần phải giải thích với tôi.” Tôi nói thực lòng.

Anh ta ngây ra một lát, rồi cay đắng thốt lên: “Ừ nhỉ,

anh quên mất, em là Giản An Kiệt, xem ra anh đã không biết phải trái.”

Tôi miễn cưỡng đứng dậy, thật sự không muốn lặp lại một câu hỏi đến ba lần, “Anh đã kiểm tra xong chưa? Tôi có thể đi được không?”

“Anh có cần em không?” Giọng anh ta nhỏ đi.

Đối với một kẻ tính tình thay đổi khó lường thế này thì tranh luận cũng chỉ thêm chuốc vạ vào thân. Tôi cúi xuống lấy chiếc túi trên sofa nhưng bị anh ta kéo tay lại, tôi không kịp được run rẩy, cảm giác vô cùng sợ hãi.

“Lúc em nói chuyện điện thoại với hần, anh phải nghị lực lắm mới không nghĩ ngợi lung tung đấy. An Kiệt, anh không dám hỏi về công việc của em, suy nghĩ của em, thậm chí còn không dám chủ động đi tìm em, sợ khiến em chán ghét, cho nên khi em đến tìm anh, anh thấy rất vui, nhưng thái độ của em lại sớm cho anh thấy em chưa từng chủ động quan tâm đến anh, em đến chỉ vì muốn trả lại mấy món đồ này, trả rồi sẽ đi ngay, thậm chí còn không thèm để ý xem phòng anh có người con gái nào hay không nữa.”

“Anh đang buộc tội tôi đấy à?” Tôi bình tĩnh nhìn anh ta và hỏi.

Anh ta cúi đầu, mỉm cười, “Đúng, anh đang buộc tội em, nhưng rõ ràng anh không có tư cách ấy.” Anh ta nói lời xin lỗi, sau đó buông tay ra.

Tôi đứng yên đó hai giây, không nói câu tạm biệt, đi đến cửa thì đột nhiên anh ta hỏi một câu: “An Kiệt, di động của em có số điện thoại của anh không?”

Không có...

Tôi không hiểu sao sự việc lại trở nên phức tạp như thế, tôi luôn thích mọi việc thật đơn giản, nhưng tôi và anh ta lại trái ngược nhau, anh ta là một con người phức tạp, tôi thích thuận theo tự nhiên, hợp thì hợp không hợp thì tan, nhưng dường như anh ta luôn dần dần từng bước dẫn dắt bạn để bạn tự hiểu ra vấn đề, chẳng hạn như, một nhân viên phục vụ trong quán bar không nhất thiết phải biết địa chỉ khách sạn nơi ông chủ ở, ít nhất cũng không biết rõ số phòng; chẳng hạn như, Jeff và Amelia quen nhau hai năm, anh ta làm việc ở quán bar một năm rưỡi, mà tôi và Amelia lại là bạn cùng phòng. Tôi nghĩ những điều này đều có liên quan đến nhau... Tôi bắt đầu cảm thấy rất nhiều điều không đơn giản phía sau... Không nén được tiếng thở dài, tôi cảm khái gã Tịch Hy Thần này đúng là một nhân vật khó hiểu.

Vì tính thời gian không chuẩn, tôi vẫn còn hơn một tuần nữa ở Paris, mà chương trình học bên này đã kết thúc, cho nên những ngày tới tự nhiên lại dậm chân tại chỗ. Tôi quyết định đi Marseille một chuyến, nếu tàu dừng lại ở Lyon thì có thể dừng lại giữa đường để thăm một người. Cách đây vài năm, tôi bị tai nạn ô tô, có một bác sĩ đã chăm sóc tôi rất tận tình. Nhưng chỉ trong vòng ba ngày là tôi phải quay về vì sinh hoạt phí của tôi đã cạn kiệt, không có nhiều tiền để ở ngoài lâu.

Cuối cùng, do không còn nhiều tiền nên tôi mới ở Lyon hai ngày đã phải đi tàu trở lại Paris.

Những ngày tiếp theo, tôi ở lại ký túc xá nghỉ ngơi thì có một người Trung Quốc đến tìm. Thực ra tôi và cô ấy đã biết nhau gần năm năm trước, thỉnh thoảng lưu học sinh Trung Quốc tổ chức một số hoạt động gặp gỡ giao lưu, nên cũng có nói dăm câu ba điều với nhau. Lần này cô ấy đến là muốn nhờ tôi giúp chụp ảnh cho một buổi triển lãm vào ngày mai, lý do thật chí tình, chúng tôi đều là người Trung Quốc, mà cô ấy lại đang cần giúp đỡ.

“Những người Trung Quốc mà cậu biết đâu chỉ có mỗi mình mình.” Cô ấy vốn là một người quảng giao, quan hệ rộng rãi.

“Nhưng chỉ mỗi mình cậu biết chụp ảnh nghệ thuật, hơn nữa còn có giải thưởng.” Cô ấy đặt tôi vào tình thế nhất định phải đi, “Được rồi, coi như chị họ này cầu xin cậu giúp một lần, lần sau mình sẽ bầu cậu làm chủ tịch câu lạc bộ nhiếp ảnh, mặc dù cơ hội không lớn lắm.”

Tên của cô ấy có một chữ “họ”(*) thì chẳng lẽ với ai cô ấy cũng có thể xưng là chị em họ sao? “Thực ra xã đoàn của bọn cậu chỉ cần chụp lúc khai mạc thôi, chứ sau khi triển lãm kết thúc thì lên mạng thu thập được khối.” Chủ yếu là tôi không có hứng thú với triển lãm thương mại.

“Bọn mình không thích rập khuôn, muốn độc nhất vô nhị cơ.” Cô ấy tự nói tự nghe, “Quyết định như thế nhé, ngày mai mình đến gọi cậu.” Nói xong liền cầm túi chạy mất.

Thực tế chứng minh là tôi có thể khoan nhượng hơn với đồng bào của mình.

Triển lãm diễn ra tại bảo tàng Khoa học và Công nghệ, cách trường học khá xa, tới đó phải mất gần hai mươi phút ngồi taxi, số người có mặt kể cả tôi tổng cộng là bốn người, tôi chỉ biết mỗi Đường Thư.

Lễ khai mạc bắt đầu lúc mười giờ sáng, chúng tôi đến hơi sớm quá, Đường Thư khoe chúng tôi mỗi người một tách cà phê. Tôi đi trước tham quan một chút, sân triển lãm được bố trí rộng rãi, hiện giờ đã khá đông người đến, ra đến cửa lớn thì vô tình gặp phải người quen, mà thực sự cũng không thể coi là quen được.

“Hey, chúng ta thật có duyên.” Người trước mặt chính là người lần trước tôi gặp ở khách sạn nơi Tịch Hy Thần ở. “Lần trước vẫn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Phương Hoa.”

“Xin chào!”

“Cô đến xem triển lãm à?” Cô ta nhìn thấy tập quảng cáo trên tay tôi, “Tất cả những quảng cáo kinh điển từ những năm tám mươi đến nay, tôi nghĩ nhất định cô sẽ không đi công toi đâu.”

Tôi đang lật đến trang lấy hai con chó sẵn làm biểu tượng quảng cáo cho xe đua, “Cũng thú vị thật đấy!”

Cô ta cũng chú ý thấy, “Hey, hai ngôi sao này rất ấn tượng.”

Tôi mỉm cười, nhìn thấy Đường Thư đang đứng không xa không hiểu sao cứ nháy nháy mắt, tôi gạt đầu với Phương Hoa có ý cáo từ.

“VẬY...” Có lẽ cô ta vẫn còn điều muốn nói, “Cô và Hy Thần... Sorry, tôi không nên hỏi như vậy, xem ra quan hệ của hai người rất thân thiết, à, ý tôi là anh ấy đối xử với cô thật thân mật... Cô biết đấy, anh ấy rất ít gần gũi với các cô gái.”

Tôi đã hiểu ý của cô ta nên trả lời thẳng thừng: “Tôi và anh ta không có quan hệ thân thiết gì cả.”

“Tôi nghĩ ít nhất cũng là bạn bè chứ?” Phương Hoa mỉm cười tỏ vẻ không tin, nhưng cô ta cũng là người chừng mực, mặc dù cảm thấy câu trả lời của tôi không thỏa đáng, nhưng cũng không hỏi thêm làm phiền tôi nữa, “Nếu có dịp, lần sau tôi sẽ đưa cô đi tham gia triển lãm ảnh, sẽ thú vị hơn lần này nhiều.”

Có hai nhân viên đến hỏi cô ta về công việc, tôi được thể nói tạm biệt rồi rời đi. Đường Thư chạy đến, “À, thì ra cậu quen người đứng ra tổ chức triển lãm, chúng mình thật may mắn!”

“Mình có biết đâu.”

“Chính là người cậu vừa nói chuyện đấy!” Cô ấy tỏ vẻ ngạc nhiên, “Lẽ nào lại có sự trùng hợp hiếm hoi như thế...”

“Mình chỉ chịu trách nhiệm chụp ảnh.” Tôi nói rõ, thật sự rất sợ phiền toái.

“Yên tâm đi, cậu chỉ cần giới thiệu mình với vị đó thôi, còn lại mình tự xử lý. Oh yeah, sinh viên trường Đại học Paris V của chúng ta sẽ làm chấn động trời đất cho mà xem!”

Tôi bật cười, “Làm gì mà phóng đại lên thế.”

“Có chứ...” Cô ấy vỗ vỗ vào vai tôi, nói, tình ý sâu xa, “Cậu đúng là chân nhân bất lộ tướng!”

Nửa giờ sau, đội ngũ tham dự triển lãm đã ngồi đầy vào đấy. Tôi đứng bên rìa đợi Đường Thư, bởi chúng tôi còn hai người bạn khác nữa, nên cô ấy đã đi lấy đồ uống cho bọn họ đến lần thứ ba rồi. Mọi con mắt đều dồn về phía cô, một giây trước còn bị một nhân vật cấp cao gọi lại, thân hình anh ta thẳng băng, trên người mặc bộ đồ màu cà phê nhạt làm tôn lên vẻ sang trọng, quý phái khó ai sánh bằng. Thật ra, khi thấy Phương Hoa ở đây, tôi đã nghĩ có lẽ anh ta cũng đến. Có lẽ anh ta đã nhìn thấy tôi từ trước rồi, nhưng lúc này, ánh mắt anh ta hướng về đây khiến tôi thấy mất tự nhiên.

“À, hai người kia đâu rồi?” Đường Thư đưa một chai nước khoáng cho tôi.

Tôi quay đầu lại, chỉ ra đằng xa, khi quay sang thì nhìn thấy anh ta.

Lễ khai mạc bắt đầu đúng giờ, chúng tôi đã chiếm được một vị trí không tồi, người đứng ra tổ chức đọc lời phát biểu, sau đó là diễn thuyết, rồi đến cắt băng khánh thành, và cuối cùng là họp báo.

“Mình cứ nghĩ mặt mũi người nước ngoài sẽ khôi ngô, tuấn tú hơn cơ, bây giờ mình lại thấy đội ngũ lên cắt băng khánh thành vừa nãy chỉ có mỗi anh chàng người Trung Quốc là đẹp trai.” Đường Thư nói xong, quay sang hỏi tôi: “À, cậu đã chụp xong chưa?”

“Gần xong rồi.”

“Ok, bây giờ chúng ta đi vào việc chính là phỏng vấn, trước tiên cậu giúp mình làm quen với người phụ nữ kia nhé, sau đó mình sẽ xem có nên nhờ cô ấy giới thiệu giúp một vài người nổi tiếng không.”

“Mình sẽ cố gắng hết sức.”

Thật sự khi đến chỗ Phương Hoa tôi đã có chút do dự, dẫu sao tôi và cô ta cũng chưa từng thân thiết, có thể nói là vừa mới biết nhau khi nãy, mà trong số những người nổi tiếng đang bị mọi người vây quanh đương nhiên có cả anh ta, dáng vẻ ung dung và tác phong thận trọng của anh ta rất nổi bật. Anh ta cũng nghiêng đầu sang nhìn tôi.

Phương Hoa nhìn thấy tôi, mỉm cười đi đến, “Vẫn chưa vào xem triển lãm à?”

“Ừm!”

Đường Thư chốc chốc lại ra ám hiệu, tôi không biết làm thế nào, đành phải mở miệng: “Cô Phương, bạn tôi muốn nhờ cô giúp đỡ.”

Tôi giới thiệu Đường Thư với Phương Hoa xong thì rời đi. Đám đông xung quanh ồn ào khiến tôi cảm thấy ngột ngạt, đang định ra ngoài hít thở không khí thì có người kéo tay lại.

“Tổng giám đốc Tịch, anh đến khi nào thế?” Giọng của Phương Hoa.

Đường Thư phản ứng rất nhanh, chạy đến bên tôi, cung kính nói: “Ông Elvis, xin chào ông! Chúng tôi là sinh viên trường Đại học Paris V, tôi họ Tiễn. Không biết ông có thời gian không? Chúng tôi muốn ông nhận lời giúp một cuộc phỏng vấn nhanh.”

“Phỏng vấn?” Anh ta liếc nhìn Đường Thư rồi lại quay qua nhìn tôi.

“Mặc dù chúng tôi chỉ là nhóm phóng viên làm cho tập san của trường, không thể sánh bằng các đơn vị truyền thông lớn và các tạp chí, nhưng xin ông hãy suy nghĩ một chút về lời đề nghị của chúng tôi, đối với chúng tôi, nó rất quan trọng.”

“Em bắt đầu làm phóng viên từ khi nào thế?” Anh ta hỏi tôi.

Thật là đau đầu, “Hôm nay.”

Một người đàn ông đi tới nói nhỏ với Tịch Hy Thần vài câu. Anh ta gật đầu ý bảo ông ta cứ đi trước, sau đó cúi xuống nói nhỏ vào tai tôi: “Em đợi anh một chút, mười phút thôi, anh muốn nói chuyện với em.”

Tôi thấy lạ là đứng trước một nơi như thế này mà anh ta lại tỏ ra thân mật với tôi, thái độ thì mờ ám, còn làm ra vẻ nếu tôi không đồng ý thì anh ta sẽ không đi.

Tôi sợ cái tính cổ chấp của anh ta nên thuận miệng đồng ý.

Anh ta hơi dùng lực kéo tay tôi ám chỉ đã thống nhất cuộc hẹn rồi mới buông tay ra, rồi bảo Phương Hoa đang đứng bên cạnh đưa danh thiếp cho Đường Thư, “Khi nào các bạn muốn phỏng vấn thì có thể liên lạc với tôi.”

“An.” Đường Thư đợi hai người đi khỏi mới tiến sát vào người tôi, “Cậu có phiền không nếu mình hỏi một câu?”

“Mình nói có phiền thì cậu vẫn cứ hỏi thôi.”

“Rõ ràng nhìn cậu rất bình thường, mình đã quen cậu nhiều năm như thế, mặc dù không thân, nhưng cũng coi như là có hiểu một chút. Cậu không kết giao với bạn trai, không tham dự các bữa tiệc của sinh viên, cũng không chơi bởi lung tung. Hằng ngày nếu không đến thư viện đọc sách thì lại đi làm thêm kiếm tiền, thậm chí cách đây hơn một năm hay hai năm gì đó, còn nghe nói cậu không có tiền nộp học phí nên định thôi học...”

Tôi dở khóc dở cười, “Cậu muốn nói cái gì?”

“Không biết anh ta có phải là bạn trai của cậu không?”

Cái kiểu logic gì thế? “Không phải.”

“Thế thì tốt, thế thì tốt, nghe cậu nói thế thần kinh của mình mới cân bằng được một chút.” Cô ấy đọc danh thiếp trên tay: “Tổng giám đốc điều hành tập đoàn Truyền thông Thành Nghiệp châu Á, những người này đối với chúng ta có quảng tám sào cũng không tới...” Vừa nói, cô ấy vừa có thói quen vỗ vỗ vào người tôi, “Thực ra, mình cảm thấy cậu thật không bình thường, mình có thể nhận ra hai người rõ ràng quen biết nhau, cơ hội hiếm có thế này nên biết nắm bắt, mặc dù việc theo đuổi sẽ rất khó khăn, nhưng vẫn cứ phải thử, biết đâu lại thành công.”

“Vì cậu nói là rất khó khăn, nên mình không muốn lãng phí thời gian.”

“Cậu nói thế thì nói làm gì, lúc nào cũng phải thử. Cậu thử nghĩ xem, nếu có một người bạn trai như thế, ôi, nhất định... chí ít cũng không bị đuổi học vì không có tiền đóng học phí.”

Tôi phì cười, điện thoại lúc này chợt rung lên, tôi vuốt màn hình, là tin nhắn.

“Anh đang đợi em ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm.”

“Đường Thư, mình đi trước đây.”

“Này...” Cô ấy gọi tôi, “Cậu đi đâu đấy

“Đi loanh quanh thôi.” Liền đó điện thoại lại có tin nhắn, “Xin lỗi, anh có việc rồi, không thể đợi em được.”

Bây giờ tôi phải suy nghĩ một lát... suy nghĩ một vài chuyện.

Chú thích:

(*)Hán Việt là “Đường”, có nghĩa là nhà, căn phòng, cũng có nghĩa là cùng họ, họ hàng.

8. Chương 8

Cảm thấy hành lang phía trước có tiếng bước chân, tôi ngẩng lên, ánh mắt người đối diện rõ ràng hơi ngạc nhiên.

Bất cứ ai lúc nửa đêm nhìn thấy người khác ngồi ở trước cửa phòng khách sạn của mình thì cũng đều ngạc nhiên thôi, hơn nữa, con người ở trước mặt này đã từng sai hẹn.

“Tôi không có chỗ nào để ngủ, chìa khóa ký túc có lẽ đã bị rơi ở phòng triển lãm.” Tôi đứng dậy, phủi phủi bụi trên người.

Anh ta nhìn tôi chăm chú.

Tôi gượng cười, bản thân chưa bao giờ làm việc liều lĩnh, đây có thể được tính là lần đầu tiên, “Nếu anh cảm thấy không tiện...”

“Không, không có gì bất tiện cả.” Anh ta kéo tay tôi, “Chỉ là anh cảm thấy hơi được... sủng ái thì vừa mừng lại vừa lo thôi.”

“Thực ra, nếu có thể, anh hãy cho tôi mượn tiền để tôi đi thuê phòng...”

“Đây cũng là khách sạn mà.” Anh ta quay người sang mở cửa, sau đó nghiêng người để tôi bước vào, “Đợi anh lâu rồi phải không?”

“Cũng bình thường.” Chỉ là ngồi hơi khổ một chút, chuyện như thế này không phải mới xảy ra lần đầu. Trước đây, khi không vào được ký túc, nếu trên người có tiền thì tôi thuê khách sạn ngủ, nếu không có tiền thì ra chiếc ghế băng trên đường phố Paris ngồi suốt đêm. Tôi cảm thấy cần phải nói cho rõ ràng: “Mượn thế này còn đến làm phiền anh, sáng mai tôi sẽ đi sớm.”

Anh ta nhìn tôi, “Em trước nay chưa bao giờ làm phiền anh.”

Tôi không quan tâm lời anh ta nói có ngụ ý gì, đi vào phòng khách, vừa dựa vào chiếc sofa mềm mại đã cảm thấy tất cả những mệt mỏi ùn ùn kéo đến, rót một cốc nước rồi đưa cho tôi.

“Mệt lắm à?” Anh ta ngồi xuống cạnh tôi.

“Hơi mệt.” Thực ra chủ yếu là do hai hôm trước ở Lyon không ngủ được mấy... Bởi vì hiểu ra được vài chuyện nên tôi mất ngủ hai đêm. Tôi nhắm mắt lại, rất lâu sau mới nghe thấy anh ta nhẹ nhàng nói: “Đi vào giường mà ngủ, nằm ở đây sẽ không thoải mái.”

“Tịch Hy Thần.” Tôi mở mắt nhìn anh ta, ánh mắt anh ta rất dịu dàng và hơi dè dặt.

“Ba hôm trước tôi đi thăm bác sĩ đã chăm sóc tôi trước đây.”

Lông mày anh ta nhíu lại.

Tôi thở dài, “Chẳng phải rõ ràng tôi đã mắc nợ anh cả đời này hay sao?”

Những lúc không cần phải vòng vo, anh ta liền không làm ra vẻ mơ hồ nữa, về điểm này thì anh ta rất giống tôi.

“Đúng, em bắt măn à?”

Tôi lắc đầu, “Không, tôi không đến nỗi rẻ tiền còn khoe mẽ đâu.” Tôi nói thật lòng: “Cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm cho tôi... Anh nhờ cô ấy giúp tôi, đôi chân của tôi mới không bị tàn phế, tay trái còn có thể vẽ tranh. Tất cả những điều đó, nói thẳng ra, đều do anh giữ lại cho tôi, tôi rất cảm ơn anh, nhưng, ngoài sự cảm kích ra...”

“Em không cần phải nói hết ra như thế!” Anh ta đột nhiên đứng dậy, ngắt lời tôi, “Đừng nói hết ra nữa!”

Tôi đứng lên, bỗng nhiên anh ta lùi lại một bước, “Em nghỉ ngơi đi, anh đi đặt phòng khác.” Nói xong, anh ta quay người rời đi.

Thậm chí tôi còn không kịp gọi anh ta lại, không biết làm thế nào đành ngồi xuống sofa. Phải đối diện với căn phòng khách lạnh thình khiến tôi hơi ngẩn ngơ, bàng hoàng, thì ra có một số vấn đề khi trực tiếp đối mặt lại không đơn giản như trong tưởng tượng. Nhưng, không biết anh ta có nhận ra tôi nói những lời này với vẻ hơi do dự hay không.

Tôi định đợi anh ta quay về, nhưng cuối cùng vẫn không thắng được cơn buồn ngủ, chìm vào giấc ngủ mơ màng. Hơn ba giờ sáng, tôi đột nhiên tỉnh dậy, thấy mình đã nằm yên vị trên chiếc giường ấm áp trong phòng ngủ, xung quanh yên tĩnh, không có lấy một hơi thở. Tôi đứng dậy ra rửa mặt, nhìn thấy mình trong gương mà lần đầu tiên cứ ngỡ... đó không chắc là mình.

Sáng hôm đó tôi rời đi từ rất sớm, đồng nghĩa với việc không gặp mặt Tịch Hy Thần.

Hai hôm sau cũng là lúc phải lên đường đi Phần Lan, nói thực là nếu không đi sang bên cô thì tôi không biết phải xoay xở thế nào. Đặt vé tàu xong, trên người tôi còn đúng bảy mươi euro. Quay lại ký túc thì trời đã tối, cô bạn cùng phòng người Singapore là Lương Ngải Văn cũng có nhà, tên của cô ấy gần đây tôi mới cố gắng nhớ được, thật ra cũng chẳng cần phải nhớ làm gì.

“Sao lúc nào cũng có nam sinh đến tìm cậu thế? Rõ ràng trông cậu tẻ nhạt chết đi được.” Cô ấy quăng lá thư ra, “Một người Mỹ ở khoa Luật gửi cho cậu đấy, à, mình chỉ cần một tách cà phê giá rẻ thôi.”

Tôi nhìn chiếc phong bì màu xanh lam, “Cậu thích thì cho cậu đấy.”

Cô ấy tỏ ý chẳng thèm, “Con mắt của mình đòi hỏi hơi cao đấy! Ai thèm cái lão người Mỹ nhìn như khi đột ấy chứ!”

Tôi mỉm cười, đứng dậy đi rửa tay. Chuông điện thoại vang lên, nhìn số điện thoại biết ngay là anh ta, tôi bèn đi ra hành lang nghe điện.

“An Kiệt, bây giờ em có rỗi không?”

“Có chuyện gì?”

Bên kia đầu dây hơi do dự, “Bây giờ anh đang ở bệnh viện, em có thể qua đây không?”

“Bệnh viện?” Tôi hơi ngạc nhiên, trong lòng lo lắng.

“Ai đang nằm viện?” Lương Ngải Văn nói xen vào.

Tôi liếc nhìn cô ấy, hành động thật là kỳ quái, “vết thương cũ lại tái phát à?”

“Không phải.” Tôi nghe thấy anh ta khó chịu rên lên một tiếng, “Nếu em không rỗi thì thôi.”

“Đợi đã.” Tôi nghe thấy anh ta định ngắt điện thoại, “Ở bệnh viện nào?”

Nửa giờ sau, tôi vội vàng gọi taxi đi vào viện. Đến cổng viện gọi cho anh ta thì toàn thấy tất máy, tôi đành phải vào phòng y tá trực hỏi.

“Anh Elvis à? Bây giờ anh ấy đang ở trong phòng phẫu thuật.” Cô y tá chỉ về phía phòng phẫu thuật đang sáng đèn. “Cô có thể ra ngoài đợi một lúc.”

“Phẫu thuật? Sao lại nặng như thế?” Tôi vốn nghĩ là do vết thương cũ tái phát.

“Tai nạn giao thông, chân bị gãy xương. Xin hỏi, cô có phải là người nhà của anh ấy

Không phải.”

“Hả?” Cô y tá hơi ngạc nhiên, “Có phải vừa này anh ấy gọi điện cho cô không?”

Anh ta đang ngủ, vết thương trên người không quá nghiêm trọng, nhưng sắc mặt thì vẫn trắng bệch.

Lần đầu tiên, tôi ngồi xuống, thật bình tĩnh nghĩ về anh ta, và nghĩ về bản thân.

Bốn năm trước, khi tôi bị tai nạn giao thông, nếu không có bác sĩ Marie kịp thời chữa trị thì tôi không chỉ tàn phế mỗi cánh tay phải, nhưng người mà tôi phải cảm ơn nhiều nhất chính là con người đang ở trước mặt này.

Tôi không thể phủ nhận là tôi và anh ta ít nhiều có liên quan đến nhau, mối liên quan này có lẽ đã kéo dài trong suốt một thời gian, chỉ là tôi không muốn truy đến cùng mà thôi.

Tôi nhìn vết sẹo trên tay anh ta, vết sẹo sâu đến mức giờ nhìn vẫn còn thấy sợ. Tôi không dám chạm vào... Cảm giác ngón tay anh ta từ từ nắm lấy ngón tay tôi, thật chặt.

“Anh cứ nghĩ em sẽ không đến.”

“Đừng nên lúc nào cũng nghĩ ngợi lung tung.” Tôi khẽ hỏi: “Sao lại xảy ra tai nạn?”

“Vượt đèn đỏ.”

“Không phải anh luôn chấp hành nghiêm chỉnh sao?” Tôi nói bóng gió.

“Ừ, tại anh đang suy nghĩ một số việc, nó khiến anh rất buồn và suy sụp...”

Trái tim tôi tự nhiên thất lại.

“Anh như thế này, em có thấy đau lòng chút nào không?”

“Tịch Hy Thần...”

“Em có cảm thấy anh mặt dày không?”

“Tôi cũng thấy hơi đau lòng.” Tôi thừa nhận, ánh mắt anh ta lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Tôi mỉm cười, “Và cũng thấy anh hơi trơ tráo.”

Ngày hôm sau, tôi vẫn chưa thể đi Phần Lan.

Khi đi taxi đến bệnh viện thì thấy anh ta đang uống thuốc, “Anh vẫn ổn chứ?”

“Không tồi.” Ánh mắt anh ta rạng ngời. Hình như anh ta lấy thái độ của tôi làm thước đo mức độ tiếp nhận anh ta, có phần hơi tham l

Tôi rót một cốc nước đưa cho anh ta, “Anh bị thương, dù ít dù nhiều tôi cũng phải có trách nhiệm.”

“Em nhất định phải giải thích lý do mình đến đây sao?” Anh ta gượng cười, cúi đầu nhìn cốc nước thủy tinh trên tay.

Trong chuyện tình cảm, cách cư xử của anh ta thật giống như một đứa trẻ, vừa dè dặt vừa nhạy cảm, thường xuyên thăm dò, khi gặp thì không kìm nén nổi cảm xúc, sau khi bị tôi lạnh lùng cự tuyệt thì tự giác lùi lại, giữ đúng khoảng cách, rồi sau đó chờ đợi những động thái tiếp theo.

Còn tôi, liệu cư xử tốt hơn anh ta được mấy phần? Bây giờ nghĩ lại, có lẽ trước đây tôi hận anh ta chỉ là giận cá chém thớt, khi nổi oan ức và cảm hận của mình không có chỗ trút, bèn ích kỷ đổ hết lên đầu anh ta, đồng thời tự thuyết phục mình rằng đó là điều hiển nhiên. Bàn tay bất giác đưa lên xoa nhẹ má trái, có lẽ từ trước đến nay tôi chỉ muốn thông qua anh ta để chứng minh mình còn tồn tại, có lẽ anh ta mới là người bị lợi dụng.

Tôi thừa nhận tình cảm của mình bây giờ đã khác trước rất nhiều, tôi cũng biết đối với anh ta, ngoài “lòng biết ơn”, tôi còn có những tình cảm khác.

Đêm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến cô, Phác Tranh, Christine, Diệp Lận, Tịch Hy Thần, mẹ tôi, bố tôi, Mạc Gia Trân...

Tôi liệt kê tất cả những người đã từng sống chung hoặc tiếp xúc, không biết tại sao bản thân lại đơn độc và tại sao Tịch Hy Thần lại liên quan đến tôi nhiều đến thế. Có lẽ là do số phận đã an bài, chỉ buồn một nỗi là sự thờ ơ, lạnh nhạt của cả hai khiến không ai có thể dễ dàng bộc lộ tâm tư của mình cho người kia biết, sau đó gặp nhau lại càng trở thành một gánh nặng, cho đến gần đây... sau khi xảy ra sự cố sụt lở đất, Tịch Hy Thần bỗng trở nên dịu dàng và ấm áp lạ thường, giống như cởi bỏ một vài thứ, chắc là vì chỉ số EQ của anh ta không đạt tiêu chuẩn nên anh ta không biết phải làm thế nào để đối phó với những cảm xúc của mình.

Tôi thích anh ta? Không, mà là sợ anh ta. Sáu năm sống ở nước ngoài, người xuất hiện nhiều nhất trong những giấc mơ của tôi chính là anh ta. Anh ta khiến tôi mỗi lần giật mình tỉnh giấc đều mang cảm giác tội lỗi, anh ta khiến tôi nhớ mình là ai, tại sao lại rời xa nơi ấy...

Tôi vẫn thường nghĩ, anh ta là ai? Khuôn mặt mờ nhạt, giọng nói mơ hồ ấy, tôi không thể quên!

Tôi nhớ lần đầu tiên bị ngắt ở nước ngoài, có người đã ôm tôi, khuôn mặt mờ nhạt ấy thật giống như trong giấc m

Tôi nghe thấy anh ta gọi tên mình, hết lần này đến lần khác, rất dịu dàng và ấm áp, đó là lần đầu tiên tôi ngủ một giấc ngon lành.

Tôi sợ môi trường xa lạ, những con người không quen biết, những cô gái nghiện ngập, những sinh viên ngoại quốc được nuông chiều sống phóng túng, bừa bãi...

Một hôm, có một cô gái chạy đến nói với tôi, “Mình biết tiếng Trung, mình dẫn cậu đi ăn nhé?”

Hồi đó, lúc nào tôi cũng ăn bánh mì đến phát ngấy, thế nên tôi đã đồng ý. Cô ấy là một cô gái ngoại quốc to cao, biết tiếng Trung, tên là Christine.

Christine nói: “An, năm đó mình chạy đến bên cậu là vì có một người con trai nhờ mình chăm sóc cậu. Anh ấy nói hãy đưa cậu đi ăn, đưa cậu đi làm quen với từng cái cây, ngọn cỏ nơi này, đưa cậu đi dạo, đừng để cậu lạc đường...”

Mỗi năm tôi đều nhận được một món quà sinh nhật, không đề tên người gửi, nhưng đều là thứ lúc đó tôi cần nhất.

Trong thời gian bị tai nạn, tinh thần tôi sập sà, hầu như ngày nào cũng ngủ không ngon giấc. Chỉ đến khi mệt không chịu được nữa mới chợp mắt một lúc, cảm giác có người nắm tay tôi, thật nhẹ nhàng, ấm áp. Không biết anh ta là ai, nhưng thật lạ là anh ta lại mang đến cho tôi cảm giác yên lòng. Khi tỉnh dậy, không thấy một ai, cảm giác hụt hẫng như vừa mất đi thứ gì đó.

“An Kiệt?” Giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp vang lên.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy không biết phải làm gì, bèn thả lỏng người và nói: “Tịch Hy Thần, tôi đến là vì... muốn đến.”

Cảm xúc của anh ta lúc này có lẽ là vui mừng tột độ.

Hai ngày sau, Tịch Hy Thần làm thủ tục xuất viện. Có lẽ sau khi hồi phục, anh ta sẽ quay về Trung Quốc, bỏ lại một mình tôi ở bên này, hiện giờ cô tôi cũng đang thúc giục liên tục, gần như ngày nào cũng nhắn tin. Tôi nghĩ mình phải nhanh chóng thu xếp mọi việc ở đây để sang Phần Lan, nếu không bà cô yêu quý sẽ ca cẩm suốt ngày mất.

Đẩy cửa phòng bệnh bước vào, tôi thấy anh ta đang ngồi trên giường xem tài liệu, bộ quần áo bằng vải cotton màu trắng kết hợp với chiếc kính gọng bạc trông thật nhã nhặn và thanh lịch.

“Hôm nay em đến hơi muộn một chút.” Tịch Hy Thần ngẩng lên, trên môi nở nụ cười.

“Ừm.” Tôi thuận miệng trả lời, đi đến ước cửa sổ thay cảnh hoa bách hợp hôm qua, “Đang ốm, làm việc không tốt đâu.”

Tịch Hy Thần sững sờ, tiện tay kẹp tập tài liệu lại rồi cho vào ngăn tủ, ánh mắt càng rạng rỡ hơn, “Câu nói này của em, anh có thể coi là sự quan tâm không?”

Tịch Hy Thần khẽ thở dài, “An Kiệt, là anh quá vội vàng, hay là em...”

“Anh nghĩ nhiều quá rồi!” Tôi đi đến bên giường anh

“Thật không?” Tịch Hy Thần nhìn tôi, ánh mắt trực diện và sáng ngời, “Bây giờ, lòng anh rất tham lam.” Anh ta gượng cười, “Bây giờ, sợ là ngay cả bản thân, anh cũng không kiểm soát nổi.”

“Anh muốn tôi phải làm sao?” Tôi thở dài mỉm cười, lòng tham vô đáy của anh ta ngày càng lộ rõ, đôi khi lại giống như một đứa trẻ xấu hổ, ăn nói bẽn lẽn. Trước nay tôi chưa hề biết một Tịch Hy Thần cao sang là thế mà lại có lúc yếu mềm, anh ta thế này, có nghĩ tôi cũng chẳng dám nghĩ tới.

Tịch Hy Thần cười rạng rỡ, lấy tay vén mái tóc đang rủ xuống của tôi, “Không, em biết không, em không cần phải làm gì cả, anh sẽ không ép em, cũng không thử thay đổi cuộc sống hay quan niệm sống của em, con người em hiện giờ đã là một món quà đối với anh rồi, chỉ e lòng tham của con người không có giới hạn.” Anh ta ngừng lên, ánh mắt táo bạo đến mức cần rờ đó khiến tôi đột nhiên thấy hơi lo lắng, đứng thẳng lên nhìn anh ta, “Anh chỉ hy vọng em có thể đáp lại anh, dù chỉ một chút thôi, đừng để anh có cảm giác mình đang độc diễn.”

Nói anh ta không có ảnh hưởng gì đến tôi rõ ràng chỉ là tự lừa dối, không thể phủ nhận anh ta đã không còn không quan trọng đối với tôi nữa.

“Bị thương à? Tại sao thế?” Anh ta đột nhiên kéo tay trái tôi lại, nhìn vết thương rất sâu trên mu bàn tay tôi với vẻ rất chăm chú và căng thẳng, muốn chạm vào nhưng lại không dám.

Tôi muốn giăng tay ra mà không được, đành để mặc anh ta. Mấy ngày nay tiếp xúc nhiều khiến tôi nhận ra anh ta luôn khẳng khái, kiên trì về mọi mặt, “Lúc mua hoa không để ý bị cứa vào.” Ngày trước Diệp Lận thường mua hoa tặng tôi, mỗi ngày một bó cũng không thấy phiền hay mệt mỏi, sau này khi đến Pháp, tôi cũng tự nuôi dưỡng thói quen đó bằng cách thỉnh thoảng tự mua hoa về cắm. Vết thương này là do hôm nay tôi bị chiếc bình thủy tinh ở cửa hàng hoa cứa vào vì không chú ý trên chiếc bình có một vết nứt.

Tịch Hy Thần đưa mắt về phía lọ hoa bách hợp mới bên cửa sổ, dường như đang suy nghĩ điều gì. Lúc này cô y tá đẩy cửa bước vào, “Hôm nay cô đến muộn nhỉ!” Cô y tá này tên Bella, là người sóc bệnh nhân ở một số phòng VIP của bệnh viện, tuy hơi lớn tuổi nhưng cô luôn khiến người ta có cảm giác cô rất trẻ trung, nhiệt tình.

Tôi gật đầu, lúc này Tịch Hy Thần cũng nói tôi đến muộn, nhưng tôi khẳng định mình chỉ đến muộn có nửa tiếng thôi.

“Anh Tịch Hy Thần đợi cô lâu lắm rồi.”

Câu nói này khiến tôi ngạc nhiên, quay lại nhìn người đang ngồi trên giường bệnh, chỉ thấy anh ta đang cất kính vào bao, thái độ thản nhiên, “Cứ nghĩ hôm nay em không đến.” Tịch Hy Thần vẫn nói tiếng Trung.

“Hey, người châu Á tình cảm thật đấy, muộn một tí đã rớt ruột rồi gan lên rồi.” Bella cười nói.

Dù biết người Pháp lãng mạn, ăn nói lại không kiêng nể gì, nhưng bị người khác nói như thế thì dù ít hay nhiều cũng thấy mất tự nhiên, nhất thời không biết nên nói gì, tôi nghĩ một lát rồi mới lên tiếng: “Tôi ra ngoài đây.”

“Không cần, tôi chỉ kiểm tra vết thương cho anh Tịch Hy Thần một chút thôi, không cần phải ra ngoài, hơn nữa, chẳng phải cô là người yêu của anh ấy sao?” Bella nháy mắt với tôi.

Người yêu? Tôi cười khổ, muốn phản bác nhưng thấy không cần thiết nên lại thôi, dẫu sao nói nhiều lại thành ra phản tác dụng, càng chứng minh là mình có tình cảm thật, còn Tịch Hy Thần vẫn thản nhiên để cô y tá Bella kiểm tra vết thương, thậm chí còn tùm tùm cười.

“Nói thật là hai bạn rất đẹp đôi.” Bella lại nói.

Tôi không ngờ cô ấy có hứng thú với chuyện này đến thế, chỉ biết tiếp tục im lặng.

“Cảm ơn!” Ngược lại, Tịch Hy Thần lịch sự tiếp lời, như không có chuyện gì, ung dung cực độ.

“Ok!” Kiểm tra vết thương cho Tịch Hy Thần xong, Bella thu dọn đồ đạc, trước khi đi còn cười, nói: “Ngày mai cô đừng đến muộn nữa nhé!”

Tôi nhìn Tịch Hy Thần, anh ta cũng dịu dàng nhìn tôi, “Giận à?”

“Chẳng có gì là giận hay không giận.” Chỉ là thấy không được thoải mái cho lắm.

“Bây giờ chúng ta đang ở bên nhau, đúng không?”

Tôi lắc đầu và ngồi xuống giường, “Tịch Hy Thần, từ bao giờ anh bắt đầu trở nên suy hơn tính thiệt thế hả?”

“Vì em nên anh mới suy hơn tính thiệt như thế.” Anh ta kéo tay tôi, ánh mắt rạng ngời, “An Kiệt, chúng ta đã bắt đầu rồi đúng không, chỉ ít, anh nghĩ là em đã cho phép anh bắt đầu, vậy nên từ nay trở đi anh sẽ không bao giờ buông tay.”

Tôi do dự, “Anh không cảm thấy... quá nhanh à?” Câu nói này là thật lòng.

“Không thấy.” Anh ta khấn thiết nói, “Em... có thể không cần phải đáp lại.” Anh ta không để tôi kịp nói gì, “Nhưng, xin đừng cự tuyệt anh, cho dù thế nào, cũng đừng cự tuyệt.”

“Tôi có thể nói là anh đang ép buộc tôi không?” Tôi không dừng được, cười phá lên.

“Có được không?” Tịch Hy Thần nghiêm túc nhìn tôi.

Tôi như bị cái gì đó kéo lại, anh ta lặng lẽ nhìn tôi, không biết bao lâu, cuối cùng ngay cả bản thân cũng không nhớ rõ đã trả lời anh ta thế nào.

“Sau này đừng mua hoa nữa.” Tịch Hy Thần luôn ngón tay vào tóc tôi, giọng dịu dàng, thận trọng, “Mặc dù tất cả những gì thuộc về em anh đều trân trọng, nhưng riêng hoa thì... xin hãy để anh tặng em.”

Hôm đó, quay lại ký túc xá, tôi bất ngờ khi thấy ba cô bạn cùng phòng đều có mặt ở nhà, dưới sàn phòng khách nhỏ trải một chiếc khăn trải bàn, trên đó bày đầy đồ ăn nhẹ. Audrey đang ngồi trên sofa, khi tôi vừa bước vào phòng thì nghe thấy cô ấy đang nói những câu chằng hay ho gì về một người đàn ông Đức.

“Anh ta chẳng bao giờ làm tình với mình.”

“Đàn ông Đức vốn nghiêm cẩn, nếu bọn họ liên kết với nhau thì sẽ thành một nhóm người điên mất, hai lần đại chiến thế giới chẳng phải đều do bọn họ phát động là gì?” Lương Ngải Văn tiếp lời.

“Thà rằng anh ấy là một người điên!”

Tôi khẽ lướt qua bọn họ, đi vào phòng tắm rửa tay.

“Đàn ông làm gì có ai chung thủy, Karl còn hẹn hò với ba cô một lúc đấy, Klinsmann cũng thế!”

“Klinsmann thật đẹp trai.”

“Nhớ hồi trước mình cũng từng tìm đến anh ta.” Amelia cười đắc ý.

“Klinsmann, hừ, người đàn ông đến An còn không vừa mắt mà các cậu lại tranh giành nhau.” Audrey không để ý sự có mặt của tôi, bô bô nói.

“Người lần trước mình nhìn thấy mới gọi là đẹp trai! Đáng ti là...” Giọng Lương Ngải Văn đầy vẻ luyến tiếc, “An không có số điện thoại của anh ta.”

“Di động của cậu ấy chỉ có vài số điện thoại.” Amelia nói xen vào.

Tôi tủm tủm cười không để ý lắm, vừa cúi xuống thì điện thoại reo.

“Về đến nhà rồi à?” Giọng âm áp.

“Ừm.”

“Không làm phiền em chứ?” Giọng anh cũng không được tự nhiên lắm, tính đến giờ có lẽ đây là lần đầu tiên chúng tôi nói chuyện ôn hòa với nhau trên điện thoại.

“Ừm.”

“An Kiệt.” Giọng thì thầm, “Mai em có thể đến sớm không?”

“Có việc gì?”

“Hey, có việc, nhưng giờ anh muốn giữ bí mật.” Anh khẽ cười, có lẽ còn đang ôm trán nữa.

Nghĩ một lát, tôi nói: “Em sẽ cố gắng.”

Đầu dây bên kia hình như thở dài một tiếng, “Chẳng lẽ em không muốn nói gì với anh à?”

“Cái gì cơ?” Tôi hơi chau mày, nghĩ đến việc vừa mới từ bệnh viện về, tôi cảm thấy hơi lúng túng, nói chuyện như kiểu hai người yêu nhau thế này vẫn chưa quen lắm.

“Không, không có gì.” Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp, giọng vẫn ấm áp: “Vây ngày mai gặp nhé!”

“Được.”

Tôi đập máy, lấy lại tinh thần, vừa quay người thì phát hiện Audrey đang đứng dựa vào cửa phòng tắm nhìn tôi, “Đàn ông à?”

Tôi chỉ cười không nói gì, lách qua cô ấy rồi đi về phía giá sách của mình.

“Mình biết ngay cậu sẽ không yên phận mãi đâu, bọn họ còn nghĩ cậu là Đức mẹ Maria tái thế cơ đấy!” Audrey nói sau lưng tôi.

“Giả An Kiệt, mình hỏi cậu, có thật là cậu không có số điện thoại của anh chàng lần trước không? MSN(*) cũng được?” Lương Ngải Văn là người duy nhất có thể gọi đầy đủ tên tiếng Trung của tôi.

Tôi nhìn cô ấy, lắc đầu, tôi và Diệp Lân thực sự không còn quan hệ

Sáng hôm sau ngủ dậy, vừa cầm điện thoại lên đã thấy ngay tin nhắn của cô tôi nói đã đến Pháp. Không kịp kinh ngạc, tôi liền vội vàng thay quần áo đi ra sân bay, vì cô bảo chín giờ phải có mặt, mà bây giờ đã là tám giờ bốn mươi phút rồi.

Nhìn thấy hình ảnh quen thuộc, điểm lệ trong bộ trang phục màu đỏ tươi trước cửa sân bay, tôi cảm thấy rất vui, được nhìn thấy cô thực sự còn thích hơn mọi thứ trên đời!

Nhìn thấy tôi, cô cũng vui mừng hét lên: “Ôi, An An của cô!”

Cô rất đẹp, trẻ hơn mẹ tôi nhiều, tính tình cũng trẻ trung. Khi tôi sáu tuổi thì cô lấy bố của Phác Tranh, cô một mình một tính, là người chỉ thích sống theo ý mình. Tôi ôm lấy cô, “Sao cô bảo ngày kia mới tới?”

“Ngạc nhiên lắm phải không, cô muốn làm con bất ngờ mà, thực sự là nhớ An An của cô đến phát khóc.”

Giọng điệu cởi mở quen thuộc khiến tôi có cảm giác yên bình, “Cô có cần về nghỉ ngơi trước không ạ?”

“Không, không, cô đã ngủ đầy giấc trên máy bay rồi, suýt sái cả cổ đây này.”

Tôi nhìn đồng hồ, “Cô ơi, có lẽ bây giờ con không thể đi cùng cô được.”

“Sao cơ? Còn có việc gì quan trọng hơn ở bên cô à?”

Tôi cầm áo khoác giúp cô, nghĩ một lát rồi nói: “Cô còn nhớ một vài người ở Giả gia không?”

“Giả gia? Hừ!”

Tôi cười, cô đã quên mất mình cũng là người nhà họ Giả, “Cô không cần phải tức giận như thế, con đã không còn để tâm nữa rồi.”

“Nói ra mới nhớ, hồi tháng Giêng con cũng về đó một lần hả? Tiểu Phác nói với cô...”

Tôi ngắt lời cô, nắm tay cô đi về phía trước, “Con không còn quan tâm đến mấy người đó nữa rồi, cho nên cô cũng không cần phải bận tâm nữa. Bây giờ, đối với con, người thân duy nhất trên thế gian này chỉ có

cô và mẹ con thôi.” Sau đó, nhớ ra kẻ “ngồi lê đôi mách” kia, tôi liền cười, nói: “Đương nhiên là cả Phác Tranh nữa.”

Cô cúi xuống nhìn tôi, đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, “Tại sao tự nhiên lại nhắc đến người nhà Giản gia?”

“Tịch Hy Thần, cô còn nhớ không?”

“Cháu trai của Thẩm Tinh Du.”

“Vâng. Gần đây con hay nghĩ tới một việc, số tiền năm đó cô nhận được phải chăng là do anh ấy gửi?” Theo như những gì đã diễn ra, nếu tất cả đều do một tay anh làm thì có rất nhiều việc e rằng phải xem xét lại một lần nữa.

Cô dừng lại, nhìn thẳng vào tôi, “Bây giờ cậu ta đang ở Pháp à?”

“Vâng.”

“Một lúc nữa người mà con phải đi gặp chính là cậu ta?”

“Vâng.”

Cô khẽ thở dài, “An Kiệt, cô tin con, tin rằng con biết rõ mình phải làm gì.”

Tôi lắc đầu, cầm tay cô và tiếp tục bước đi, “Không tính đến tiền bạc, thời gian con bị tạm giam vì xảy ra vụ án của bạn con, khi đó cô đang ở Đức không thể đến kịp, nhưng lại có người lấy danh nghĩa là cô đến giúp con, còn nữa, khi tay phải của con bị thương, bác sĩ Marie đã xuất hiện, cô ấy nói mình là tình nguyện viên người Thụy Sĩ, nhưng thực tế cô ấy là người quốc tịch Mỹ, mà lại đến Pháp đúng lúc con bị thương, càng phi lý hơn là, Marie hoàn toàn không phải tình nguyện viên, cô ấy là bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình rất nổi tiếng ở Mỹ.”

Cô mở miệng vài lần, cuối cùng chỉ lắp bắp được một câu: Một người không thể có được bản lĩnh lớn như thế.”

“Vâng, thậm chí đằng sau còn liên quan đến chuyện thuốc gây nghiện.” Tôi cân nhắc từng câu chữ, “Cho nên bây giờ con luôn nghĩ xem liệu có khả năng đó không. Vì anh ấy khiến con cảm thấy có quá nhiều chuyện trùng hợp, trùng hợp đến mức... không có một kẻ hớ nào, nếu không để ý, suy xét thì con nghĩ cả đời cũng không biết được.”

Cô chau mày, thần sắc trang nghiêm, “Đứa trẻ đó... sáu năm trước cô chỉ gặp vài lần, nói đúng ra là không thân thiết, trên thực tế, nếu đem ra so sánh thì việc con không thích người khác gần gũi chỉ là vẻ bề ngoài, còn cậu ta mới đích thực là một người lạnh lùng.”

“Cô muốn nói gì?” Tôi khẽ thở dài.

“An Kiệt, trước đây con rất hận con người có tên Tịch Hy Thần này đúng không?”

Tôi cúi đầu, không trả lời trực tiếp.

“Nhưng bây giờ con lại muốn chuyển hận thành yêu?”

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh mắt truy cứu và đầy lo lắng của cô, “Cô...”

“Mặc dù đến giờ cô vẫn chưa hiểu rõ con người cậu ta, nhưng An Kiệt, cô có thể khẳng định với con là cậu ta hoàn toàn không thích hợp với con... Cậu ta quá phức tạp, đúng thế, quá phức tạp, nếu tất cả những gì con nói, hay còn nhiều hơn thế nữa, đều do một tay cậu ta làm thì cô chỉ có thể nói, cậu ta thật lợi hại.”

Tịch Hy Thần đứng trước cửa sổ, ngón tay thon dài nghịch nghịch cành hoa bách hợp. Chiếc áo bệnh nhân đã được cởi ra, thay bằng một bộ quần áo màu cà phê giản dị, gương mặt anh tuấn trong buổi sớm mai được vẽ u sầu, mái tóc đen mềm mại vẫn chưa chải phủ trên trán, xoa xuống cả mắt.

Hôm qua tôi không đến bệnh viện, anh cũng không gọi điện cho tôi, có một số chuyện, tôi và anh đều quá thận trọng, dè dặt.

Tôi bước đến nhắc cành hoa bách hợp lên, thế vào đó một cành hoa hồng trắng mới.

Tịch Hy Thần mỉm cười, quay đầu lại nhìn tôi, như thể sớm biết tôi đã đến, hai giây sau lại quay sang nhìn cành hoa hồng trắng, “Đúng là một cô gái không biết nghe lời.”

“Đã thành thói quen rồi.” Tôi nói, nhưng không chắc chắn anh muốn ám chỉ đến việc mua hoa hay điều gì khác.

“Đưa anh đi dạo một lúc được không?” Anh kéo tay tôi, giọng nhẹ nhàng nhưng không cho phép từ chối. Có những lúc tôi cảm thấy Tịch Hy Thần còn bá đạo hơn cả Diệp Lận.

“Ngày kia em sẽ đi Phần Lan.”

Bàn tay nắm lấy tay tôi càng siết chặt hơn.

“Ngày mai ra viện rồi.” Tôi lại đọc thoại, “Khi nào anh quay về Trung Quốc?”

“Cô của em cũng đến Pháp rồi phải không?” Tịch Hy Thần vén lọn tóc mai lòa xòa vào mắt tôi ra sau tai.

Cuộc đối thoại giữa tôi và anh luôn có những chỗ khó nói, chỉ biết lẩn tránh, rất lâu sau tôi mới gạt đầu, “Đến hôm qua.” Tôi không hề hỏi tại sao anh biết chuyện này, rất nhiều chuyện, dường như đã trở thành quy ước ngầm, anh không nói, tôi cũng không bao giờ hỏi.

“Nếu là cô của An Kiệt, vậy, anh có nên đến thăm không?”

Tịch Hy Thần khẽ thở dài, “Nói chuyện với anh, lần nào cũng phải dẫn đo suy nghĩ như vậy sao?” Ngón tay anh vuốt lên má trái tôi.

Ngón tay lạnh cóng của anh làm tôi giật mình, tôi né tránh một cách vô thức.

Lúc này, tôi nhận thấy rõ trong ánh mắt anh có chút xa lạ và cay đắng.

Vài giây sau, giọng điệu lạnh lùng quen thuộc lại cất lên: “Anh biết rồi.”

Lòng tôi bỗng thấy trĩu nặng, “Hôm qua anh bảo em đến sớm.” Lúc này tôi chỉ muốn nói gì đó để phá vỡ sự ngột ngạt.

“Lạnh lùng, nhưng cũng dễ mềm lòng, vậy mà tại sao lúc này anh lại không thấy thích sự mềm lòng của em nhỉ?” Khóe môi đẩy về tự ti, ánh mắt u sầu, “An Kiệt, em vẫn như xưa... Thật sự ngoài không còn hận ra, đối với anh, đối với Tịch Hy Thần, em chẳng có cảm giác gì khác phải không?”

Tôi nhìn anh, không nói gì, thực sự cũng không biết phải đáp lại thế nào.

“Ngày kia... vậy thì ngày kia anh cũng đi.”

Câu nói của anh không hiểu sao lại khiến tôi tức giận, tôi giằng tay ra và bước về phía cửa.

“An Kiệt!” Cánh tay phía sau kéo tôi lại, ôm chặt lấy tôi, cười khổ, “Chúng ta cãi nhau đấy à?”

Tôi ngẩn người, vì hành động của anh, cũng vì hai từ... “cãi nhau” trong câu nói của anh, cãi nhau, không phải là mĩa mai, châm chọc.

Cánh tay đang ôm ngang eo đặt nhẹ lên vai tôi, xoay người tôi lại đối diện với anh, ngón tay thon dài như của nhạc công nâng cằm tôi lên, đôi môi nhẹ nhàng đặt xuống, thật dịu dàng và êm ái. Anh nhẹ nhàng mút mát bờ môi tôi, đầu lưỡi dẫn thọc sâu vào khoang miệng tôi khám phá. Trước nay tôi thường không hứng thú với những nụ hôn, ngày trước mỗi khi Diệp Lận hôn tôi cũng vậy, nhưng khi Tịch Hy Thần hôn, tôi lại có cảm giác rất khác lạ, trống ngực đập thành thịch, không chán ghét, thậm chí còn thấy mê.

Những ngón tay anh luồn vào trong tóc tôi, nụ hôn mơn man như dòng nước, từ nhẹ nhàng, êm dịu đến mãnh liệt, quẩn quýt không rời.

Tôi không kìm lòng được, bị cuốn theo nụ hôn đó, đôi mắt anh bỗng mở to, hừng hực như một ngọn lửa, anh khẽ rên lên một tiếng, nụ hôn càng cuồng nhiệt hơn.

“Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi! Tôi không cố ý!” Giọng của Bella vang lên cùng tiếng đóng cửa vội vàng.

Rất lâu sau, không khí bối rối đã lắng xuống, Tịch Hy Thần mới khẽ thở dài, “Lần nào cũng có người đến làm phiền.” Vùi đầu vào tóc tôi, anh cất giọng khàn khàn, “Tự đứng lại thấy nhớ cái địa đạo đó, chỉ ít ở đây hôn em cũng không bị gián đoạn.”

Chú thích:

(*) Tên một phần mềm chat phổ biến ở nước ngoài.

9. Chương 9

Hôm nay, Tịch Hy Thần ra viện, trận “cãi nhau” hôm qua coi như đã được giảng hòa.

“Sao thế, đầu óc con cứ để đâu đâu ấy?”

Tôi định thần lại, cười nói: “Không, không có gì ạ.”

Cô tôi đặt dao nĩa xuống, lấy khăn ăn lau miệng, “Nhìn biểu hiện của con, cô không thể coi là không có chuyện gì được.”

“Hôm nay cô nhất định phải đi tham quan các điểm du lịch ở Pháp ạ?”

“Có hẹn à?”

Tôi lắc đầu cười, “Cô lại thăm dò con rồi.”

“Bởi vì con đang cố giấu giếm cô.”

Tôi không nén được tiếng thở dài, “Được rồi, cô à, thật ra cô đã điều tra anh ấy rồi phải không?”

“Ừm, tâm tư của An nhà chúng ta đúng là không thể xem thường được.”

Tôi cười nói: “Ở đâu ra cái kết luận như thế chứ?”

Cô bĩu môi, “Tất cả những việc cậu ta làm, con không thể không có cảm giác gì.”

“Vâng.” Tôi khuấy khuấy tách cà phê, “Dẫu sao con cũng chỉ là một người bình thường.”

Cô khẽ thở dài, “Cậu ta không hẳn là một người bình thường đâu.”

“Cô thật sự không thích anh ấy.” Đây là một câu khẳng định.

“Chẳng ai thích nổi một người lúc nào cũng tính toán, hành tung bí hiểm, không từ thủ đoạn.”

“Vâng.” Tôi mỉm cười và gật đầu đồng tình.

Cô nhìn tôi, im lặng vài giây rồi nghiêm túc nói: “An, cô vẫn muốn nói, cô không đồng ý cho con đến với cậu ta.”

“Bọn con có đến với nhau đâu.”

“Ừ, hai đứa chưa đến với nhau, chỉ đang học cách làm thế nào để đến được với nhau thôi.”

Tôi đặt nhẹ tay lên tay cô, “Cô à, ngày mai chúng ta đã đi Phần Lan rồi mà.”

“Ý con là muốn cô mở lòng hay lơ là cảnh giác?”

Tôi cười phá lên, thật sự càng nói càng chẳng ăn nhập gì với nhau, cô tôi mặc dù hoạt bát, cởi mở nhưng lại rất cố chấp, đến Phác Tranh còn phải kém vài phần.

Cuối cùng tôi nói: “Cả ngày hôm nay con sẽ đi tham quan Paris cùng cô.” Coi như đó là sự đảm bảo rằng hôm nay tôi sẽ không đi gặp Tịch Hy Thần.

Thực ra, tham quan Paris cũng chỉ là đi thăm vài khu du lịch nổi tiếng như điện Élysée, quảng trường Concorde, nhà thờ Đức bà Paris... Cô không hào hứng bởi cô vốn không thích các cảnh quan văn hóa, lần này đòi đi e là chỉ vì không muốn để tôi đi gặp Tịch Hy Thần. Cuối cùng, cô chỉ đi thăm một góc nhỏ của quảng trường Concorde rồi lười biếng dừng lại ở đại lộ Champs-Élysées thưởng thức trà chiều.

Tôi không gọi trà mà chạy ra ngoài đi dạo, so với việc ở đó thưởng thức trà thì tôi thà đi dạo còn hơn, biết đâu lại gặp một triển lãm tranh nào đó, nhưng tôi vẫn không nghĩ sẽ quay lại tìm Tịch Hy Thần, dù ở mức độ nào, tôi cũng không hy vọng mình quá chịu ảnh hưởng bởi anh, cho dù bây giờ tình cảm của tôi có vẻ khó kiểm soát, tôi vẫn hơi muốn mặc kệ.

Đi loang quanh hơn hai mươi phút thì trời đã xế tà, tôi rẽ vào một con đường nhỏ hướng về phía Bắc, đến một quảng trường nhỏ, nơi trưng bày các tác phẩm điêu khắc, chọn một chiếc ghế khuất nẻo để ngồi xuống nghỉ ngơi. Một lúc sau, cảm giác có ai đó ở bên kia đang chăm chú nhìn mình, tôi nghiêng đầu nhìn lại... là một người đàn ông Pháp điển hình: cao to, cởi mở và ăn mặc rất thời trang.

Người đàn ông đó mỉm cười và đi về phía tôi, bên cạnh là con chó Béc giê Đức rất đẹp.

“Xin chào.” Anh ta dùng tiếng Anh để chào tôi.

Tôi đứng dậy, đáp lễ bằng tiếng Pháp.

“Cô phát âm nghe rất hay.” Mời anh ta vểnh lên, lần này nói bằng tiếng Pháp.

“Cảm ơn!”

“Có muốn đi dạo cùng tôi không?” Anh ta nói, rất thẳng thừng.

Tôi chưa kịp trả lời thì một cánh tay đã quàng nhẹ lên vai, có ai đó ở đằng sau ôm lấy tôi - mùi bạc hà quen thuộc!

“Xin lỗi, cô ấy chỉ có thể đi cùng tôi.” Giọng trầm tĩnh, lạnh lùng, nói tiếng Pháp chuẩn mực.

Tôi ngậy ra một lúc mới định thần lại, không nín được cười, “Anh lúc nào cũng thoát ần thoát hiện như ma ấy.”

Cảm thấy ở cổ bị cắn nhẹ một cái, hình như anh còn thì thầm câu gì đó nhưng vì quá nhỏ nên tôi không nghe rõ.

Tịch Hy Thần đứng thẳng người, tao nhã sải một bước đến bên tôi, tiện thể nắm lấy bàn tay tôi đang buông thõng bên mình, đan năm ngón vào nhau, nắm chặt, “Xin lỗi, không tiếp chuyện được.” Anh nói với người đàn ông Pháp khi này, rất lịch sự.

Nói xong bèn kéo tôi đi về phía con đường nhỏ.

“Sao thế?” Tôi cười hỏi, vẻ cao quý, tao nhã của anh đã biến mất, bước chân vội vàng giống như đang giận dỗi.

Tịch Hy Thần đột nhiên dừng lại, mặt đượm buồn, một lúc sau buông tiếng thở dài, không nói gì.

“Tiếp theo em muốn đi dạo ở bên kia, anh có muốn đi cùng không?” Tôi chỉ về hướng Nam.

Anh quay người nhìn tôi hồi lâu, cuối cùng cũng mở miệng, nhưng lại khiến người ta ngạc nhiên, “An Kiệt, anh yêu em!”

Tôi yên lặng hồi lâu rồi khẽ thở dài một tiếng.

Tịch Hy Thần vẫn yên lặng nhìn tôi, đôi mắt đen láy, bỗng nhiên tôi phì cười, “Sao lại như trẻ con thế, ngại Tịch?”

Anh đột nhiên kéo tôi vào lòng, “An Kiệt!”, giọng dịu dàng, đầy âu yếm.

Tôi ngậy ra, để mặc cho anh ôm, người qua đường cũng chẳng có thời gian mà chú ý.

“Trước nay chưa từng có ai bảo anh là... trẻ con cả.” Anh rúc đầu vào cổ tôi, tùm tùm cười.

“Còn nữa...” Giọng anh càng lúc càng nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn tiếng thì thầm, “Anh đang tỏ tình.”

“Vâng.” Tôi mỉm cười, đôi mắt tự nhiên trở nên ấm áp, “À đúng rồi, chúc mừng sinh nhật, ngài Tịch, mặc dù chậm mất hai ngày, nhưng sang năm em nghĩ mình sẽ không để lỡ đâu.”

Mất khoảng năm giây, cả người anh dờ ra như hóa đá, rồi như thể bị kích động bùng tôi ra, nhìn tôi bằng ánh mắt khác lạ, “Em... đồng ý rồi phải không?” Anh hỏi rất nhẹ, cũng rất dễ đặt.

Tôi thở dài, không biết phải làm sao, “Chắc chắn cô em sẽ tức giận...”

Một nụ hôn cuồng nhiệt chặn lại lời tôi, hai đôi môi xoắn xuýt lấy nhau, đến khi rời nhau ra thì cả hai cùng thở hổn hển.

Anh chàng này, càng ngày càng tùy tiện, chẳng cần biết mình đang ở đâu nữa.

Hơi thở dần đều trở lại, tôi ngờ vực hỏi, “Có vẻ như anh rất thích hôn em?” - Thích cả vuốt má trái của em nữa.

Gương mặt anh tuần đỏ ửng lên, những ngón tay đẹp đẽ ôm lấy trán, như thể muốn che giấu điều gì, sau đó thì thầm: Tình cảm khó kiềm chế lắm.”

Trở về khách sạn chỗ cô tôi ở đã là sáu giờ chiều.

“Biết đường trở về rồi à?” Cô ngồi ngay ngắn trong phòng khách, ngoái đầu lại cười một cái.

“Cô uống trà chiều có ngon không?”

“Ngon, ngon, ngon, tất nhiên là ngon rồi.”

Tôi đi đến ôm lấy cổ cô, “Cô à, tức giận sẽ chóng già đấy!”

Cô “xì” một tiếng, quay đầu nhìn ra cửa, ánh mắt rõ ràng không tán đồng, “Cậu thanh niên này, tôi cho cậu một cơ hội, bây giờ hãy quay về đi!”

Tịch Hy Thần không nói gì, thản nhiên gật đầu chào, sải bước tiến vào, cử chỉ lịch sự.

“Nói đúng ra, tôi cũng có thể được coi là bậc bề trên của cậu.” Mặt cô nghiêm lại.

“Vâng ạ.” Anh mỉm cười, “Cô là cô của An Kiệt.”

Cô cầm tách cà phê lên uống một ngụm, đi thẳng vào vấn đề, “Cậu phải biết là tôi không thích cậu.”

“Cô có thích hay không cũng không quan trọng ạ.”

Cô sững sờ, “Đã có ai từng nói với cậu là cậu rất lạnh lùng chưa?”

“Cũng không ít ạ.”

“Tại sao lại tìm đến An?” Cô đột ngột chuyển đề tài, sắc bén lạ thường.

Tịch Hy Thần quay sang nhìn tôi, ánh mắt ấm áp đó chỉ có tôi mới cảm nhận được, nhưng sự ấm áp đó đột nhiên khiến tôi đứng ngồi không yên, đang định đứng lên thì bị cô ấn xuống, “Sao con lại nhất gan thế, chẳng giống mọi khi chút nào?”

Tôi ngừng lại, cười nói: “Cô nói gì buồn cười thế ạ?”

“Cô Phác.” Giọng Tịch Hy Thần bình thản, không chút biểu cảm, “Cháu không muốn làm cô ấy khó xử, cũng không muốn cô làm khó cô ấy.”

“Sao cơ? Lại còn giáo huấn tôi nữa à?”

Sắc mặt Tịch Hy Thần không biểu lộ gì, “Cô của An Kiệt, cháu cần phải tôn trọng.”

“Cô của An Kiệt ư! Hừ, nếu không có mối quan hệ này thì cậu sẽ đối xử với tôi thế nào? Cậu thanh niên à, những mưu mẹo, tính toán của cậu thật xuất sắc, nói thật nhé, tôi không nghĩ cậu là người biết tôn trọng người lớn đâu.”

Tịch Hy Thần liếc nhìn tôi, “Cô Phác, có vấn đề gì thì cô cứ trực tiếp hỏi cháu, không cần phải hao tâm tổn sức như thế.”

“Sao cơ, căng thẳng rồi à? Yên tâm đi, cậu nên biết là những gì có thể điều tra được thì cũng chỉ là những gì cậu cố tình cho người khác biết thôi.”

“Cô muốn biết cái gì?”

“Nói chuyện với một người thông minh thật thoải mái, nói cho tôi nghe, mục đích cậu tiếp cận An Kiệt là gì? Đừng có nói với tôi là vì yêu, tôi không hứng thú với lý do đó!”

“Vậy thì...” Giọng lạnh lạnh đã có phần dịu dàng hơn, “vì say đắm đi, lý do này chắc có thể chấp nhận được chứ?”

Cô ngừng lại, quay sang nhìn tôi, tôi chỉ cười cười, cầm cốc nước lên uống, tay hơi lạnh lạnh, khi lo lắng tôi có thói quen uống thật nhiều nước lạnh.

“Mười hai năm, đã đủ chưa ạ?”

Bàn tay tôi thoáng run rẩy, chiếc cốc suýt bị rơi xuống đất... Không ngờ, lại lâu đến thế, mười hai năm sao...

Cô cười lạnh lùng, “Trầm lặng, ít nói ư? Bên ngoài người ta nhận xét về cậu hình như không đúng lắm? Cậu nghĩ tôi sẽ tin những lời “ba hoa chính chèo” của cậu à?”

“Cô có tin hay không đối với cháu cũng chẳng quan trọng.”

Cô “hừ” một tiếng rồi nói: “Vậy cậu nói cậu thích con bé An nhà tôi hơn chục năm rồi, thế sao sáu năm trước không đến tìm nó?” Lời của cô có vẻ cay nghiệt.

“Phát triển sự nghiệp.”

“Ha ha, phát triển sự nghiệp, viện cố nghe bùi tai thật đấy! Vậy trong suốt sáu năm qua thì sao, tại sao trong thời gian đó lại không đến với nó?” Bỗng nhiên như nghĩ ra điều gì, cô bổ sung một câu: “Một cách công khai?”

Ánh mắt Tịch Hy Thần không kìm được tức giận, nhìn sang tôi, Chú Giản Chấn Lâm vẫn chưa thất thế.

Cô đứng bật dậy, tỏ vẻ hết sức kinh ngạc. Tôi cũng vậy.

Đôi mắt ám áp của Tịch Hy Thần vẫn nhú lại nhìn tôi.

“Ha ha!” Cô hùng hổ tiến đến trước mặt Tịch Hy Thần, “Cậu thật vĩ đại! Sao thế, muốn giúp An báo thù à? Vậy sao cậu không báo thù chính mình trước đi?!”

“Cháu đã từng làm vậy rồi, không gặp cô ấy.”

“Ý cậu là gì?!” Cô cao giọng.

Tôi biết ý anh là gì...

“Cô đã phải chịu ảm ức rồi!” Nhìn cô bực bội mở tung cửa bước ra, tôi gượng cười nói.

Tịch Hy Thần bước đến trước mặt tôi, nắm lấy tay tôi, mười ngón đan vào nhau, đó là một trong những động tác nhỏ anh thường làm, “Giận rồi à?” Đôi mắt xa xăm nhìn tôi.

“Em không giận.” Tôi cười nói, không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng lần nào Tịch Hy Thần cũng lo tôi tức giận, dù chỉ là một việc nhỏ, “Chỉ không ngờ anh lại có tài hùng biện đến thế.”

“An Kiệt, anh không biết nói những lời hoa mỹ.” Tịch Hy Thần ôm chặt lấy tôi, “Trước nay chưa từng nói, kiểu như từ “say đắm” ấy...” Mặt anh đã vui vào cổ tôi.

“An Kiệt, mặc dù anh thừa biết sáu năm qua em rất hận anh, nhưng anh lại cảm thấy thích thú khi nổi hận thù đó khiến em nhớ đến anh... Em biết không, tính em lạnh lùng, làm việc theo cảm hứng, như vậy thì, thời gian sáu năm sẽ khiến Giản An Kiệt không còn nhớ đến một người tên Tịch Hy Thần chỉ gặp gỡ vài lần.”

Cổ tôi hơi ngứa vì bị anh cọ vào, “Tịch Hy Thần, anh thật sự càng ngày càng giống trẻ con rồi

Anh thở dài, càng ôm tôi chặt hơn, “Anh có thể không làm trẻ con nữa.”

Anh chàng này, lại cần cổ người ta rồi!

“Nhưng phải đến chỗ anh, ở đây có vẻ không tiện.”

“Anh...” Mặt tôi bỗng nhiên nóng bừng.

Anh cố nén cười, “Em lại nghĩ lung tung rồi phải không, An Kiệt?” Thủ phạm vừa làm tôi bối rối lại cất tiếng.

“An Kiệt, trước đây em ăn nói sắc sảo lắm cơ mà.”

Anh chàng này muốn khiêu khích mình chăng?

“Nói chuyện với anh đi, An Kiệt.” Giọng anh khàn khàn, ngón tay thon dài chạm vào phần xương quai xanh của tôi, cảm thấy âm ấm, trước đây, trong ấn tượng của tôi, người Tịch Hy Thần lúc nào cũng lạnh, “Nếu không, anh sợ sẽ lại nghĩ lung tung mất.”

Sáng nay, cô đã quăng một đồng thư vào lòng tôi, “Xem đi, hừ, còn trẻ nhưng không phải là người có tiền có thể bình thường, tính cách điềm tĩnh, sống có kỷ luật, nghiêm cẩn, hành sự thủ đoạn độc ác, lại quá đổi thông minh.”

“Thế này có bị coi là... “tư văn bại loại”(1) không?” Tôi lí nhí.

Ngay lập tức, giọng nói lí nhí của tôi đã bị đôi môi rực lửa và gợi cảm nuốt gọn.

Đến Phần Lan được một tuần, tôi thích nghi rất nhanh, ngôn ngữ về cơ bản đủ để giao tiếp, cô nói không cần phải đi học tiếng, ở trường Đại học Helsinki một tuần có bảy tiết, khá thoải mái, ít nhất cũng không phải ở ký túc xá, thứ nhất vì tôi không thích tiếp xúc với người khác, thứ hai là bởi nhà cô rất gần trường, chỉ cách không quá một trăm mét, khi có giờ học chỉ cần đạp xe là đến, rất tiện, thực ra ngay từ đầu tôi chọn trường này chủ yếu là vì vị trí của nó.

Buổi chiều có ba tiết Công pháp, nghe khá vất vả, vị giáo sư người Thụy Sĩ này nói tiếng địa phương rất nặng, phải mất một nửa bài tôi nghe không hiểu.

Học xong, tôi dắt xe tiến về phía con đường nhỏ của trường, trước bốn giờ phải có mặt ở nhà cô, bằng không sẽ bị kêu ca.

“Hey, hey, cô ơi! Cô gì xinh đẹp ơi, xin hãy đợi tôi một chút!” Một giọng nói đầy kích động hướng về phía tôi, gọi-Một anh chàng tóc nâu chạy đến, khuôn mặt phương Tây điển t

“Có chuyện gì thế?” Tôi hỏi.

Anh ta nói ra yêu cầu của mình với vẻ ngại ngùng, “Tôi là sinh viên năm thứ nhất khoa Mỹ thuật, có thể mời cô làm người mẫu được không?”

“Người mẫu?” Sau lưng anh ta lấp ló bóng vẽ.

“Đúng, đúng, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu, chỉ vẽ phác thảo thôi.” Ánh mắt thành khẩn.

Tôi nghĩ một lát, đang định mở lời thì chuông điện thoại reo. Tôi liếc nhìn số điện thoại, gạt đầu với người trước mặt tỏ ý xin lỗi rồi đẩy xe đi vài bước, vừa nghe điện thì giọng nói trầm trầm truyền đến: “Buổi sáng định gọi điện nhưng lại sợ em vẫn ngủ.”

“Vâng.”

“Đang bận việc gì à?” Giọng dịu dàng, vẻ như dò hỏi.

“Vừa tan học, đang định về nhà cô.”

Bên kia đầu dây im lặng, hai giây sau lại thì thầm một câu: “An Kiệt, anh lại bắt đầu nhớ em rồi.”

Mặc dù không phải lần đầu nghe thấy anh nói những lời ngọt ngào như thế, nhưng tôi vẫn cảm thấy không được tự nhiên lắm, bèn từ từ thay đổi chủ đề, “Anh ở bên đó chắc đã muộn lắm rồi?”

Nghe thấy rõ tiếng thở dài, “ừ, sắp sáng rồi.” Sau đó gượng cười, “Có lẽ thế...”

Không chú ý lắm đến lời anh nói, nhìn người con trai vẫn đứng đợi ở đằng sau, tôi cười nói: “Có người muốn em làm người mẫu vẽ phác họa.” Đối với tất cả những gì liên quan đến hội họa và mỹ thuật, dù ít dù nhiều tôi đều thấy hứng thú.

Bên kia đầu dây trầm mặc một lúc lâu, “Là... bạn cùng lớp à?” Giọng vẫn bình thường.

“Ừm, không quen, nói là sinh viên năm nhất.”

“Năm nhất, thế thì tuổi cũng không lớn lắm.”

“Là đàn ông nước ngoài nên khó đoán tuổi.” Tôi không có ý gì đặc biệt.

“Con trai à... học hội họa, cũng hiếm nhĩ!”

“Ừm.” Đúng là khá hiếm, học hội họa thường phải cẩn thận và kiên nhẫn.

Tôi nghiêng đầu về phía anh chàng đó, tỏ ý để anh ta phải chờ lâu, rồi nói bằng tiếng Anh: “Bây giờ tôi sợ là không có thời gian, nếu có thể thì để hôm khác được không?”

Anh ta vừa nghe thấy thế thì lập tức tiến lại gần tôi vài bước, cười rạng rỡ, “Có thể, có thể, tôi thì lúc nào cũng được!”

Tôi bị nụ cười rạng rỡ đó cảm hóa, tâm trạng cũng thấy thoải mái, cười nói: “Anh có thể đến khoa Công pháp tìm tôi, sáng thứ Tư hằng tuần tôi đều có mặt ở đó.”

“Cám ơn, cám ơn rất nhiều! Tôi tên là Oliver Davis, người Anh.” Anh ta ấp a ấp úng: “À... ờ, cô thật xinh đẹp, thật đấy!” Nói xong thì bỏ chạy một mạch.

Tôi không nhịn được cười, “Có vẻ như lại quên hỏi tên mình rồi.” Cũng không biết thứ Tư có tìm được mình không nữa.

Giọng Tịch Hy Thần có vẻ giận dữ: “Xem ra là một người Anh cởi mở.” Lại giống như đang mỉm cười.

Tôi áp điện thoại sát vào tai hơn, “Gì cơ?”

“An Kiệt, anh nghĩ bây giờ anh muốn nhìn thấy em, mà còn phải... ngay lập tức nữa kìa...” Ngữ điệu bình thản, sau đó điện thoại bị ngắt.

Câu trả lời ngắn gọn, lạnh nhạt cùng với việc điện thoại bị ngắt đột ngột khiến tôi cứ ngây ra.

Sau đó, tôi đột nhiên nhìn lên, vô thức hướng ánh mắt sang bên kia đường...

Chiếc áo sơ mi màu đen, quần lanh màu cà phê nhạt, tôn lên thân hình thanh mảnh, hơi thở bình thản, thái độ bình tĩnh, hai tay đút túi quần, từ từ tiến về phía tôi, tướng mạo anh tuấn và khí chất thanh tao nổi bật giữa dòng người.

Tịch Hy Thần vẫn nhìn tôi, tôi thu lại vẻ ngạc nhiên vừa nãy, đứng yên tại chỗ chờ anh đến gần.

“Biểu hiện của em xem ra không hề muốn gặp anh...” Tịch Hy Thần đứng trước mặt tôi, khẽ thở dài, nói, sau đó gơ tay ra ôm lấy tôi, bờ môi lạnh lạnh đặt lên môi tôi.

Nụ hôn rất nhẹ, tôi nghĩ là anh đã kiềm chế hết mức.

“Không phải anh nói là cần một tháng sao?” Hơi thở tôi đã dần ổn định trở lại.

“Anh đã sang sớm hơn.” Tịch Hy Thần kéo tay tôi, “Nhớ em quá!”

Tôi cúi đầu, nói bằng tiếng Trung, không đến mức quá lúng túng nhưng cũng thấy xấu hổ vì hành động của anh khi nãy, anh chẳng bao giờ chịu để ý là mình đang ở đâu nữa!

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đi cùng anh.” Anh thản nhiên nói, thái độ hơi... mờ ám, cuối cùng nghiêng người dựa vào tôi thì thầm, “Anh nghĩ ngày mai, cũng là thứ Tư, em sẽ rất bận rộn.”

“Anh vừa đến Phần Lan đã mua nhà rồi à?” Bị Tịch Hy Thần kéo xuống xe, trước mặt là một ngôi biệt thự nhìn ra biển mang đậm phong cách châu Âu, tôi không thể không cảm thán. Ngôi biệt thự được xây dựng trên sườn đồi xanh tươi và yên bình, còn có cả một con đường đá sỏi rộng thênh thang trải dài, có thể nhìn thấy mặt biển Baltic xanh

“Không thích sao?” Tịch Hy Thần chau mày.

“Rất đẹp.” Tôi bước trên thảm cỏ mềm mại đến bên dãy hàng rào màu trắng, hết nhìn trái lại nhìn phải, “Sợ là hàng xóm ở đây cũng không biết ngôi biệt thự đã thay chủ mới.”

“Em đang chuyển chủ đề phải không, An Kiệt?” Anh đi đến ôm lấy tôi từ phía sau, “Còn nữa, ngôi biệt thự này chưa từng thay chủ mới.” Nói xong, anh liền chơi xấu cắn cổ tôi. “Không cần phải nghĩ nhiều.”

“Sao anh biết là em đang nghĩ, Tịch Hy Thần sao càng ngày càng giống trẻ con thế?”

Tịch Hy Thần xoay người tôi lại, ánh mắt dịu dàng mà sâu thẳm trở nên long lanh, “An Kiệt, anh đang yêu!”

“Ừm.” Tôi giả vờ như đang suy nghĩ, “Theo như tình hình hiện nay thì đúng là thế, nhưng, nếu anh...”

Câu nói còn chưa dứt đã bị một nụ hôn mạnh mẽ nuốt trọn. Thành thực mà nói, anh rất hay dùng chiêu này.

Một phút sau, Tịch Hy Thần mãi nguyện liếm môi, ánh mắt hiện lên nét cười mờ ám, “Có vị bơ.”

Tôi vô thức xoa nhẹ lên môi, “Ở đâu ra vị bơ?” Tôi nhớ là hôm nay không hề ăn đồ ngọt.

“Không có à? Hey, để anh thử lại xem.”

Môi cảm thấy hơi đau.

“Ngủ cùng anh nhé, An Kiệt!” Kiểm chế lắm chúng tôi mới buông được nhau ra, hơi thở có phần nặng nề, ba giây sau, anh cười, “Nếu em cũng nghĩ như thế thì anh sẽ rất vui vẻ phối hợp.”

Tại sao trước đây tôi lại nghĩ anh là người đứng đắn cơ

Tịch Hy Thần dành mười phút để tắm, sau khi hoàn toàn thư giãn thì gần như thả mình xuống gối và chìm vào trạng thái mơ màng.

“Anh đã bao lâu không ngủ rồi?” Tôi không biết anh lại mệt đến thế.

Hai cánh tay anh ôm chặt lấy eo tôi, giọng mệt mỏi, buồn ngủ, “Anh nghĩ là bốn mươi tám tiếng...”

Bên ngoài, ráng hồng đã dần tàn, gió biển hiu hiu thổi, cơn gió đầu hè thật mát mẻ và dễ chịu, đứng trên ban công phòng ngủ, bóng tối đã bao trùm mặt biển Baltic, chỉ có tiếng sóng ì oạp vỗ bờ bằng thứ ngôn ngữ của riêng nó.

Điện thoại cố định reo, tiếng chuông làm tôi giật mình, đang định đi vào nghe điện để tránh làm mất giấc ngủ chưa được bốn tiếng của anh thì máy trả lời tự động đã tự mở. “Bip.”

“Hy Thần, sao không mở di động?” Giọng của Thẩm Tinh Du.

Cánh tay đang giờ ra chột dừng lại, đôi mày chau lại.

Tìm được con bé chưa?”

Tìm... ai?

“Haiz, cái con bé đó... Hy Thần, con phải tạm thời giữ nó lại bên mình nhé!”

“Lần trước nó dùng dùng bỏ đi, thật khiến người ta lo lắng.”

“Để con bé tự nhiên quay về là tốt nhất.”

“Chuyện mai mối đó, chú di đã suy nghĩ chu toàn, không hiểu sao con bé lại cự tuyệt ghê thế!”

“Nhưng, vì thật sự muốn bù đắp cho con bé nên mới làm vậy.”

Chuyện mai mối ấy, nếu con bé không thích thì sẽ không nhắc đến nữa.”

“Cố gắng tiếp cận con bé nhé!”

“Khi nào có thể thì đưa nó về, để mặc nó ở bên ngoài... đúng là chẳng ra làm sao cả.”

“Bây giờ chú Giản con bị cách chức rồi...”

“An Kiệt dù gì cũng là con gái của chú ấy.”

“Hy Thần, dĩ biết con trước nay không thích tham gia vào chuyện nhà họ Giản.”

Để con đi tiếp cận với con bé, thực sự dĩ cảm thấy mình thật ích k”

Còn nói những gì nữa, tôi cũng không biết.

Một lực rất lớn kéo tôi lại từ phía sau, khiến tôi ngã vào một lồng ngực ấm áp. Tôi giật mình, vùng vẫy!

Hai cánh tay đan chéo ngang eo tôi như thể đang sợ hãi điều gì, càng lúc càng siết chặt, cơ thể tôi dường như bị áp chặt vào cơ thể đó.

“An Kiệt...”

“Buông em ra.”

“Không! An Kiệt, anh biết là em đang nghĩ lung tung!” Đôi môi tôi bị bịt chặt, đầu lưỡi anh lùa vào trong miệng tôi, quấn lấy lưỡi tôi, mang theo cả nỗi sợ hãi không thể kìm nén.

Tôi đau khổ nhắm mắt lại.

“Em đừng nghĩ lung tung, An Kiệt...” Tịch Hy Thần nói, giọng run run, “Hãy tin anh...”

Tôi nên tin cái gì đây?

Tôi cố dặn mình phải bình tĩnh, muốn vùng thoát khỏi anh, muốn dứt khoát đẩy cửa bước ra...

“An Kiệt...”

“Buông em ra.”

“Không!” Những ngón tay lạnh và run rẩy của anh trượt sau gáy tôi, “Trừ khi em tin tưởng.”

Tôi run rẩy nhìn vào mắt anh, trong đôi mắt sâu thẳm đó dường như đang tỏ lộ điều gì... “Em phải tin tưởng anh sao, Tịch Hy Thần?” Cuối cùng, tôi bình tĩnh hỏi anh, cũng không còn vùng vẫy nữa.

Toàn thân anh run rẩy, một giây sau lại ôm tôi vào lòng, siết chặt như thể muốn vò nát tôi.

“Không!” Anh cố gắng kiềm chế để giọng không bị nghẹn lại, nhưng vẫn hơi khàn khàn, “Không còn đủ nữa, An Kiệt, bây giờ, anh muốn em yêu anh.”

Tịch Hy Thần nói lỏng vòng tay, ham muốn lộ rõ trong ánh mắt. Tôi thấy hơi sợ.

“Anh yêu em, An Kiệt, rất yêu...” Anh cúi xuống hôn man cổ tôi, đầu lưỡi ẩm ướt, ấm áp, trơn trượt, thiêu đốt, khiêu khích, dụ dỗ da thịt tôi.

Tôi rùng mình, muốn đẩy anh ra, chuyện này xảy ra quá nhanh, hơn nữa, đầu tôi giờ đây chỉ là một mớ hỗn độn. Tôi thấy thất vọng vì mình bị sự cuồng nhiệt của anh cảm hóa, rồi đắm mê, say đắm.

“An Kiệt yêu em...” Anh cứ nhắc đi nhắc lại câu đó.

“Đợi, đợi đã, hey...” Tôi muốn ngăn cản anh, nhưng mở miệng ra lại thở hỗn hển, hơi thở đứt đoạn.

Rất lâu sau, tôi thở dài một tiếng, cuối cùng từ từ đưa tay ra ôm lấy cổ anh.

Tôi cảm thấy cơ thể anh lúc ấy cứng đờ! Sau đó, khuôn mặt anh tuần ứng đỏ vùi vào tóc tôi, giọng khàn khàn không rõ tiếng, “An Kiệt, anh sợ...” Anh ấp a ấp úng, cố kìm nén ham muốn dục vọng, “Anh không muốn làm tổn thương em.”

Tôi nhắm mắt lại, kiễng chân lên, đặt đôi môi run rẩy của mình lên bờ môi anh.

Tự lừa dối cũng tốt, nhưng, tôi tin tưởng anh.

Chú thích:

(1) Chỉ những kẻ có học thức nhưng tư cách kém.

10. Chương 10

Trong mơ, tôi cảm giác có một bàn tay nhẹ nhàng và mềm mại không ngừng ve vuốt lông mày, xuôi theo khóe mắt xuống má, dừng lại ở môi, dịu dàng vân vê, nghịch nghịch, sự đụng chạm đó khiến hơi thở tôi gấp gáp hơn, tôi từ từ hé môi, ngay sau đó nghe thấy bên tai có tiếng cười khẽ, rồi bờ môi bị ai đó nhẹ nhàng phủ lên...

Mở mắt ra, căn phòng tranh tối tranh sáng khiến tôi nhất thời không nhớ ra là mình đang ở đâu, cho đến khi khuôn mặt khô ngô trong bóng tối lơ mơ hiện lên rõ hơn, ký ức đêm qua mới dần dần hiện hữu, hai má tôi lập tức ửng hồng, nghiêng người cuộn mình trên chiếc giường đơn, lấy tay che trán.

Cơ thể chìm xuống, hai cánh tay rắn chắc từ phía sau kéo tôi vào lòng, tiếng cười khe khẽ ấm áp khiến trái tim tôi rung động, ngón tay ướm át quần quần lộn tóc rủ bên hông tôi.

Hơi thở của người ấy phả lên cổ nóng khiến tôi run rẩy.

“Nhảy cảm thật!”

Ngứa quá!”

“Ngứa ở đâu?” Câu hỏi chân thành nhưng hành động lại đen tối: đôi môi dừng lại ở cổ tôi, cắn khẽ và mơn man rất gợi tình.

Tôi giơ tay cố ngăn chặn những khiêu khích của anh, nhưng anh lại thuận theo đó kéo tay tôi lại, đút ngón tay tôi vào trong m anh, nhẹ nhàng mút mát.

Tôi giật mình, nghĩ lại toàn bộ sự việc đêm qua, cảm giác hoang mang, muốn rút tay về, đẩy bằng được anh ra xa.

Tịch Hy Thần thở dài, tỏ ý tiếc nuối, đầu yên phận gối trên bả vai tôi, không làm loạn nữa.

“À, đúng rồi, An Kiệt, cô Phác gọi điện cho em rất nhiều lần.” Tịch Hy Thần cười nhạt, với chiếc điện thoại đang reo trên bàn đưa cho tôi, đồng thời “chu đáo” giúp tôi bấm sẵn nút nghe. Khiến tôi trở tay không kịp!

“Giả An Kiệt, hãy giải thích cho cô biết tại sao đêm qua con không về nhà.” Giọng của cô rất nghiêm khắc.

“Con...” Tôi ngược mắt nhìn người trước mặt đang nhìn tôi cười tủm tỉm, càng không biết phải nói gì.

“Cậu ta đến Phần Lan rồi à? Còn nữa, con ở cùng cậu ta phải không?”

“Cô...” Nói không căng thẳng thì cũng không đúng, lại không thể nói dối cô, nên tôi cứ ấp a ấp úng không thành tiếng, “Trưa nay con sẽ về.”

Người bên cạnh bỗng nhiên ôm tôi chặt hơn, cơ thể trần trụi ấm nóng, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn từ thắt lưng rồi do dự tiến dần lên trên. Trước ánh mắt mơ màng đó, tôi khấn thiết ngoảnh mặt về phía anh lắc đầu, nhưng Tịch Hy Thần lại mỉm cười, môi mấp máy từ “Đừng” rồi cúi xuống, nhẹ nhàng mơn man sau gáy tôi.

“Cô hy vọng con có thể về ngay bây giờ, An Kiệt.”

Cánh tay kia luồn vào trong chăn mơn trớn phần dưới bụng.

“Đừng...” Phần thân dưới tôi bỗng ướt đẫm.

“An Kiệt, con vẫn đang nghe đấy chứ?”

“Vâng, vâng ạ, thưa cô, con vẫn đang nghe.”

“Cô nghĩ, chúng ta thật sự cần phải nói một lần cho xong.”

Ngón tay thon thả vuốt ve ngực tôi, lòng bàn tay cọ xát ấm nóng khiến tôi giật mình, suýt chút nữa đánh rơi điện thoại, hoảng loạn giơ tay lên ngăn cản anh xâm phạm, đụng chạm vào.

Da thịt hai người chỉ cách nhau một tấm chăn mỏng lộn xộn, gần như trần truồng, cảm giác khô nóng truyền đến, cánh tay kia tiếp tục khiêu khích bên hông nhưng bị tôi giữ lại, giống như một con thú bị chế ngự lặng lẽ nằm yên một chỗ nhưng vẫn rình cơ làm càn, khiến tôi nhất thời không biết nên buông tay hay giữ lấy.

Mỗi nụ hôn đều mềm mại như nước, nhưng cũng cuồng nhiệt như lửa. ánh sáng mặt trời từ bên ngoài cửa sổ rơi vào qua tấm rèm cửa, phản chiếu trên khuôn mặt đầy nam tính đang ửng đỏ, càng thấy rõ dục vọng tuôn trào... ánh mắt ấm áp, mơ màng nhìn tôi không chớp, đôi môi mỏng khê hôn lên trán tôi.

Miệng tôi bất giác bật ra tiếng rên khe khẽ.

“An Kiệt, cô hy vọng con thật sự đang nghe cô nói.” Giọng của cô rõ ràng rất tức giận.

Ruột gan rối bời, tôi vội đẩy anh ra, áp mu bàn tay lên môi, cố chế ngự hơi thở loạn nhịp, năm giây sau bình tĩnh trở lại mới mở miệng, “Cô, tí nữa con gọi lại cho cô được không, con...”

Bên kia đầu dây ngừng lại giây lát, “Anastasia Giản, không phải Tịch Hy Thần đang ở trên giường với con đấy chứ?”

Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, “Không, không phải đâu ạ, cô đã nghĩ quá rồi...” Hai má tôi đỏ bừng, chột dạ đến mức chỉ muốn vùi ngay đầu vào trong chăn, nhưng tên đầu sỏ kia lại đang vùi mặt vào vai tôi, lén lút cười khúc khích, thậm chí bắt đầu thừa cơ mút mát tai tôi, nơi nhạy cảm nhất của cơ thể, cánh tay còn lại được thể phối hợp nhịp nhàng, bắt đầu mơn trớn bên hông tôi.

Tôi luống cuống định dịch người lại phía sau, nhưng cánh tay vừa khua ra sau lưng đã bị giữ chặt lấy, khiến cơ thể không thể di chuyển được.

“Anh...” Trước đôi mắt mơ màng đầy sắc dục của anh, trong lòng tôi cảm thấy vừa sợ hãi vừa xấu hổ.

“Giản An Kiệt, rốt cuộc con có đang nghe cô nói không đấy?!” Rõ ràng cô đã rất giận dữ vì mãi không thấy tôi trả lời.

“Cô, con... con có việc, phải ngắt điện thoại một lúc ạ.” Không để cô kịp phản ứng, tôi ngắt điện thoại đường như ngay lập tức, lúc này thực sự không thể bận tâm đến chuyện cô sẽ nghĩ gì nữa.

“Tịch...” Điện thoại rớt xuống giường, tôi giơ tay che đôi mắt đen mơ màng trước mặt, “Đừng làm loạn nữa.”

Tịch Hy Thần khẽ cười, nắm lấy tay phải của tôi áp lên ngực anh, tôi giật mình định rút tay lại, nhưng anh đã nhanh tay giữ chặt, “An Kiệt, anh yêu em!” Tôi cảm nhận rõ nhịp tim anh đang đập rộn.

Da thịt nóng bỏng áp chặt vào nhau, lửa tình hừng hực bắt đầu lan tỏa, chiếc lười cuồng loạn mút mát da thịt tôi, từ trên xuống dưới, không để sót bất kỳ chỗ nào, khiến cơ thể tôi cứ rướn lên từng chập, cảm giác khó diễn tả thành lời, cánh tay giơ ra, do dự, cuối cùng vắt lên vai anh.

Tôi cảm thấy đôi mắt ấy rạo rực hơn trước! Giọng nói khàn khàn mang theo tiếng cười đầy ẩn ý, nụ hôn cuồng nhiệt đến ngạt thở, ra sức mút mát bờ môi tôi, lưỡi anh thoăn thoắt luồn vào trong, sục sạo khắp nơi trong khoang miệng, càng lúc càng gấp gấp hơn, như thể muốn nuốt trọn cơ thể tôi vậy.

Tiếng rên rỉ đứt quãng, tiếng thở hổn hển, mồ hôi lấm tấm rịn trên trán, tôi chỉ cảm thấy cổ họng khô rát, lúc này chẳng thể làm được gì, chỉ muốn uống trọn dòng nước ngọt duy nhất thông qua lối ra duy nhất đó, toàn thân run rẩy, cơ thể hừng hực không ngừng tiếp cận, hồng khỏa lấp cơn dục vọng, giống như một giọt máu rơi xuống tuyết, nóng ấm và ấm ướt từ từ nhuộm đỏ...

Chiều hôm đó, quay về nhà cô, không ngờ nghênh đón tôi lại là một người khác, đang ngồi ở phòng khách... Đó chính là người mẹ đã hai năm không gặp của tôi.

“Về rồi à?” Mẹ tôi, Lâm Ngọc Quyên, đặt ly trà xuống rồi đứng lên, cử chỉ tự nhiên, trang nhã.

Sao mẹ lại sang đây?” Tôi đứng ở cửa một lát rồi bước vào.

Mẹ nhìn tôi, không quá nhiệt tình cũng không quá hời hợt, rất lâu sau mới nói: “An Kiệt, mẹ muốn con quay về Trung Quốc cùng mẹ.”

“Mẹ có lý do gì không mà lại muốn đưa con về?” Tôi chậm rãi hỏi.

Mẹ bước lên trước vài bước rồi ôm tôi vào lòng, “Con à, mẹ hy vọng con có thể quay về.”

Con biết rồi.” Tôi cúi xuống, im lặng hồi lâu, “Khi nào mẹ về, con sẽ đi cùng mẹ.”

“Chị ơi, tối nay chị có ở lại đây không?” Cô tôi đứng dựa ở cửa bếp từ lúc nào.

“Không, chị sẽ về khách sạn.” Mẹ buông tôi ra, chỉnh lại áo, giọng khách khí, “Ngày mai chị lại đến, làm phiền em rồi.” Nói xong, bà lại quay sang tôi, “An Kiệt, con cứ chuẩn bị đi, nếu ngày mai vội quá thì chúng ta sẽ lùi lại một ngày.”

“Không sao ạ.” Tôi nói.

“Con ngoan.” Mẹ cười nói.

Nhìn mẹ ra khỏi cửa, tôi quay người đi đến bàn ăn, rót một cốc nước uống.

“An, bà ấy là mẹ con, nhưng, cũng chỉ là người có công sinh thành ra con thôi.” Giọng từ phía sau truyền đến, như muốn an ủi, vỗ về.

Tôi quay sang ôm lấy cô, “Làm sao đây, con rất muốn gọi cô một tiếng mẹ.” Dù cô không phải là người sinh thành ra tôi.

“Đứa trẻ ngốc.”

“Không, con là đứa trẻ ngoan.”

“Thà con là một đứa trẻ hư còn hơn.”

“Cô.” Tôi chớp chớp mắt, thấy hơi rậm rậm, “Con lại sắp được gặp Phác Tranh rồi, câu đầu tiên khi anh ấy nhìn thấy con chắc chắn sẽ là, em lại trở về rồi à, phiền toái quá!”

“An Kiệt.” Giọng cô đột nhiên trở nên cứng cỏi, “Đừng để người khác chi phối suy nghĩ của con, dù là những người con quý trọng.”

“Con biết rồi ạ.”

Vừa bước vào phòng ngủ thì chuông điện thoại reo, là Tịch Hy Thần, tôi không nghe máy, tâm trạng tôi lúc này chẳng muốn nghe điện thoại của bất kỳ ai, kể cả anh.

Buổi tối ăn cơm cùng cô, giữa bữa Tịch Hy Thần lại gọi điện, lần này thì tôi nhắc máy.

“Em có bận gì không?” Giọng anh vô cùng ấm áp, không hề hỏi tại sao lúc trước tôi không nghe máy.

“Em đang ăn cơm.”

“Anh đang định rủ em đi ăn cùng.” Bên kia đầu dây hình như nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Ngày mai anh phải về rồi.”

Sao lại... trùng hợp thế?

Cô nhìn tôi, “Sao, mới có nửa ngày không gặp đã gọi đến tra hỏi rồi à?” Đối với chuyện của tôi và Tịch Hy Thần, thực sự cô cũng có bắt tôi vào thư phòng ngồi nói chuyện, nhưng vì quá mệt nên tôi chẳng nghe được bao nhiêu đã lăn ra ngủ, sau đó đương nhiên là một loạt những lời trách mắng, nhưng tôi đã không còn nghe thấy gì nữa.

“Ừm.” Tôi lại nói với Tịch Hy Thần.

“Không hỏi anh khi nào quay lại à?” Bên kia đầu dây không nhận được câu trả lời như mong đợi, thở dài nói: “An Kiệt, ngay bây giờ anh đã có thể hình dung mấy ngày không ở đây anh sẽ nhớ em đến thế nào, chỉ nghĩ thôi anh đã không thể chớp mắt được rồi.”

Đến lúc này, không thể phủ nhận rằng dù tâm trạng đang buồn, tôi cũng bắt đầu thấy mở lòng hơn, “Anh đang dở ngọt em đấy à?”

“Không, anh nói thật đấy!”

Tôi cười nói: “Thôi nghỉ ngơi đi, ngày mai chắc anh sẽ bận lắm!”

“Ồ cạnh em thì anh mới ngủ được.”

“Thế anh định hôm nay không ngủ nghỉ gì chắc?”

Bên kia đầu dây truyền đến tiếng cười khê, “Em đến đây rồi anh sẽ ngủ.”

“Không.” Tôi dứt khoát từ chối.

“Cô cảm thấy hình như mình đã đánh giá thấp khả năng của cậu ta rồi.” Cô tôi nói.

Ngắt điện thoại xong, tôi quay sang nhìn cô, “Sao ạ?”

“Cậu ta như con cáo ấy.”

“Thực ra so sánh với sói thì hợp hơn ạ.” Tôi cười.

“Tâm trạng khá hơn nhiều rồi phải không?”

Không biết tại sao tâm trạng tôi lại thể hiện rõ như thế, “Con xin lỗi vì đã khiến cô phải lo lắng.”

“Lúc này mới thấy người yêu con thật hữu ích.” Cô nói, vẻ không hài lòng, “Cậu ta biết con sắp quay về chưa?”

“Con nghĩ là không biết.”

“Con không nói với cậu ta à?”

“Tạm thời thì chưa ạ.” Dù sao thì cũng sẽ gặp thôi, trùng hợp như vậy, chuyện gặp nhau cũng chỉ là sớm muộn.

Chuyến bay từ Helsinki đến thành phố A hạ cánh lúc bốn giờ chiều. Lái xe của mẹ đã đứng ở cổng sân bay đợi sẵn, lên xe là đi thẳng về chỗ mẹ ở - ngoại ô phía Tây thành phố A.

Mẹ nói muốn đi nghỉ rồi lên thẳng tầng hai, tôi ở dưới chọn một phòng dành cho khách để nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau thức dậy, việc đầu tiên tôi làm là gọi điện cho Phác Tranh, việc gặp anh ấy không những cần thiết mà còn vì tôi thật sự nhớ anh. Nghĩ lại, lần trước tôi vội vàng rời Trung Quốc thật sự đã làm anh khiếp sợ, nếu không thì anh đã không đi khắp nơi “nói xấu” tôi như vậy.

“Nha đầu em lại quay về rồi à?”

“Gặp nhau đi, anh trai.” Giọng nói the thé của Phác Tranh khiến tôi thấy rất v

“Nói xem, đã xảy ra chuyện gì?”

“Lẽ nào mỗi lần em gọi điện cho anh, anh đều nghĩ là có chuyện gì à?” Không thể phủ nhận tuy Phác Tranh hơi lơ đãng nhưng đối với tôi, anh lúc nào cũng cẩn thận, chu đáo.

Phác Tranh “hừm, hừm” vài tiếng, không hỏi gì thêm, “Được thôi, vậy cùng đi ăn cơm, em mời nhé?”

Tôi đi taxi đến nhà hàng đã hẹn, vì vẫn còn sớm nên chưa vào vội, tôi vốn không thích những nơi đông đúc, tất nhiên cũng chỉ là không thích mà thôi.

Nhiệt độ vừa phải, ánh mặt trời rạng rỡ.

Phía quảng trường đối diện có một đám người túm tụm ồn ào, tôi ngược lên nhìn, thì ra là mấy người mẫu Trung Quốc và nước ngoài đang chụp hình trên sân khấu ngoài trời, vây quanh để xem phần lớn là các cô gái, ai cũng cầm điện thoại chụp.

Cuộc sống của họ nhất định rất an nhàn và hạnh phúc, cuối tuần rủ nhau đi mua sắm, hưởng thụ thời thanh xuân tươi trẻ, sống trong tình thương yêu của gia đình, người thân...

Tôi mỉm cười, cúi xuống đá đá viên sỏi bên đường.

Không biết bao lâu sau, cảm giác có ai đó đứng trước mặt mình, tôi bèn ngẩng lên, chạm ngay phải một đôi mắt xanh biếc như nước biển, dưới ánh mặt trời càng thêm long lanh. Khoác trên mình bộ trang phục sạch sẽ, tinh tươm cùng kiểu thiết kế táo bạo, trông anh như một chàng hoàng tử kiêu ngạo và độc đoán, một mình trốn khỏi hoàng cung, khí chất cao quý, phi phàm.

“Sao em lại ở đây?” Diệp Lận nheo mắt hỏi.

Định thần lại sau vài giây kinh ngạc, tôi cất tiếng: “Anh...” Rồi nhớ ra cái sân khấu ngoài trời kia, lại nhìn bộ trang phục anh đang mặc, tôi cười nói: “Đang làm việc à?”

Diệp Lận chau mày, “ừm.” Nói xong câu này, dường như anh nhất thời không biết phải nói gì nữa, như thể bước đến đây chỉ để đứng im vậy.

“Anh...” Tôi muốn tìm một chủ đề nào đó để nói nhưng rồi lại bối rối đứng đực ra.

“Cùng ăn cơm đi!” Diệp Lận ngắt lời tôi, “Đợi anh một chút nhé!” Nói xong liền quay người chạy về phía sân khấu ngoài trời.

Còn tôi cuối cùng cũng ý thức được mình đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi

Nhìn Diệp Lận quay trở lại sân khấu, tôi nhận ra anh vẫn rất nổi bật ngay cả khi bị mọi người vây quanh, thế mà chỉ mới đây thôi tôi còn không phát hiện ra sự tồn tại của anh.

Còn nữa, hình như anh vừa nói muốn cùng tôi ăn cơm, nhưng tôi chắc chắn mình vẫn chưa đồng ý.

Tôi giơ tay lên che nắng, cảm thấy hơi oi bức, hay là mau mau quay lại nhà hàng đợi Phác Tranh, nhưng chưa kịp quay người thì đã bị ai đó giữ tay lại, “Cô gì ơi, đợi một chút.” Giọng nói trong trẻo mang theo hương vị mùa hè.

Đó là một người đàn ông tuấn tú, tôi cúi đầu nhìn cánh tay đang bị anh ta kéo.

“Ôi, xin lỗi!” Anh ta cũng nhận thấy hành động vô phép của mình, lập tức thu tay về, “Là thế này ạ, anh Diệp bảo cô qua đó.”

Diệp Lận? Một lần nữa tôi nhìn lướt qua đám đông về phía sân khấu ngoài trời.

“Anh Diệp bảo tôi đưa cô vào khu vực phía sau sân khấu đợi một chút, không lâu đâu ạ, tầm mười phút thôi.”

“Sao tôi lại phải đi?” Tôi cười nói.

“Hả?”

“Sao lại đứng ở cửa thế?” Tiếng của Phác Tranh.

Haiz, anh Tranh.” Tôi quay người lại, thấy Phác Tranh đang sải bước tiến về phía tôi, nở nụ cười rạng rỡ, chân thành.

“Không phải là em bị nhân viên phục vụ chặn không cho vào đấy chứ?” Phác Tranh cười ha hả.

“ừm.” Tôi giả vờ trầm tư, “Thế nên mới đứng đợi Hiệp sĩ Rồng là anh đến hộ giá đây.”

“Thôi vào đi, không tí nữa lại ngắt ra đấy.” Phác Tranh bước đến ôm lấy tôi.

“Bây giờ không dễ bị ngắt đâu.” Tôi khoác tay Phác Tranh một cách tự nhiên rồi quay sang nói với người đàn ông bên cạnh: “Tôi sẽ gọi điện cho anh ấy sau.”

Anh ta có vẻ hơi bất ngờ, “Vậy, cô... anh Diệp...” Ấp a ập ứng không nói nên lời.

“Đừng lo, tôi sẽ gọi điện cho anh ấy, anh ấy sẽ không làm khó anh đâu.”

“Không, không phải thế.” Anh ta lắc lắc đầu.

Thái độ ngập ngừng kh của anh ta khiến tôi chau mày.

“Sao thế? Người quen à?” Phác Tranh hỏi.

“Cũng không hẳn là quen, anh ấy là đồng nghiệp của Diệp Lận.” Tôi tiện miệng nói bừa.

“Diệp Lận?” Phác Tranh liếc nhìn tôi.

Tôi chỉ tay về phía sân khấu ngoài trời trước mặt.

Một lát sau, đột nhiên Phác Tranh nói: “Có cần qua đó xem sao không?”

“Hả?”

“Đi thôi.” Phác Tranh kéo tôi đi về phía sân khấu ngoài trời, tôi nhất thời không kịp phản ứng, liền bị anh ấy lôi đi.

“Hey, người anh em, đi thôi.” Phác Tranh quay ra đằng sau gọi.

Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Phác Tranh, nhất thời không thể đoán được suy nghĩ của anh.

Vượt qua đám đông, tiến lại gần mới thấy hiệu ứng sân khấu thật không thể xem thường, những chiếc đèn rọi xuống sân khấu sáng trưng, mặc dù là ban ngày nhưng vẫn tạo cho người xem cảm giác rất lạ, phong màn xung quanh đều là màu tối, làm tôn lên vẻ đẹp của các người mẫu, thu hút sự chú ý của mọi người. Diệp Lận đứng giữa nên càng nổi bật, quần áo và trang sức cầu kỳ màu xanh lá cây, lớp phấn trên mặt màu xanh lam tạo cảm giác lạnh lạnh, vẻ mặt trầm tĩnh, khí chất ung dung, mặc sức tạo dáng một cách thuần thực.

Anh luôn biết làm thế nào để thể hiện bản thân.

Diệp Lận đưa mắt nhìn tôi đang đứng lẫn trong đám đông, gần như rất chăm chú, mãi không rời, nhưng động tác của anh vẫn rất thuần thực, tự nhiên, nên ánh mắt đó không làm cho người khác chú ý đến tôi, vì anh là một diễn viên trời sinh chỉ đứng trước máy quay, còn tôi thì không, bị anh nhìn, tôi cảm thấy không được tự nhiên lắm.

Trên sân khấu, âm nhạc du dương, vài người mẫu lướt qua lướt lại đổi vị trí cho nhau.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

“Em không muốn gặp cậu ta à?” Phác Tranh hỏi lại.

“Em hỏi anh đang nghĩ gì vậy, Phác Tranh?” Tôi nghiêm túc nói.

“Em...” Phác Tranh đang định nói tiếp thì bị một cô gái chạy đến ngắt lời.

“Tôi là trợ lý của Diệp Lận, xin mời theo tôi vào hậu trường!”

Đã đến đây rồi mà còn từ chối thì thật quá kiêu cách, “Vậy làm phiền cô rồi.” Thật ra, gặp Diệp Lận cũng là một việc cần thiết, chỉ là tôi không biết Phác Tranh nghĩ gì, anh ấy muốn... tôi và Diệp Lận nối lại tình xưa ư? Tuy nhiên, điều này cũng chưa chắc vì có lẽ Phác Tranh cũng đã nghe nói Diệp Lận và Dương Á Lợi sắp cưới nhau, hơn nữa, anh ấy phải là người biết rõ thái độ của tôi nhất chứ, vậy thì bây giờ, anh ấy làm thế này là vì lý do gì? Lẽ nào chỉ đơn thuần là quen biết thì đến thăm hỏi, hay là, vì có ai đó muốn anh ấy làm điều gì khác...

Bước vào hậu trường, không có nhiều người lắm, chỉ có vài chuyên gia trang điểm và nhân viên phục trang đang bận bịu, các người mẫu cứ lần lượt vào rồi lại ra.

Cô trợ lý vừa nãy bước vào đưa cho tôi và Phác Tranh mỗi người một cốc cà phê, tôi vừa cầm chiếc cốc giấy thì lập tức có cảm giác ai đó đang nhìn mình từ đằng sau, liền quay đầu lại, không ngạc nhiên khi thấy Diệp Lận đang đi đến.

Tôi đứng thẳng người hơn một chút.

“Anh cứ nghĩ em sẽ đi cơ.” Diệp Lận đến trước mặt tôi, khi nói còn ghé sát vào tôi, giọng điệu mập mờ, nói xong thì quay sang người bên cạnh tôi, “Phác Tranh, lâu rồi không gặp.”

Phác Tranh cười cười, “Gần đây công việc của cậu chắc bận lắm?”

“Cũng bận.” Diệp Lận có vẻ không mấy hào hứng.

“Bận rộn cũng tốt.”

Diệp Lận ra chiều dăm chiêu, “Không ngờ cậu cũng quan tâm đến mình.”

Phác Tranh chẳng để tâm, “Dù sao chúng ta cũng là bạn cùng trường mà.” Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Hơn nữa, thời gian cậu và An Kiệt tìm hiểu nhau, mình cũng đã coi cậu như em trai.”

Tôi nhú mày theo phản xạ... Phác Tranh là người biết rõ sự tình nhất, sao bây giờ lại...

“Giờ mới nhớ mình còn có chút việc phải làm.” Phác Tranh quay sang tôi, “Anh đi trước đây, lát nữa bảo Diệp Lận đưa em về nhé!” Anh khẽ vỗ vỗ vào tay tôi.

Nhìn Phác Tranh bước ra khỏi hậu trường, tự nhiên tôi thấy hơi khó chịu, liền giả bộ vuốt vuốt tay áo, “Còn phải chụp nữa không?” Tôi quay đầu lại hỏi Diệp Lận.

Diệp Lận nhìn tôi, ánh mắt khác lạ, “Anh đi thay quần áo đ

“Nghe chị Amy nói bạn gái của anh Diệp đến, đâu rồi, đâu rồi?” Diệp Lận vừa đi khỏi thì một cô gái có vóc dáng rất đẹp, ăn mặc thời trang bước vào hậu trường.

“Bạn gái của Thiếu Diệp à? Bỏn cung cũng rất muốn xem mặt đấy!” Một nam người mẫu bước vào.

“Ôi, Chúa ơi, hình như John muốn cho người ta chết hay sao ấy! Mình nghĩ mình có thể ngủ một ngày một đêm mất.” Lần này bước vào là một nam người mẫu lai, đá chiếc giày ở chân ra một cách thô bạo, “Đúng rồi, bạn gái của Thiếu Diệp đâu? Cho mình ngó xem nào.” Nói xong anh ta liền nhìn ngó tứ tung.

Khi ánh mắt hướng về phía tôi, anh ta lập tức xoay người chạy đến, “A ha, nhất định là cô rồi!”

Nam người mẫu bước vào trước huyết sáo một tiếng rồi cũng chạy đến, nhìn tôi nói: “Nếu tôi và anh ấy cùng tranh đấu thì ai sẽ thắng đây?”

“Vậy thì cậu xác định chỉ có chết thôi.” Giọng Diệp Lận từ trong phòng thay đồ truyền đến, anh đang đứng dựa vào khung cửa, dáng vẻ mệt mỏi, lười biếng.

“Anh Diệp, chúng ta đi ăn đồ Hàn Quốc đi!” Vài người lần lượt kéo đến.

“Hôm nay anh giai cậu không có thời gian đưa cậu đi ăn đồ Hàn đâu.” Một nam người mẫu cười nói.

“À, đúng rồi, anh Diệp, bạn gái của anh đâu?” Cô gái vừa bước vào ngồi trước bàn trang điểm chuẩn bị tháo đồ nữ trang rõ ràng rất kích động nhảy cẫng lên.

“Đẹp mà không yêu kiều, dịu dàng nhưng không yếu đuối, lạnh lùng mà không băng giá, tôi là John, trưởng nhóm, nếu cô quan tâm đến quay phim, chụp ảnh quảng cáo, có thể đến tìm tôi bất cứ lúc nào.” Một người đàn ông nước ngoài mỉm cười đi đến đưa danh thiếp cho tôi. Thì ra người vừa chụp ảnh ở trên sân khấu chính là phụ trách của bọn họ.

“Anh Diệp, đã là bạn gái của anh thì chúng ta cùng nhau ăn cơm, được không?”

“Đúng thế, tôi cũng muốn thử xem cơ hội chiến thắng của mình là bao nhiêu.”

“Ha ha, sắp cũng tán thành kìa, Thiếu Diệp, cậu thấy sao?”

Diệp Lận cười ý nhị.

Tôi không biết tại sao cục diện lại trở nên... hỗn loạn thế này.

Mặc dù Diệp Lận có vẻ hân ứng gì, nhưng hình như anh cảm thấy rất vui, không có ý định giải thích.

“Vốn định đi riêng, bây giờ xem ra không được rồi, cùng đi không sao chứ?” Diệp Lận đi đến, nhẹ nhàng hỏi.

Tôi lặng im nhìn anh.

Diệp Lận nắm lấy tay tôi, “Cùng đi ăn thôi, những thứ khác không cần quan tâm.” Kèm theo đó là tiếng cười độc tài không cho phép từ chối.

Anh nắm tay tôi rất chặt, muốn rút tay lại cũng không được, tôi cúi đầu, chau mày... Trái tim bỗng thắt lại... ở cổ tay đang quấn chiếc khăn đó không cẩn thận đã để lộ ra một vết sẹo, là vết sẹo sao?! Trời ơi, vết thương đó...

Bàn tay còn lại giờ lên bịt chặt đôi môi đang run rẩy, tôi ngẩng lên nhìn chăm chăm vào chiếc bóng trải dài trước mặt.

Tự tử à? Tại sao?

Diệp Lận, lần này, anh lại làm trò gì nữa thế?

11. Chương 11

Tình hình bây giờ trở nên khá kỳ quặc, tóm lại, tôi ngồi trong nhà hàng, trở thành trung tâm giải trí của mọi người, đau hết cả đầu.

“Trong đó có rượu đấy!” Diệp Lận giằng lấy thứ đồ uống trong tay tôi và đưa cho tôi một cốc nước lọc.

“Oa oa oa, anh Diệp cũng biết quan tâm đến người khác cơ đấy!”

“Bình thường anh cũng giúp đỡ em mà.” Diệp Lận nháy mắt.

“Nói thế nào nhỉ, à, dịu dàng, anh Diệp, anh không thuộc tí người dịu dàng đâu.”

Diệp Lận phì cười, “Không ngờ hình ảnh của anh trong mắt em lại cao quý đến thế.”

Cô gái tên Trần Lâm Lâm lè lưỡi, cười hì hì không tiếp lời.

“Chị Giản, chị và anh Diệp quen nhau như thế nào ạ?” Cô gái tên Amy là người có vẻ dịu dàng, ít nói nhất.

“Anh đã trúng tiếng sét ái tình với cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, mọi người đừng trêu cô ấy nữa, ok?”

“Anh Diệp, anh cứ như con gà mái già vậy.”

“Trần Lâm Lâm, hãy chú ý đến lời ăn tiếng nói của em.”

“Ok, ok!”

“Cô Giản, món ăn không hợp khẩu vị à?” Tôi nhớ người đang nói mang họ Trì.

“Không ạ.” Tôi vô thức gầy gầy đĩa đồ ăn trước mặt.

“Tôi từng cho rằng cái nhìn đầu tiên chỉ là một khoảnh khắc đẹp đẽ nhưng ngắn ngủi, giản đơn mà dễ vỡ, tôi muốn nói đến hình tượng ấy, cô biết không, cảm giác đầu tiên của con người rất mong manh, cô Giản, hình tượng của cô rất... rất tuyệt, bất luận là tướng mạo, khí chất hay

phẩm vị, cảm giác.”

“John, không được quan tâm đến cô ấy quá!” Diệp Lận uể oải mở lời.

“Hey, tôi chỉ muốn xác nhận một chút xem cô ấy có còn giữ danh thiếp của tôi hay không thôi.”

Mọi người cười ồ, “sếp, anh mà cũng có lúc phải đi theo đuổi người ta để trông chờ được chụp ảnh à?”

“Trông chờ ư? Ồ, có thể nói như vậy, cô ấy đã tạo cho tôi cảm hứng trong một thời gian ngắn ngủi, còn để lại... dư vị bất tận nữa chứ, có điều cô ấy không phải là người đầu tiên tôi theo đuổi.”

“John, anh cần phải củng cố vốn tiếng Trung của mình.” Diệp Lận rót cho anh ta một ly rượu vang.

“Câu nói này nghe không lọt tai lắm, tôi đến Trung Quốc mới được hai năm mà đã đạt đến trình độ này, cậu phải coi tôi là thiên tài mới đúng chứ!” Hai người không hện mà cùng chạm cốc, “Đương nhiên, nếu có ai biết tiếng Pháp, tôi nghĩ tôi sẽ tiến bộ hơn nữa.”

Lòng bàn tay tấp mồ hôi khiến tôi thấy hơi khó chịu, muốn vào nhà vệ sinh rửa tay, vừa đứng dậy thì nghe thấy tiếng chuông gió leng keng ngoài cửa.

“Ngài Tịch.” Tiếng nhân viên phục vụ nhà hàng truyền đến.

Tịch ư? Tôi giật thót mình.

Ngước mắt lên... là Tịch Hy Thần! Đúng là trùng hợp... Tôi đứng sững, nhất thời không biết phải làm gì, thực sự hơi bất ngờ.

Hôm nay anh mặc một chiếc áo vest màu nâu đất nhạt, chiếc quần tối màu, mái tóc không được chải chuốt lắm, mọi thứ tuy không đồng bộ nhưng lại vô tình tôn lên vẻ hài hòa, trẻ đẹp đeo chiếc kính gọng bạc, vô cùng nhã nhặn, có điều thái độ thì vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt khiến người ta có cảm giác khó gần.

Tôi chắc chắn chỉ trong khoảnh khắc anh đã nhìn thấy tôi, nhưng chỉ một giây sau, ánh mắt anh lại thản nhiên như không, vẻ mặt không có gì thay đổi, vẫn bình tĩnh như trước.

Đằng sau Tịch Hy Thần còn có vài người đàn ông nữa, theo sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ, họ đi về phía tôi, khi chỉ còn cách tôi khoảng mười mét, John đột nhiên nhảy cẫng lên, “A, Elvis Tịch!”

Vì tiếng gọi đó, Tịch Hy Thần dừng lại bên cạnh tôi, đưa mắt nhìn John.

“Thật trùng hợp, anh Tịch, có thể gặp anh ở đây!”

Tịch Hy Thần chau mày như đang suy nghĩ điều gì, sau đó nhớ ra, “John... Feld?”

“Vâng, anh Tịch vẫn còn nhớ tôi, thật vinh dự quá!”

Tịch Hy Thần làm như vô tình liếc nhìn một lượt những người ngồi bên bàn ăn, sau đó gật đầu với John, “Xin lỗi, hiện giờ tôi không tiếp chuyện anh được.” Giọng điệu khách khí, xa cách.

Nhìn chiếc bóng thanh mảnh khuất dần sau lối rẽ lên lầu, tôi lại ngồi xuống, không biết là vô tình hay cố ý, khi đi ngang qua tôi, ngón tay giá lạnh của anh khẽ sượt qua mu bàn tay tôi, lưu lại chút giá lạnh...

“John, vị đó...”

“Elvis Tịch, Tổng giám đốc điều hành của Thành Nghiệp, có thể coi là cấp trên của các cậu đấy.” John vừa nói vừa ngồi xuống.

“Điều này anh không nói thì bọn em cũng biết, dù sao cũng toàn là ông chủ cả.” Trần Lâm Lâm cười nói.

“Nhìn anh ta thật có tướng lãnh đạo.” Amy phụ họa theo.

“sếp, sao anh lại quen anh ta thế, ý em là, sao anh ta cũng biết anh, anh ta là nhân vật quan trọng như vậy...”

John tủm tỉm cười, “Anh ta là người đầu tiên tôi theo đuổi.”

Mọi người đều ồ lên.

“Bị từ chối à?”

John cười cười, “Lúc đầu không biết thân phận của anh ta, khi đến tổng công ty, nhìn thấy anh ta, tôi liền theo đuổi gạ gẫm làm người mẫu cho mình, thật chưa từng thấy ai lạnh lùng như thế, nên về sau, à, chẳng dám bám theo nữa, đặc biệt là anh ta là ông chủ của ông chủ mình, tôi nghĩ, tôi vẫn còn muốn giữ cái công việc này để sống qua ngày.”

“Xem ra đúng là không dễ gần.” Trần Lâm Lâm chống cằm nói.

“Nhưng phải nói thật là anh ta rất xuất chúng, lắm tiền, đẹp trai, còn gì nữa nhỉ... như bước ra từ trong tiểu thuyết vậy.” Cô gái này tên Cora.

“Muốn được gả vào gia đình quyền thế à?” Một nam người mẫu cười nói.

“Minh tinh nào chả muốn lấy chồng giàu sang, quyền quý?”

“Lâm Lâm à, cô đừng có vợ đũa cả nắm thế, trên đời vẫn còn có những người sẵn sàng hiến thân vì nghệ thuật chứ.”

“Đúng, đúng, đúng, giống như chị Amy vĩ đại chứ gì?”

“Nha đầu, muốn chết hả?”

“Cora, đừng ôm mộng làm gì! Hey, không phải là cậu bị anh ta hấp mất hồn rồi đấy chứ?”

“Sao thế được! Chỉ đơn thuần là đứng ngắm từ xa thôi, chứ cậu biết đấy, đàn ông quá xuất chúng thì không an toàn đâu.” Cora quay đầu lại cười nói.

“Cậu cảm thấy anh ta không tạo cảm giác an toàn ư?”

“Haiz, nói thật là, mình cảm thấy không hợp với anh ta.”

“Cora của chúng ta mà lại nói câu này à? Cậu là cô gái tự tin nhất M-SHANG mà!”

“No, no, điều này không liên quan đến vấn đề tự tin hay không, kiểu người ngồi tít trên cao này khó nắm bắt lắm, mà mình lại thích kiểm soát tuyệt đối cơ.” Nói xong, cô liền nháy mắt cười.

Có người phụ họa theo, có người chỉ cười, có người tranh cãi lại.

Tôi không biết rằng, thì ra cho dù là minh tinh hay ai khác, chỉ cần túm năm tụm ba thì đều trở nên ồn ào, náo nhiệt cả.

Nhà hàng này được coi là hạng sang của thành phố, ở đây hội tụ tất cả những tầng lớp thượng lưu, các thương gia giàu có, các minh tinh màn bạc... rõ ràng không thích hợp với tôi.

“Sao lại ngăn người ra thế?” Diệp Lận hầy hầy tôi.

“Em đang nghĩ, tại sao trước đây anh lại ghét những người giàu có.” Bây giờ lại dễ dàng hòa nhập, rất hòa nhập là đằng khác

Ảnh mắt anh long lanh, “Em đang nghĩ về anh?”

“Ừ.” Lần này tôi không phản bác.

“Anh lúc nào cũng ghét những người lắm của, không chỉ là trước đây.” Anh vui vẻ nói: “Sao, bây giờ em cũng cùng chung suy nghĩ với anh à?”

“Không phải thế.” Tôi đứng dậy, anh đột nhiên kéo tôi lại, “Em đi đâu?”

“Đi vệ sinh.”

“Đừng có chạy lung tung đấy!”

Tôi gượng cười, “Em có thể chạy đi đâu được?”

Anh khẽ “hừm” một tiếng, “Ai mà biết được.”

Tôi luôn chịu thua trước những lời nói và hành động của anh, “Vậy anh có muốn đi cùng em không?”

Anh trề môi rồi buông tay ra, “Paris đúng là chẳng phải một nơi tốt đẹp gì, để em tự do, phóng khoáng đến thế!”

Tôi chẳng muốn quan tâm đến tính xấu của anh, nhưng rõ ràng mọi người đã để ý thấy, cười cười đầy ẩn ý, “Sư huynh, để em đưa chị ấy đi, yên tâm, tuyệt đối không để lạc mất đâu.” Cora đứng dậy bước đến trước mặt tôi, trịnh trọng khoác tay tôi khiến tôi đỏ khốc đỏ cười.

Từ nhà vệ sinh đi ra, tôi chần chừ một lát rồi hỏi, “Diệp Lận vẫn chưa kết hôn à?”

“Hả?” Cora tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, “Đương nhiên là chưa rồi! Sao chị lại hỏi em vấn đề này, chị không phải là bạn gái của anh ấy à?”

Tôi dừng bước, “Tôi nghĩ anh ấy đã kết hôn với Dương Á Lợi rồi?”

“Chị nói nhà sản xuất Dương á?” Cora bình tĩnh nói, “Bọn họ từng qua lại nhưng đã chia tay lâu rồi, cũng phải đến bốn, năm năm rồi ấy chứ, bây giờ chỉ là bạn bè thôi... Hey, sao chị không đi thế?”

Tôi lắc lắc đầu, bước theo cô ta, “Hơi ngạc nhiên.”

“Không có gì ngạc nhiên cả, chị đừng nhìn vào vẻ bề ngoài thờ ơ của anh ấy, thực ra anh ấy rất chung tình, em cảm thấy anh ấy đối với chị rất thật lòng.”

Tôi không nói gì thêm nữa, khi đi ngang qua hành lang thì thấy có ai đó gọi tên mình với vẻ rất hưng phấn.

“An Kiệt?!”

Tôi ngoảnh đầu nhìn thì thấy Lâm Tiểu Dịch đang cười rạng rỡ chạy đến, “Ôi trời, cậu về nước rồi hả?”

Gặp cô ấy, tôi cũng thấy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Thế còn cậu, sao cũng về đây à?”

“Mình dẫn hai nghệ sĩ của công ty về đàm phán hợp đồng quảng cáo.” Tiểu Dịch nhìn tôi từ đầu đến chân, “Không tệ, chân tay, người ngòm vẫn nguyên vẹn, khí chất vẫn phi phàm.”

“Cậu cũng thế.” Tôi mỉm cười, “Bây giờ cậu đang làm kinh doanh à?”

“Ôi trời, đừng nhắc đến nữa, nói làm kinh doanh nghe hay lắm, thực ra chẳng khác gì bảo mẫu, phục dịch hai cô gái còn khó chiều hơn cả mẹ mình, rõ ràng chẳng cao sang gì mà cứ làm như mình cao sang lắm.” Cô ấy nắm lấy tay tôi như ngày xưa, “Thế còn cậu? về hẳn hay còn đi nữa?”

Đã có dự định gì cho tương lai chưa?...”

Tôi ngắt lời cô ấy, “Tiểu Dịch, mình có bạn đang đợi, hôm nào gặp cậu chuyện trò tiếp nhé?”

“Lâm Tiểu Dịch.” Một giọng nam trầm vang lên, một người đàn ông từ hành lang phía sau chúng tôi đi đến.

Theo phản xạ, tôi quay đầu nhìn về phía cánh cửa gỗ chạm trổ, khi bắt gặp ánh mắt quen thuộc ấy, tôi thấy mình thật bình tĩnh, như thể việc này không nằm ngoài dự đoán, nhưng ánh mắt anh có vẻ lạnh nhạt, dưới ánh đèn tranh tối tranh sáng lại như đang dò xét.

“Nhà sản xuất Trương.” Cora chủ động tiến lên trước chào người đàn ông vừa xuất hiện.

“Cô là?”

“Cora, người mẫu của M-SHANG.”

Người được gọi là nhà sản xuất Trương khẽ gật đầu rồi quay sang nhìn tôi, “Cô cũng là người mẫu của M-SHANG à?”

Tôi thấy thật thú vị, đáng tôi tuy cũng cao nhưng được xem là người mẫu thì hơi quá.

“Không phải, cô ấy là bạn của tôi, rất đẹp phải không?” Tiểu Dịch có vẻ hãnh diện, sau đó hạ thấp giọng hỏi, “Tiền bối, bên trong đàm phán đến đâu rồi?”

“Ông chủ đang đàm phán dự án hợp tác với Tổng giám đốc của Thành Nghiệp, hôm nay ngài Tổng có mặt, xem chừng vài mục quảng cáo không cần đàm phán nữa, tôi cũng đang muốn nói với cô về chuyện này...”

“Ông Trương, ông đang thăm thì to nhỏ gì với các cô gái ở ngoài đấy thế? Đều là người quen cả, mau vào trong đi, đúng lúc mọi người đang giải lao.”

Cách bài trí sang trọng, tinh tế của căn phòng làm cho các dây thần kinh của tôi như dẫn ra, cảm giác dễ chịu hơn nhiều, tôi còn đang chẳng hiểu ra sao thì đã bị Cora kéo vào, thật sự là vào cũng dễ mà đi cũng không xong.

“Thật trùng hợp là lại gặp người của chúng ta, người mới của M-SHANG, ha ha, Tổng giám đốc Tịch, Thành Nghiệp các ngài quả là nơi đất thiêng lắm nhân tài.”

Tịch Hy Thần mỉm cười, “Có lẽ sau này chúng ta nên suy nghĩ đến chuyện hợp tác thêm.”

“Ồ, đúng là hợp ý tôi quá!”

“Cora phải không, hình tượng được đấy!”

Tiểu Định ghé sát tai tôi thì thầm: “Cô ấy là bạn thế nào với cậu? Có chuyện gì thế? Sao lại kéo cậu vào đây?”

Tôi cũng thầm thì theo: “Là đồng nghiệp của Diệp Lận.”

Tiểu Định thầm rửa: “Ôi, đúng là cá mè một lứa.”

Tôi cười nói: “Tính cách cũng được mà.”

“Vâng, cậu nhìn ai mà chẳng thấy được.”

Không ngờ trong mắt người khác, tôi lại thuần khiết đến thế.

“Thế còn cô? Sau này định phát triển vào lĩnh vực gì?” Người đàn ông ngồi chéo về phía bên trái trước mặt tôi hỏi.

Tôi ngồi thẳng người lên, vấn đề này thật sự vẫn còn phải suy nghĩ, “Có thể là luật sư, cũng có thể làm trợ giảng.” Tôi trả lời thành thực, “Ồ Pháp tôi học khoa Công pháp quốc tế, ngành Tâm lý học.”

Rõ ràng người đàn ông này không ngờ tôi lại trả lời như thế, có vẻ hơi ngạc nhiên.

Tiểu Định ngồi một bên tủm tỉm cười, “Ông chủ, cô ấy không phải là nghệ sĩ, cô ấy là bạn học thời phổ thông của tôi.”

“Sao lại đưa bạn đến nơi này làm gì?” Có người nửa đùa nửa thật nói, “Nhưng đúng là một cơ hội hiếm có, chỉ cần một trong số những người có mặt ở đây ngưỡng mộ cô thì về cơ bản có thể nổi tiếng rồi.” Anh ta nhìn tôi, đánh giá, “Tư chất tốt, ngũ quan thanh tú, chiều cao cũng đạt tiêu chuẩn...ổng giám đốc Tịch, anh chắc chắn cô ấy không phải là nhân viên mới của công ty anh chứ?”

“Không phải. Sao, Giám đốc Vinh có hứng thú muốn kéo cô ấy về công ty của mình à?”

“Dù tôi có ý đó thì cũng phải xem đối phương có đồng ý không chứ!” Người đàn ông họ Vinh quay đầu lại, thành thực hỏi tôi: “Thế nào? Cô có hứng thú làm minh tinh không?”

“Cũng không thích lắm.” Tôi thành thực nói, mong ước thật sự của tôi là được làm họa sĩ, nhưng điều đó đã không thực hiện được.

Có vẻ như hiếm khi nghe thấy những lời này, người đàn ông họ Vinh cười sáng khoái, “Tổng giám đốc Tịch, xem ra ngôi miếu nhỏ của chúng tôi không hấp dẫn rồi.”

“Ngôi miếu của các anh cũng to đấy chứ.” Có người cười nói.

Thành thực mà nói, tôi có thể kiên nhẫn ngồi đây đúng là chuyện nằm ngoài dự đoán, nghĩ đến Diệp Lận đang đợi ở ngoài kia đến phát cáu, tôi thật sự lại thấy đau đầu.

“Xin lỗi, vợ tôi sợ mùi thuốc lá, nên tôi đã cai rồi.”

Tôi hơi ngạc nhiên, ngẩng lên thì thấy Tịch Hy Thần đang từ chối điếu thuốc lá mà ông chủ úc đưa ra mời, đó chỉ là một câu xã giao rất bình thường, nhưng khi tôi nghe được lại cảm thấy trong lòng rộn ràng, vui sướng.

“Tổng giám đốc Tịch, anh cũng sợ bà xã à?”

Tịch Hy Thần dường như không biết phải làm thế nào, đành khách khí nói: “Vâng, cũng hơi sợ.”

Người đàn ông họ Vinh tỏ ra đồng cảm sâu sắc, “Haiz, thời đại này, nếu biết sớm thì tôi đã chẳng kết hôn...”

Tiếp đó, tôi không còn nghe thấy gì nữa, tâm trạng chìm đắm trong suy tư.

Tiểu Định ghé đầu về phía tôi, “An Kiệt, vị Tổng giám đốc của Thành Nghiệp này chắc cậu cũng biết chứ?”

Tôi giật thót mình, “Cái gì?”

“Sao lại ngạc nhiên thế? Minh tưởng cùng trường phổ thông thì đều biết nhau cả chứ? Anh ấy học trên bọn mình vài lớp, ngày đó đã rất nổi tiếng, còn bây giờ thì đương nhiên không cần phải nói rồi. Minh thật ân

hận là hồi còn đi học không có cơ hội làm quen với nhân vật nổi tiếng số một như thế... Có lẽ bây giờ có gọi hai tiếng “sư huynh” thì người ta cũng chẳng thêm để ý đâu.” Vừa nói Tiểu Địch vừa huých nhẹ vào tay tôi, “Hey, An Kiệt, mình nói có to quá không?”

“Không.”

“Vậy tại sao “sư huynh” lại nhìn chúng ta thế?”

Tôi không ngược lên nhìn, thực ra là không dám. Tôi cúi xuống lần tìm chiếc điện thoại vừa rung lên, linh cảm của tôi thật chuẩn xác, là Diệp Lận.

“Tiểu Địch, lát nữa mình sẽ liên lạc với cậu nhé!” Nói xong, tôi liền đứng dậy đẩy cửa bước ra, không quan tâm những người ở trong phòng sẽ phản ứng ra sao, đương nhiên, cũng phải thừa nhận rằng người đó đã khiến tâm trạng tôi bất ổn.

“Hóa đơn của các bạn, ngài Tịch đã trả rồi ạ.”

“Anh họ của em hào phóng thật đấy!” Diệp Lận kéo tôi đi, vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng.

Tôi cố ý né tránh chủ đề này, đưa mắt nhìn về phía đám người đang vẫy tay tạm biệt, “Anh không đi cùng bọn họ à?”

“Bây giờ anh muốn đi cùng em!” Diệp Lận đột nhiên dừng lại, biểu hiện không được tốt lắm, từ giữa bữa ăn anh luôn trầm mặc, có lẽ đến giờ mới bùng nổ.

Nói thực lòng, bây giờ tôi cũng chẳng hơi đâu đi suy đoán xem anh đang nghĩ gì, bởi vì tôi không còn tinh lực, cũng chẳng đủ kiên nhẫn nữa, “Anh không kết hôn với cô ấy, tại sao thế?”

“Chẳng vì cái gì cả! Tự nhiên không muốn kết hôn thì không kết hôn nữa.”

Tôi kéo tay trái của anh lại, cổ tay có vết thương được quấn bằng chiếc khăn đen. Anh giật mình muốn rút tay lại, nhưng tôi đã nắm chặt khiến anh không thể làm gì được,

về mặt gương gao ngoảnh sang một bên, tay hơi run rẩy.

Tôi tháo chiếc khăn đó ra, lấy ngón tay xoa nhẹ lên vết thương, “Em muốn biết vết thương này là do đâu?” Tôi ngẩng lên nhìn anh.

Đôi môi anh run rẩy, ánh mắt bình tĩnh lúc nãy như thể bị một vật gì đó sắc nhọn cứa đứt, sâu muộn và tan nát.

“Diệp Lận.”

“Em sẽ quan tâm à?! Em sẽ để ý chắc?!” vẻ đau đớn hiện rõ.

“Em vẫn luôn quan tâm đến anh, anh phải biết rõ điều này chứ!”

Anh kéo tôi vào lòng, “Anh không muốn chơi nữa, Giản An Kiệt, anh không muốn chơi nữa! Anh thua rồi, anh chịu thua rồi!”

“Anh lợi dụng cô ấy, cô ấy là người vô tội mà.”

“Cô ấy sẽ ổn thôi.”

“Vậy thật ích kỷ.”

“Đúng, anh ích kỷ, anh lòng dạ hẹp hòi!” Cánh tay anh siết chặt, “Nhưng em đừng quên, chính em là người đã khiến anh trở nên xấu xa thế này.” Câu cuối cùng anh nói rất nhẹ.

“Cô Giản.” Một giọng nói kính cẩn vang lên.

Tôi giật mình, quay đầu lại nhìn thì thấy một chiếc ô tô màu đen cùng với người tài xế đang đứng dựa ở cửa xe không biết từ lúc nào đã dừng lại cách tôi khoảng năm mét.

Diệp Lận mỉm cười buông tôi ra, khóe môi lộ rõ vẻ mỉa mai, “Có vẻ hôm nay em không cần đến lái xe miễn phí là anh nữa rồi.”

“Cô Giản, tiên sinh muốn tôi đưa cô về.”

Người lái xe này tôi đã từng gặp, anh ta là người của Tịch Hy Thần... Tịch Hy Thần sao?

Tôi đang mải suy nghĩ thì trán bị ai đó hôn lên một cái, Diệp Lận cười đầy ẩn ý.

Tôi hơi dùng sức đẩy anh ra, thái độ của anh rõ ràng như muốn làm cho ai đó xem.

“Anh muốn theo đuổi em một lần nữa.” Hơi thở của anh phả vào tai tôi, câu nói như một lời tuyên thệ chỉ mình tôi nghe thấy. Nói xong, anh liền tiến về phía chiếc xe thể thao của mình với vẻ tự nhiên, phóng khoáng. Tôi đã hơi định thần lại, nhìn chằm chằm theo bóng dáng đang đi về phía chiếc xe đậu ở trước cửa nhà hàng, sau đó ngênh ngang bỏ đi.

“Cô Giản, mời lên xe.” Giọng nói căng thẳng của người tài xế kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ.

Tôi gật đầu, chưa phát hiện ra là có người bên trong, mở cửa sau xe và ngồi vào.

Cửa xe vừa đóng, một lực cực mạnh kéo tôi lại phía sau, tôi chưa kịp kêu lên vì kính hải thì miệng đã bị bịt chặt, mùi bạc hà mát lạnh quen thuộc phả vào trong lưỡi, anh dùng hết sức mút mát điên cuồng khiến tôi đau rát và ngạt thở, sự tấn công quá vội vàng, gấp gáp như thể muốn những giác quan chân thực nhất chứng thực điều gì.

“Hy Thần?” Tôi gần như nghĩ mình sẽ bị nghẹt thở vì nụ hôn này, toàn thân

Tịch Hy Thần nặng nề nhắm mắt lại, hít thở sâu rồi từ từ buông tôi ra, những ngón tay siết chặt đã trở nên trắng bệch.

“Trần Tuấn, lái xe đi!” Ánh mắt anh xuyên qua cửa sổ xe, nhìn ra bên ngoài, thờ ơ và lạnh nhạt.

“Em muốn xuống xe.” Tôi đột nhiên nói, giọng rất bình tĩnh.

Cảm giác cả cơ thể anh như cứng lại.

Tôi quay người thử mở cửa nhưng không được, “Để em xuống xe.” Tôi lạnh nhạt nói.

“Trần Tuấn, anh xuống xe đi!”

“Tịch Hy Thần!”

“Rốt cuộc em còn muốn giày vò anh đến bao giờ nữa?”

Anh dường như lấy hết sức kéo mạnh tôi vào lòng, thô bạo hôn lên môi tôi, giày vò, ngẫu nhiên, không có chút kỹ xảo nào, cảm giác ngạt thở khiến tôi cố gắng vùng vẫy thoát khỏi nụ hôn đó, nhưng càng vùng vẫy lại càng bị ôm chặt hơn, càng bị hôn điên cuồng hơn.

Cơ thể bị ôm chặt không thể cự quấy được, tôi nhắm mắt lại, bắt đầu không rõ rốt cuộc mình muốn làm gì nữa.

Đúng, tôi vừa mới tức giận, tức giận tính khí kỳ quặc của anh, tức giận bản thân vì tính khí kỳ quặc của anh mà khó chịu...

Cuối cùng, tôi thở dài, “Hy Thần, ở đây không nên...”

Anh buông tôi ra, nhìn tôi, ánh mắt dần dần ấm áp hơn.

Cơn sóng tình cuộn cuộn như sóng biển, đôi tay tôi bấu chặt vào tấm ga trải giường, cặp mắt đen sâu thẳm, mãnh liệt như ngọn lửa của anh nhìn tôi chằm chằm, thấy rõ dục vọng đang dâng trào, anh từ từ cúi xuống, đôi môi nóng bỏng nhẹ nhàng mơn man từng chút một, rồi dần trở nên mạnh mẽ như thể muốn trừng phạt, cuối cùng, đầu lưỡi nóng bỏng, ẩm ướt dừng lại ở phía dưới xương quai xanh của tôi, ra sức mút mát, những giọt mồ hôi nóng hổi trên hai cơ thể như hòa quyện rồi tan chảy, ngón tay ẩm nóng thọc sâu vào dưới thân mình tôi, cảm giác khó chịu và nóng rát khiến tôi run rẩy. Sự tấn công của anh không mấy nhẹ nhàng, thậm chí còn có thể nói là hoang dã, thô bạo, tôi không thể kìm được tiếng thét, “Đừng...”

Anh ngắt lời tôi, kéo tay phải của tôi chạm vào vùng kín của anh. Tôi giật mình, định rút tay lại thì bị anh giữ chặt, không sao thoát ra được, cảm giác nóng rực như thiêu như đốt khiến tôi cảm thấy vô cùng xấu hổ,

nhưng anh lại kiên quyết bắt tôi phải cảm nhận sự nóng bỏng trước nay chưa từng có ấy, cánh tay phải bắt lực bị giữ chặt, run rẩy, nhục dục dâng trào.

Vây vò cuồng loạn, ánh mắt càng lúc càng rực lửa, vẻ lạnh lùng, cao quý, thanh lịch ngày thường không còn nữa, thay vào đó là sự ham muốn tột cùng.

Anh bắt đầu thực sự bá chiếm và cưỡng đoạt, tôi chỉ cảm thấy trước mắt bao phủ một lớp sương mù mờ mịt, sau đó rơi vào trạng thái hỗn loạn không thể gọi tên, nhịp điệu của tình yêu - tình dục cùng với khoái cảm mãnh liệt, điên cuồng khiến tôi rơi vào trụy lạc... Thân thể nhóp nhép, chiếc ga trải giường mềm mại và nhầy nhụa, tất cả mọi thứ dường như đến quá nhanh, nhưng là lẽ đương nhiên phải thế...

Dư vị của đợt sóng đầu tiên còn chưa lắng dịu, anh đã lại khẳng khái đòi lấp đầy cơn khát dục vọng vẫn chưa thỏa mãn. Khuôn mặt anh tuần không ai sánh bằng, ánh mắt tham lam, khao khát nhìn tôi si dại, đôi mắt thâm sâu rực lửa như muốn thiêu trụi tôi, rồi anh đi vào trong tôi, quá gấp gáp, vội vàng khiến tôi không kịp thở, một đợt sóng điên cuồng lại bắt đầu dâng trào.

12. Chương 12

Ánh mặt trời yếu ớt rọi vào khung cửa sổ, cổ len lỏi vào bên trong; làn gió dịu nhẹ, mát lành như muốn chọc ghẹo tấm rèm cửa; bốn bề yên bình, tĩnh lặng. Tôi ngồi dậy, day day thái dương, nhìn ngó xung quanh, bố cục đơn giản mà độc đáo, bài trí rất rõ ràng, tông màu chủ đạo là đen và trắng, hình như hôm qua Tịch Hy Thần đưa tôi đến một khu nhà cao tầng nằm ở ngoại ô phía Bắc thành phố... Tôi lại đưa tay lên day day trán, sáng ra đã đau đầu thì cả ngày sẽ chẳng làm được gì, tôi lấy chiếc chăn đơn quấn quanh người rồi bước vào nhà tắm.

Tắm thân trần trụi trước gương lộ rõ dấu tích của cuộc ân ái.

Tôi tắm gội qua loa rồi đi vào phòng thay đồ bên trái vợ đại một bộ quần áo mặc tạm, mùi hương bạc hà thoang thoảng trên áo khiến tôi cảm thấy cơ thể hơi nóng, day day ấn đường rồi bước về phía cửa phòng, tay vừa đặt vào tay nắm cửa thì loảng thoảng nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng khách.

“Hôm nay con bé sẽ về Giản gia...”

“Lời của Lâm Ngọc Quyên, chắc con bé cũng nghe vài phần.”

“Hy Thần, con có muốn cùng về một chuyến không?”

Sau một giây yên lặng, tiếng của Tịch Hy Thần vang lên: “Con sẽ qua

Tôi quay lại giường nằm, không lâu sau đã thiếp ngủ.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy một bên đệm lún xuống, người ở phía sau kéo tôi vào lòng, bàn tay không yên phận di chuyển lung tung.

“Ngứa.”

Một tiếng cười khê vang lên bên tai, “Dậy ăn sáng thôi.”

“Em không đói.”

“Ăn một chút, dạ dày sẽ dễ chịu hơn.”

Tôi dang tay ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu hôn lên bờ môi lạnh. Tịch Hy Thần hơi ngạc nhiên, sau đó dần dần hôn sâu hơn.

Lần lượt từng người bước ra khỏi cửa, mỗi người đều có công việc riêng của mình, về tính tình, cả hai đều có thiên hướng sống độc lập, dù là khi yêu, tâm tính cũng không thay đổi là bao, đối với chúng tôi mà nói, thân mật, quấn quýt bên nhau không thể tách rời thật sự chỉ là điều diễn ra trong tiểu thuyết.

Tôi đi taxi đến nhà Phác Tranh, không thấy anh đâu cả, nhưng cũng không bất ngờ khi thấy mẹ điện thoại, bảo tôi quay lại Giản gia, tôi đồng ý. Tôi không hiểu những ân oán tình thù của người lớn, mà cũng không muốn hiểu, chỉ là, bà là mẹ tôi.

Mái ngói đỏ tươi, dãy hành lang dài uốn lượn, vườn cây xanh tươi râm mát, thấy cảnh mà không thấy người. Người giúp việc nhìn thấy tôi cũng không mấy ngạc nhiên, mời tôi vào trong.

Trong phòng khách có Giản Chấn Lâm, Thẩm Tinh Du, một vài người không quen biết, cùng với... Tịch Hy Thần tao nhã ngồi một bên.

Giản Chấn Lâm nhìn thấy tôi, liền vịn vào Thẩm Tinh Du để đứng dậy.

“Quay về là tốt rồi, quay về là tốt rồi...” Giọng ông già nua nhưng vẫn nghiêm cẩn.

Tôi siết chặt nắm đấm, để tránh tỏ ra yếu đuối trước con người này, chỉ có điều, cái dạ dày đáng ghét cứ ục ục suốt từ lúc tôi đẩy cánh cửa bước vào, chút cháo hoa bị ép ăn sáng nay có lẽ đến giờ đã bốc hơi hết.

“Đây có phải là Tiểu Kiệt không? Đã thành thiếu nữ rồi cơ đấy, bác là bác Ninh đây, cháu còn nhớ không?”

“Ông Ninh, ông đừng dọa con bé nữa.” Một người đứng tuổi khác.

“Xem ông Từ nói kìa, hồi con bé còn nhỏ, tôi bế nó suốt đấy!” Người đàn ông họ Ninh mỉm cười đứng dậy, có vẻ là một quan chức khôn khéo.

“Tiểu Kiệt nhà chúng tôi ở nước ngoài suốt, sợ là không nhận ra ông.” Thẩm Tinh Du cười nói.

“Thanh niên ngày nay đều thích chạy sang nước ngoài sinh sống, giống thằng nhóc nhà chúng tôi, sang Mỹ ba năm, quay về ngay cả gọi tiếng cha cũng không quen.”

“Ninh nhị công tử còn trẻ mà năng động quá!” Thẩm Tinh Du cười.

“Năng động gì đâu, cả ngày chẳng chịu làm ăn gì, hai mươi tám tuổi rồi mà vẫn chưa thấy dẫn cô nào về ra mắt. Như cháu Hy Thần đây mới thật hợp lòng tôi, nếu có được cậu con trai như thế, bắt tôi sống ít hơn vài năm tôi cũng sẵn sàng.”

“Hy Thần thì, đến tôi là dì mà còn thấy tự hào nữa là.”

“Ha ha, Tiểu Thẩm, bà nói chuyện thật thú vị.”

“Ông Ninh quá khen rồi, tôi cũng chỉ nói sự thật thôi mà.”

Tịch Hy Thần chỉ yên lặng ngồi đó, không tham gia bất cứ điều gì, thản nhiên như không liên quan đến mình.

Thẩm Tinh Du mỉm cười quay sang tôi, “An Kiệt, đừng đứng mãi thế, vào đi, vào đi, hôm nay xem như có duyên, hai bác đây đều đến thăm bố con.”

“Tiểu Kiệt...” Ánh mắt Giản Chấn Lâm lộ rõ vẻ áy náy.

“Ông Giản.” Cuối cùng, tôi nói, “Ông diễn kịch mãi mà không cảm thấy... kinh tởm à.”

“An Kiệt!” Thẩm Tinh Du không ngờ tôi lại nói thế, kinh ngạc hét lên, nhưng ngay sau đó nhanh chóng dịu giọng: “Sao con có thể nói như thế với bố mình?”

“Tinh Du.” Giản Chấn Lâm vỗ vỗ vào vai Thẩm Tinh Du, “Là chúng ta có lỗi với con...”

“Chấn Lâm, Tiểu Thẩm, nhìn hai người xem, ngay cả con cái cũng phải thấu hiểu một chút chứ! Tiểu Kiệt, bác Ninh sẽ làm chỗ dựa vững chắc cho con, không phải sợ gì cả.”

“Nếu không có việc gì nữa thì phiền ông Giản nói giúp với mẹ tôi là tôi đã đến rồi.” Tôi đang định quay người thì Thẩm Tinh Du gọi giật lại: “Con bé chuyện gì thế không biết!”

“Tiểu Thẩm.”

“Mọi người cũng thấy rồi đấy, muốn sống hòa hợp với nó, nhưng tính cách nó kỳ cục quá, cố gắng thế nào cũng không vừa lòng nó.” Thẩm Tinh Du bực tức ngồi xuống sofa.

“Khó khăn lắm con nó mới quay về, Tinh Du, em chịu đựng một chút đi.”

Chịu đựng? Phải chịu đựng tôi thì hà tất còn gọi tôi quay về? Chịu đựng? Hừ, chẳng phải tôi cũng phải chịu đựng các người sao!

“Tiểu Thẩm, tôi rất thích con bé, bà đừng làm khó nó nữa.”

“Ông Ninh! Haiz, thôi được, thôi được, dù sao mẹ kế cũng đều bị coi là xấu xa cả.” Thẩm Tinh Du đứng dậy, liếc nhìn tôi, ánh mắt lúc này không còn cố che giấu vẻ chán ghét, “Thím Lâm, dọn cơm đi.”

Dọn cơm... Tôi nghĩ mình không cần thiết phải ở lại, nhưng chưa kịp nhấc gót thì đã nhìn thấy Tịch Hy Thần đứng dậy đi về phía tôi. Trong lúc tôi còn đang sững sờ thì anh đã đứng ngay trước mặt tôi, hôn nhẹ một cái... Con người này, thật không biết phân biệt nơi nào với nơi nào.

Tôi buông thông tay xuống, mười ngón đan vào nhau.

“Hai đứa!” Thẩm Tinh Du là người đầu tiên định thần lại.

“Chúng con... đang ở bên nhau.” Tịch Hy Thần nói, không che giấu vẻ xúc động, nghe không rõ là gì, chỉ nắm tay tôi thật chặt, công khai biểu thị sự độc chiếm.

Về mặt Thẩm Tinh Du hơi khó coi, “Hy Thần... con, con đang nói nhảm gì thế? Con bé là em họ con mà!”

“Nhưng không cùng chung dòng máu.”

Giản Chấn Lâm cũng choáng váng không kém, “Hy Thần, cháu và Tiểu Kiệt...”

“Nếu cô ấy đồng ý, cháu sẽ lấy cô ấy.” Tịch Hy Thần nói rất bình thản.

“Hai đứa, hai đứa sao lại... định làm loạn à?” Giản Chấn Lâm suýt nữa đứng không vững.

“Chú vì tiền tài, quyền thế của hai nhà Tịch - Thẩm mà lấy dì Thẩm, cháu không quan tâm, nhưng, Giản An Kiệt là của cháu.”

“Cái gì?!”

“Đừng lợi dụng con bé nữa.” Ngữ khí chậm chạp, lạnh lùng, có phần hơi tuyệt

Tịch Hy Thần quay về phía tôi, giơ tay lên lau những giọt mồ hôi lấm tấm rịn trên trán, “Sắc mặt em hơi tái, dạ dày lại khó chịu à?”

“Ừm.”

“Đáng lẽ trước khi ăn sáng phải cho em uống chút mật ong trước.” Lòng mảy anh nhíu lại, “Đau lắm hả?”

“Một chút thôi.”

“Vậy chúng mình mau quay về thôi, được không?”

Tôi không biết sao anh lại có thể thản nhiên một mình một kiếu trước mặt các vị tiền bối đang ngẩn tò te ra như thế.

“Đủ rồi đấy! Tiểu Kiệt, con qua đây! Hy Thần, chú luôn coi trọng cháu, cháu đừng phụ lòng chú!”

“Vì chú là bố của An Kiệt, nên cháu mới tôn trọng gọi chú là chú Giản.” Anh nói nho nhã, lễ độ.

Sắc mặt Giản Chấn Lâm tái nhợt, “Chú Giản? Thôi, ta sợ bây giờ ta tiếp nhận không nổi hai tiếng chú Giản nữa!”

“Tham ô và hối lộ, thất thế là còn nhẹ đấy, xin... hãy tự thu xếp ổn thỏa.”

Ra đến cửa, Tịch Hy Thần còn quay đầu lại, “Đúng rồi, chú Giản, chú luôn muốn tài sản của Thành Nghiệp, về mặt pháp luật nó không thuộc quyền sở hữu của cháu, nó thuộc về Giản An Kiệt, sáu năm nay vẫn thế.”

Ánh nắng ấm áp, gió nhẹ thổi mát rượi, Tịch Hy Thần nắm ôm tôi trên chiếc ghế dựa ngoài ban công, bàn tay trái ấm áp xoa nhẹ lên bụng tôi, dịu dàng và cẩn thận.

Cảm giác đau đã dần dần biến mất, tôi nhắm mắt lại, thở một hơi dài sáng khoái.

“Cảm thấy dễ chịu hơn chưa?” Giọng nói ấm áp từ trên đỉnh đầu truyền xuống.

“Rồi.”

“An Kiệt, em... có trách anh không?” Rất lâu sau anh mới thận trọng mở lời.

Tôi mở mắt ra, ngược lên nhìn anh, vẻ lạnh lùng và bình tĩnh của anh không còn nữa, những lọn tóc mềm mại rủ xuống trán, che mất một phần đôi mắt, khuôn mặt anh tuấn, dịu dàng, hai chiếc khuy áo mở ra làm lộ rõ đường cong của chiếc xương đòn đẹp đẽ, cả cơ thể như một bức tranh tuyệt mỹ.

Không kìm lòng được, tôi giơ tay lên với những lọn tóc đen mềm mại, nhẹ nhàngúc, bàn tay trượt xuống, che ngang đôi mắt đen sâu thẳm đó.

“Tịch Hy Thần.” Tôi thì thầm, nếu sự thừa nhận có thể khiến anh thấy yên tâm hơn, vậy thì, “Em yêu anh!”

Mất khoảng mười giây, cả cơ thể anh cứng đờ như khúc gỗ, sau đó, anh xúc động kéo tay tôi, nâng người tôi lên ôm chặt rồi hôn đến nghẹt thở.

Tôi biết, bắt đầu từ giây phút này, một số điều sẽ thay đổi, hoặc có lẽ sớm đã thay đổi rồi, bắt đầu từ trong địa đạo đó, bắt đầu từ câu, “An Kiệt, anh yêu em” và “mười hai năm có đủ không” ấy.

Tiếp theo, không nghi ngờ gì nữa, là một trận cuồng phong tình ái, khi Tịch Hy Thần không còn kiềm chế được những ham muốn hoan lạc, như một kẻ háu đói ngập chìm trong thức ăn. Màn đêm ấm áp, chỉ có thể chìm đắm trong yêu đương.

Sáng hôm sau, tôi mơ màng nghe thấy tiếng nhạc du dương, tiếng nhạc rất quen thuộc. Cuộc ân ái đêm qua làm tôi mệt rũ rời, tiếng chuông quấy nhiễu giấc ngủ khiến đầu tôi càng đau hơn. Tôi giơ tay lần mò về phía chiếc tủ thấp, với điện thoại đưa lên tai nghe.

Bên kia đầu dây là một giọng nam lạ, “Elvis, cậu không quên hôm nay có cuộc họp lúc chín giờ sáng đấy chứ?”

“Anh là...” Thực ra đầu tôi lúc này vẫn còn trong trạng thái chưa tỉnh hẳn.

Bên kia đầu dây rõ ràng hơi ngạc nhiên, “À! Sorry, sorry, xin hỏi... anh Tịch Hy Thần...”

Câu nói làm tôi tỉnh hẳn, hóa ra nghe nhầm điện thoại!

Phía sau truyền đến một tiếng cười khẽ, hơi khàn khàn, tôi quay đầu lại, thấy Tịch Hy Thần đang chống cằm, vài lọn tóc mai hơi ướt, ga trải giường lộn xộn che phần thân dưới, nhìn tôi cười âu yếm, không biết là đã tỉnh từ bao giờ.

Tôi chìa điện thoại ra, anh nhận với vẻ không mấy tập trung, giọng thờ ơ, nói: “Tôi là Tịch Hy Thần đây.”

Bên kia đầu dây hình như nói câu gì, môi anh hơi nhếch lên, “Trên giường tôi có con gái thì lạ lắm à?” Ánh mắt không giấu được nụ cười đầy ẩn ý.

Sau đó, nói được vài câu thì Tịch Hy Thần tắt máy.

Anh ôm tôi vào lòng, ánh mắt sâu thẳm trở nên ấm áp, một tay đặt lên eo tôi, tay kia vuốt ve ngực tôi, “Tỉnh rồi à?”

Là anh cố ý.

Bàn tay không an phận dịu dàng vuốt ve đùi tôi, chiếc lưỡi mềm mại mút mát môi tôi, “Tốt quá!”

“Hy Thần.” Tôi ngăn anh lại, thực sự mệt đến mức không thể thác loạn thêm lần nữa.

“Hả?”

“Đừng quậy nữa...”

“Ừ.” Miệng nói chấp thuận nhưng trong đầu lại không muốn dừng, anh hôn càng lúc càng sâu hơn, trong không gian vang lên những hơi thở hỗn hển.

Nụ hôn say đắm như mang nguồn điện nhỏ, cảm giác tê tê giật giật ở cột sống truyền đi khắp cơ thể, khiến tôi không kiềm chế được, rên lên một tiếng.

“An Kiệt, anh phát điên lên vì em mất!”

Khoang miệng bị một sức nóng mãnh liệt tấn công, đầu óc bắt đầu đê mê, mọi phản ứng đều không còn rõ ràng. Tôi bị mê hoặc, mí mắt từ từ khép lại, sau đó đột nhiên mở mắt ra! Chúa ơi, anh lại... lại đi vào trong tôi rồi!

Còn chưa kịp kinh ngạc, nhịp điệu chậm chậm cùng với hơi thở hỗn hển và tiếng rên rỉ không thể kiềm chế càng kích thích lòng ham muốn tột cùng trong anh, chỗ sâu kín nhất trong cơ thể cảm nhận được anh đang rất hưng phấn, đi sâu vào là lựa chọn duy nhất, tất cả những cản trở giờ đây đều trở nên vô hiệu.

Sắc dục tràn trề, mắt nhắm nghiền vì kiệt sức, dư vị vẫn còn đọng lại, anh nghiêng người áp sát vào tôi, ánh mắt đen lấp lánh, đôi gò má đẹp đẽ đỏ ửng...

Trống ngực tôi đập thành thịch!

“An Kiệt...” Về mặt anh mơ màng, phóng đảng.

Tôi không biết phải làm gì ngoài việc vùi đầu vào chiếc chăn đơn lộn xộn, như để trốn tránh một con yêu râu xanh, anh thật là... ngày càng điên cuồng, vốn là người trong sạch, thuần khiết, nên suy nghĩ bài xích tình dục của tôi đã trở thành thâm căn cố đế, nhưng mỗi lần đứng trước anh, tôi lại không sao cự tuyệt được, thậm chí còn lún sâu vào... Tôi biết, ngoài anh ra, tôi sẽ không bao giờ quan hệ với ai khác.

Anh tạo nên từng đợt sóng triều dữ dội trên cơ thể tôi, không ngừng rên lên: “An Kiệt, An Kiệt... Em là của anh.”

Tôi mệt đến mức không mở nổi mắt, toàn thân rã rời, cuối cùng đành phải để anh lấy chiếc chăn đơn quấn quanh người tôi rồi bế vào nhà tắm.

Tôi vốn định đi gặp Phác Tranh một lần nữa và muốn giải thích rõ ràng mọi chuyện với Diệp Lân, nhưng Tịch Hy Thần nói đã đặt bữa tối ở Hoa Thịnh, một lúc nữa sẽ đi thẳng từ công ty tới đó, thế nên tôi buộc phải đến công ty cùng anh.

Ánh tịch dương đã nhuộm đỏ một góc trời Tây, ráng chiều rực rỡ.

Phòng làm việc trên tầng cao đèn đuốc sáng trưng. Tịch Hy Thần lấy trong giá sách ra một cuốn album đưa cho tôi, tôi gỡ ngẫu nhiên vài trang ra xem thì thấy toàn tác phẩm của những họa sĩ mình yêu thích, liền ngồi xuống sofa ngắm nghía nên cũng không thấy nhàm chán nữa.

“Thưa ông Tịch, Giám đốc Vương và Giám đốc Niên đến rồi ạ!” Thư ký gõ cửa bước vào.

“Mời họ vào đi.” Tịch Hy Thần vẫn cúi xuống phê duyệt công văn. Những lọn tóc đen nhánh không mấy chải chuốt xõa xuống trán, khuôn mặt khôi ngô, tuấn tú, khí chất thanh cao, bộ vest tối màu hàng hiệu càng làm tôn lên vẻ sang trọng, uy nghiêm hiếm thấy, ngón tay dài thon thả đang cầm chiếc bút máy màu đen tinh xảo viết trên giấy, tự tin mà thanh lịch... Cảm xúc chợt ùa về, tôi không kìm được ngồi ngắm anh.

“Em thấy thế nào? Đẹp trai chứ hả?” Mu bàn tay thanh nhã chống lên hai má, cười rạng rỡ.

Tôi nheo nheo mắt, cúi xuống lật từng trang ảnh, mặt hơi nóng lên... Cái tên này, đúng là đồ hai mặt.

“Nghe nói phòng sếp Tổng có “khách quý” đến à?” Một người đàn ông đẩy cửa bước vào.

“Ôi trời, Elvis, giờ tôi mới biết cậu giỏi giấu giếm thật đấy!” Một người đàn ông rất cởi mở đi đằng sau, tính cách có vẻ giống Phác Tranh.

“Ngồi đi.” Tịch Hy Thần ngồi đối diện với họ, “Vụ Phong Trình đã văt vả rồi.”

“Ha ha, cậu nên khen thưởng trưởng phòng kế hoạch của chúng tôi, tôi chỉ chịu trách nhiệm ký thôi.” Người đàn ông bước vào trước mỉm cười tiến lại gần tôi, “Rất hân hạnh được gặp cô. Tôi là Niên Ngật.”

Tôi nhìn anh ta, chỉ gật đầu chào.

“Về chín chắn, đẹp trai, phong độ của tôi lần đầu tiên trong đời nhận được sự thờ ơ thế này đây!” Niên Ngật cười, tiện thể ngồi luôn xuống cạnh tôi, “Elvis, tất cả mọi hành động của cậu từ trước đến giờ tôi đều chẳng thấy vừa mắt, nhưng mắt nhìn phụ nữ thì không tồi đâu.” “Cám ơn.” Tịch Hy Thần thản nhiên tiếp nhận lời khen.

“Có muốn nghe thử các phiên bản thêm mắm dặm muối bên ngoài không, rất đặc sắc đây!” Người đàn ông cởi mở ngồi xuống chiếc ghế da đối diện Tịch Hy Thần, bắt chéo chân một cách khoan thai.

“Không cần.”

Lúc này thư ký bước vào, đưa cho mỗi người một tách cà phê, còn cho tôi... một cốc sữa. “Đây là ông Tịch đã đặc biệt dặn dò đây ạ.” Cô thư ký tủm tỉm cười, nháy mắt với tôi.

“Tôi cứ nghĩ Elvis nếu không phải đồng tính thì cũng mắc một bệnh gì đó khó nói cơ, cô X, cảm ơn cô đã giúp tôi loại bỏ cái suy nghĩ không mấy hay ho này đối với cấp trên của mình.” Biểu hiện của Niên Ngật có vẻ rất sâu xa.

Tịch Hy Thần mỉm cười, “Hóa ra tôi là cấp trên của anh cơ à, tiền bối!”

Niên Ngật khẽ than thở: “Nói thẳng nói thật là khuyết điểm duy nhất của tôi.”

Người đàn ông cởi mở xoay ghế về phía tôi, “Rất hân hạnh được gặp cô, tôi tên là Vương Thành.”

Tôi gật đầu, “Chào anh.”

“À, cô gái, có phải trước đây... cô sống ở Pháp không?” Niên Ngật đột nhiên quay sang cười cười hỏi tôi, không hiểu là có ý gì.

“Hả?” Tôi nhất thời không kịp phản ứng, chằm chằm gật đầu.

“A ha! Quả nhiên không sai.” Điều bộ khoa trương của Niên Ngật như thể vừa phát hiện ra bí mật gì lớn lắm.

“Tôi không biết anh có tiềm năng làm nhà báo cơ đấy!” Tịch Hy Thần buông bút xuống, vẻ không còn thờ ơ nữa.

“Tiềm năng thì phải dựa vào cơ duyên mới có khả năng phát triển được.”

Tịch Hy Thần cười cười không tiếp lời, sau đó nhẹ nhàng nói: “Quý tiếp theo sẽ mở rộng về phía Nam, anh phụ trách việc này nhé!”

“Xem ra kỳ nghỉ tháng sau phải cố gắng hết rồi, Niên Ngật.” Vương Thành cười khúc khích.

“Tháng này hai chi nhánh công ty bên Thẩm Quyển sáp nhập, cậu không cảm thấy hơi gấp à?”

“Tôi sẽ bảo Giang Viễn hỗ trợ anh.” Tịch Hy Thần nói.

Có thể hỏi cậu một câu được không? Elvis Tịch, có

phải cậu định “quan báo tư thù” (1) không đấy?”

“Rất vui vì anh đã nhận ra điều đó.” về mặt Tịch Hy Thần không thay đổi.

Vương Thành cười ha ha, cầm mấy tờ tạp chí vừa nảy cô thư ký mang vào lên xem.

“Era tăng thêm số trang, số lượng phát hành liên tục lập kỷ lục mới, bên Lăng Phong mạnh thật đấy!”

“Mấy tờ báo giải trí bên dưới cũng làm rất tốt, hiệu suất lúc nào cũng cao.” Niên Ngật tiếp lời.

“Hả? Diệp Lận?” Vương Thành lật trang báo, kêu lên.

Tôi giật thót tim, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

“Người mẫu nổi tiếng nhất của M-SHANG à?” Niên Ngật hỏi.

“Tôi đã gặp vài lần, một nghệ sĩ rất tùy tiện.” Vương Thành đặt tờ báo sang một bên, nói.

Tịch Hy Thần dựa lưng vào thành ghế, “Hai người có hứng thú với tin đồn từ khi nào thế?”

“Hey, Elvis, anh ta cũng được coi là nhân viên của Thành Nghiệp mà, and... đây là tờ báo của Thành Nghiệp.” Vương Thành hươ hươ tờ báo trên tay.

Tịch Hy Thần mỉm cười, “Và cậu thấy tự hào à?”

“Không, tôi chỉ quan tâm đến thời sự thôi. A! Hóa ra là thổ lộ tình cảm!” Vương Thành rõ ràng rất kích động, “Thật là mạnh dạn... Giản An Kiệt? Giản An Kiệt, who? Trong giới nghệ sĩ à?”

Bỗng nhiên nhớ lại những lời Diệp Lận nói hôm trước, tôi không nén được tiếng thở dài, tình cảnh bây giờ, tốt hơn hết là tiếp tục xem tranh.

Niên Ngật ngồi một bên vẽ rất hứng thú, “Sức mạnh tình yêu quả là vĩ đại! Có ảnh ở đó không, cho tôi xem cô gái đó thế nào.”

“Đợi đã, đợi đã... Aiz... không có.” Vương Thành nói.

“Nếu tôi không nhầm thì hai người đang rất bận, đương nhiên, nếu cần, tôi có thể giúp hai người bận thêm một chút nữa.” Giọng Tịch Hy Thần bình thản cất lên, rõ ràng là muốn đuổi khách.

Tịch Hy Thần đi đến ôm lấy tôi, vùi đầu vào tóc tôi.

Tôi không nhịn được cười, “Đà điếu vùi đầu trong cát (2) à?”

Tịch Hy Thần khẽ than thở, “Quá bình tĩnh cũng có kẻ hở.”

Tôi cười thầm, cúi đầu lật giở cuốn album.

“An Kiệt.” Tịch Hy Thần khẽ gọi, Cậu ta đã có em sáu năm.”

“Đây có được tính là lời oán thán không thế?”

“Anh không muốn phủ nhận.” Anh lẩm bẩm.

“Tịch Hy Thần,” Cuối cùng tôi nói, “Em đã từng yêu anh ấy.”

Cảm giác cổ bị cắn một cái, không đau, nhưng chắc chắn vẫn có dấu vết, “Em không cần nói ra câu đó.”

“Anh quan tâm đến phần quá khứ này à?” Tôi bình tĩnh hỏi.

“Nếu nói không quan tâm thì là giả dối.” Giọng anh mỗi lúc một nhỏ đi, cuối cùng gần như không nghe rõ, “Tưởng chừng như ghen đến phát điên.”

“Vậy muốn em đền anh thế nào đây?” Tôi cười nói.

Tịch Hy Thần ngó ra một lúc rồi nâng cằm tôi hôn đến nghẹt thở, phút chốc nhiệt độ trong phòng như ấm lên, hơi thở của hai người hòa vào làm một, cho đến khi môi và lưỡi đau rát, tôi mới định thần lại, cẩn thận đẩy anh ra, “Đây là văn phòng mà.” Tôi thận trọng nhắc nhở nhưng giọng điệu không quyết liệt lắm.

Giọng anh cũng khàn khàn, “Em nói muốn đền cho anh mà.” Đặc mùi vị lên án.

Nhà hàng Hoa Thịnh bài trí theo phong cách phương Tây. Chúng tôi đến khá sớm nên khách chưa đông lắm,

Tịch Hy Thần lại đặt bàn đôi trong khu vực dành cho các cặp tình nhân nên càng yên tĩnh hơn.

“Sao tự nhiên hôm nay anh lại muốn đi ăn ở ngoài thế?” Tôi hỏi. Thật ra tôi và Tịch Hy Thần cũng biết nấu nướng một chút, tuy trình độ không cao nhưng cũng có thể chấp nhận được, cho nên bình thường rất ít khi đi ăn ở ngoài như thế này.

“Để chúc mừng.”

“Em nhớ là sinh nhật của anh đã qua rồi, còn sinh nhật của em là mùa thu cơ mà.”

Tịch Hy Thần mỉm cười, ánh mắt ấm áp, “Đôi khi chúc mừng cũng đâu cần lý do, hay là...” Anh tủm tỉm, “Chúng ta cứ coi đây là một cuộc hẹn hò đi.”

“Gọi thêm một chai champagne nhé?” Tôi vui vẻ.

“Không, em quên à, em không uống được rượu mà.”

Tôi than thở: “Tịch Hy Thần, anh khiến em có cảm giác mình bị rơi vào một cái bẫy, sau đó không sao trèo lên được.”

“Vậy thì, cô Giản, tôi cần phải thông báo cho cô biết rằng, tôi cũng rơi vào cái bẫy đó, và còn không muốn ra.” Lúc này, ánh mắt Tịch Hy Thần chan chứa yêu thương và chân thành.

Tôi cúi đầu, gượng gạo tránh né ánh mắt đó.

Tịch Hy Thần mỉm cười, rồi gọi nhân viên phục vụ đến gọi món.

Nghe anh gọi món, tôi không kìm được, nói chen vào: “Ngay cả chuyện em thích món ăn úc anh cũng biết à?!” Không thể tin nổi, rốt cuộc anh chàng này còn biết những gì về tôi nữa?

“Cô Giản, tôi đã thích cô suốt mười hai năm cơ đấy!” Đang xem thực đơn, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt đen láy, ngữ điệu nhẹ nhàng, chân thành.

Cô phục vụ đỏ mặt rời đi. Tôi không nói được gì, một lần nữa “tránh né” ánh mắt anh, cụt hứng quay sang ngắm nghía cách bài trí của nhà hàng, ánh mắt chợt thấy một bóng dáng quen thuộc, mà người đó cũng nhìn thấy tôi.

“An Kiệt?!” Mạc Gia Trân chạy đến, đôi mắt ngỡ ngàng mở to.

“Gia Trân.” Tôi mỉm cười đứng dậy.

“Cậu về khi nào thế?!” Gia Trân xúc động kéo tay tôi, “Ý mình là, về sao không báo với bọn mình một tiếng?”

“Vài hôm trước, mình không muốn làm phiền cậu.” Tôi liếc nhìn Tịch Hy Thần.

“Nói gì thế!” Lúc này Mạc Gia Trân cũng chú ý đến người ngồi đối diện tôi, lập tức nhe nanh múa vuốt, “Vị này là ai thế?”

“Tịch Hy Thần, là... là bạn trai của mình.”

Mạc Gia Trân tuy ngạc nhiên nhưng cũng không quên quay sang Tịch Hy Thần, lịch sự gật đầu chào, “ừm, xin chào.” Tôi chưa từng thấy Gia Trân dè dặt với ai như thế bao giờ.

Tịch Hy Thần khẽ gật đầu.

“Bùi Khải cũng ở đây.” Gia Trân chỉ ra phía sau, “Có muốn qua đó ngồi

“Không cần.”

“Diệp Lân không có ở đó đâu.” Gia Trân buột miệng nói, sau đó ý thức được là Tịch Hy Thần đang ngồi đây, cô vội vàng chữa lại: “Là một vài bạn học thời trung học, hề hề, có lẽ cậu cũng không nhớ hết đâu.”

Tôi mỉm cười không nói gì.

“Vậy không làm phiền nữa, mình đi trước đây.” Gia Trân có vẻ xấu hổ, “Hôm nào hẹn cậu cùng ăn cơm.”

“Ừ.”

Nhìn Mạc Gia Trân đi xa, tôi đang định quay lại ngồi ngay ngắn thì đột nhiên Tịch Hy Thần đứng dậy kéo tay tôi đi về phía trước.

“Sao thế?”

Không lâu sau, anh đã kéo tôi đến bức tường phân cách được bài trí rất đẹp ở phía sau, ở đây rất ít người, lại còn có bức tường đá làm bình phong, có thể nói là một vị trí khá hẻo lánh. Tôi đang định ngẩng lên hỏi thì đã bị đôi môi nóng bỏng của anh áp vào, êm dịu nhưng cũng mạnh mẽ.

“Em vừa mới chau mày.” Ngón tay tao nhã xoa xoa ấn đường của tôi, ánh mắt lạnh lạnh nhìn tôi.

“Vâng?”

Đôi môi tôi lại bị ép nhẹ xuống, “Nhưng mà, anh thích cái danh hiệu đó.” Khoảnh khắc ấy, ánh mắt lạnh đã được thay thế bằng nụ cười dịu dàng, “Cho nên, anh tha thứ cho em tội chau mày vì gã đó, nhưng, không được lặp lại một lần nữa đâu đấy!”

Sáng nắng chiều mưa (2) Trong đầu tôi lúc này chợt lóe lên cụm từ đó.

Chú thích:

(1) Lợi dụng việc công để trả thù việc riêng.

(2) Thành ngữ chỉ những người không muốn chấp nhận sự thật.

13. Chương 13

Một ngày nữa tôi phải trở lại Phần Lan, tôi đã nghỉ học cả tuần rồi, Tịch Hy Thần bận việc nên phải ở lại Trung Quốc vài ngày.

Buổi sáng, tôi dậy sớm sắp xếp đồ đạc, không ngờ sáng ra mà cô ta đã đến gõ cửa.

“Dương Á Lợi?” Nói thực, tôi quá đỗi kinh ngạc khi thấy cô ta tìm được nơi này, không biết có phải cô ta thuê thám tử không nữa.

Cô gái đứng ngoài cửa đang cúi đầu, mặc bộ quần áo màu xám, mái tóc ngang vai không được gọn gàng lắm, rõ ràng nhìn hơi tiêu tụy.

“Có muốn vào trong không?” Đợi mãi không thấy cô ta phản ứng gì, tôi hỏi, không khách khí.

Dương Á Lợi ngẩng lên, đôi mắt đỏ ngầu nhìn tôi, “Tại sao? Tại sao cô còn quay về?”

Tôi chau mày.

“Tôi cũng ở bên anh ấy sáu năm! Lẽ nào chỉ có sáu năm của cô là khắc cốt ghi tâm, còn sáu năm của tôi thì không có ý nghĩa gì!” về khuê các, cao quý thường ngày của Dương Á Lợi không còn nữa.

Mặc dù không muốn đứng trước cửa tranh luận những vấn đề như thế này, nhưng bây giờ lại mời vào nhà thì có vẻ hơi buồn cười.

“Dương Á Lợi.” Tôi không đến mức quá căm ghét cô ta, nhưng cũng phát chán việc cô ta đến tìm tôi vì những việc như thế này, tôi thở dài nói: “Dương Á Lợi, thay vì lãng phí thời gian đi cảnh cáo người thứ ba, cô nên cố gắng hơn để củng cố mối quan hệ của hai người.”

“Cô nói nghe dễ dàng thật đấy! Nếu sáu năm ở bên nhau mà hữu dụng thì tôi đã không thảm hại thế này. Trong lòng anh ấy chỉ có cô, tôi là cái gì chứ, vật thay thế cũng chẳng bằng!” Dương Á Lợi nhìn tôi, ánh mắt căm phẫn và thù hận.

Cô có thể lựa chọn cách không yêu anh ấy nữa.” Sau một hồi im lặng, tôi nói.

“Cô!” Dương Á Lợi có vẻ quá khích, “Giản An Kiệt, anh ấy vì cô mà tự sát! Cô có hiểu không hả? Anh ấy vì cô mà tự sát!”

Tôi cup mắt xuống, tay chân bủn rủn, hình ảnh vết sẹo ở cổ tay đó vẫn còn đọng lại trong trái tim tôi. Tôi đứng dựa vào cánh cửa, giọng nhẹ như gió thoảng mây bay: “Cô muốn tôi thương cảm?”

Dương Á Lợi sững sốt, “Trái tim cô làm bằng sắt đá à?!” Ánh mắt dữ tợn nhìn tôi chằm chằm.

“Vậy rốt cuộc mới sáng sớm cô đã đến tìm tôi là muốn làm gì? Giúp anh ta khoe khoang chuyện tự sát vì tình yêu vĩ đại, hay là muốn cảnh cáo tôi một lần nữa, phải mãi mãi rời xa, không được đến gần anh ta?”

Dương Á Lợi chết lặng, anh ấy đã điên, cô còn điên hơn, không, cô là một người máu lạnh! Cô hoàn toàn không hiểu thế nào là yêu!”

Lý do này khiến tôi không thể không chau mày.

“Cô Dương, xin hãy thận trọng lời ăn tiếng nói.” Một giọng nói lạnh nhạt chợt vang lên.

Tịch Hy Thần đi đến ôm lấy tôi, đầu tôi hơi đau, dựa vào người đang đứng đằng sau một cách tự nhiên.

“Tịch Hy Thần?!” Dương Á Lợi khựng lại, sau đó bỗng nhiên cười lớn, “Hóa ra là vậy! Hóa ra là vậy!”

“Không tiễn, cô Dương.” Giọng điệu lạnh lùng, không chút cảm xúc, sau đó, Tịch Hy Thần dìu tôi vào phòng. Phía sau truyền đến tiếng cười lớn, “Anh Tịch, sao thế? Muốn đuổi tôi à? Sợ tôi nói gì à?” Khẩu khí của Dương Á Lợi bỗng trở nên thẳng thừng, đoạn tuyệt, “Mục tiêu của anh luôn là cô ta, nhưng tôi thật không ngờ, cô ta là em họ của anh... Ha ha! Sao tôi lại quên chứ, hai người ngay cả tình thân còn không để ý tới nữa là! cẩn thận lời ăn tiếng nói à? Hừ, Tịch Hy Thần, những việc mà anh làm còn “ngoạn mục” hơn tôi nhiều! Nếu nói đến bỉ ổi, vô liêm sỉ

thì không ai bằng anh được!”

Ý vị sâu xa của câu nói này khiến tôi rùng mình, ngẩng đầu nhìn Tịch Hy Thần, sắc mặt anh như đóng băng.

“Giản An Kiệt, dẫu gì cô cũng là người thông minh, cô có biết tại sao năm đó Diệp Lận không nói lời nào đã vội chia tay cô không? Cô có biết tại sao suốt sáu năm qua Diệp Lận không đi Pháp tìm cô không? Cô nghĩ rằng anh ấy thật sự không muốn đi sao? Anh ấy đúng là điên rồi, làm việc gì cũng dựa vào cảm hứng của mình, thậm chí có thể vì cô mà tự sát! Ha ha! Đúng rồi, Diệp Lận tự sát không chỉ một lần! Thật nực cười! Anh ấy yêu cô, nhưng lại chỉ có thể ở bên tôi! Tại sao? Bởi vì tôi có tiền! Bởi vì anh ấy có một cô em gái sống dở chết dở! Còn một lý do quan trọng nhất nữa... đó là kẻ xúi bẩy đằng sau có tiền có thể đó! Tịch Hy Thần, anh nói xem tôi nói có đúng không!”

“An Kiệt, em vào phòng trước đi.” Giọng nói dịu dàng, êm ái rót vào tai tôi.

“Đợi một chút.” Tôi thấy mình hơi run rẩy, không biết làm sao mình có thể nghe lọt những câu nói sau cùng đó, đột nhiên, tôi không thể nhận ra rốt cuộc mình đang có cảm giác gì nữa!

Tay của Tịch Hy Thần đặt lên mu bàn tay tôi, rất lạnh.

“Dương Á Lợi, cô nói có thật không?” Tôi run rẩy

“Sao cô không hỏi trực tiếp anh ta?” Dương Á Lợi cười lạnh lùng.

Tôi quay sang nhìn Tịch Hy Thần, sắc mặt anh trắng bệch, ảm đạm, ánh mắt thất thần, không sao hiểu được.

“Tịch...”

“Em... hỏi anh, đúng không?” sắc mặt anh càng nhợt nhạt thêm, thần thái cũng trở nên trang nghiêm.

“Em muốn biết.” Tôi nói, bình tĩnh lạ thường, nhưng lòng bàn tay tự nhiên tướt mồ hôi.

Tịch Hy Thần buông tay tôi ra, cảm giác lạnh giá qua đi lại khiến trái tim tôi đau nhói.

Ánh mắt anh sâu thẳm, ừ ừ, Đúng.”

“Tịch Hy Thần, bây giờ Diệp Lận bị tai nạn giao thông phải nằm viện, tôi nghĩ anh sẽ rất vui mừng khi nghe được tin này, đúng không?” Dương Á Lợi nói, giọng thù hận.

“Trên đường tới bệnh viện, Diệp Lận không ngừng gọi tên cô, cho nên, tôi mới đến tìm cô, nhưng dù là như thế, tôi cũng không nhường anh ấy cho bất cứ ai! Nếu Diệp Lận xảy ra chuyện gì, cả đời này tôi sẽ không tha thứ cho cô.” Đây là câu nói cuối cùng của Dương Á Lợi trước khi rời bệnh viện. Hừ, cô ta không tha thứ cho tôi, cô ta tưởng mình là ai chứ? Tôi cười nhạt, đi đến trước giường bệnh nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Diệp Lận. Anh nằm đó, sao mà mong manh, yếu ớt đến thế, như thể chỉ trong phút chốc sẽ tan biến, nhưng anh vẫn rất đẹp, đẹp đến mức ma mị.

“Diệp Lận, Diệp Lận...” Tôi đã thầm gọi cái tên này trong lòng không biết bao lần, “Diệp Lận, mỗi lần anh chơi trò gì em đều đoán ra được, bởi vì anh luôn cho em gợi ý, nhưng lần này thì sao? Nằm ở đây là nghiêm túc sao?”

“Anh tự sát cũng chỉ là đang diễn trò... bởi vì anh luôn sợ chết.”

“Vì anh sợ chết, cho nên, Diệp Lận, anh sẽ không thể chết dễ dàng như thế được.”

Tôi ở bên anh, đợi anh hồi phục lại ý thức, đợi anh tỉnh lại.

Bác sĩ nói, nếu trong vòng mười ngày mà anh không tỉnh lại thì có khả năng sẽ biến thành... người sống trong trạng thái thực vật.

Tôi đi thăm em gái của Diệp Lận, một cô gái trẻ nhưng chỉ còn là một cái xác không hồn.

“Hi hi, Giản An Kiệt, anh nói cho em biết nhé, anh có một cô em gái, lớn lên rất xinh đẹp, có hai chiếc răng khểnh, cười còn có lúm đồng tiền nữa nhé...”

“Con bé suốt ngày leo đèo theo anh, đòi gấp chị dâu tương lai. Làm sao đây? Có nên cho cô ấy gấp vợ tương lai của anh không nhỉ, hả? Hả?... ”

“Anh yêu em hơn em gái của anh... có thể là hơn rất nhiều. ”

“Cô ơi, cô nên nghỉ một chút đi.” Cô y tá đã nhiều lần thuyết phục tôi.

“Tôi sẽ nghỉ.” Tôi nói, giọng cô đơn, quanh quẩn. Đúng thế, tôi sẽ nghỉ ngơi, bởi vì tôi đang đợi anh tỉnh lại.

Diệp Lận không có người thân, anh chỉ có mỗi một cô em gái. Lúc này, Gia Trân, Bùi Khải đến, tôi chẳng còn lòng dạ nào mà phản ứng, Phác Tranh đi đến, nhẹ nhàng ôm lấy tôi, ánh mắt vô cùng thương xót.

Tôi ở lì trong bệnh viện hai ngày, có người vẫn âm thầm giúp đỡ, xử lý những việc ở bệnh viện hay tiếp người của cục cảnh sát đến điều tra. Không phải Hy Thần, mà là người do anh phái đến.

Ba ngày, Diệp Lận chưa tỉnh lại, năm ngày, anh vẫn chưa tỉnh lại, nhưng tôi vẫn đợi...

Đến ngày thứ bảy, tôi ra khỏi phòng bệnh, gọi điện cho cô nói sẽ sang muộn mấy hôm.

Trời còn chưa sáng hẳn, tôi đi ra ngoài hành lang, ngồi xuống bậc thềm đá, ngẩng đầu nhìn những vì sao trên trời, thở dài một tiếng. Tôi đợi anh tỉnh lại, dầu sao, Giản An Kiệt tuy lạnh lùng nhưng cũng rất dễ... mềm lòng.

Đột nhiên nghe thấy những âm thanh náo loạn, nhìn thấy mấy bác sĩ và y tá chạy vội về phía phòng chăm sóc đặc biệt ở hướng Đông, tôi giật thót mình, lập cập đứng dậy, chạy về phía phòng bệnh của Diệp Lận.

Tôi bị y tá chặn lại trước cửa, từ cửa sổ kính nhỏ nhìn vào, chỉ thấy một nhóm nhân viên y tế mặc áo blouse trắng đang vây quanh giường bệnh kiểm tra với vẻ vội vàng, gấp gáp...

Qua khe hở, tôi dường như nhìn thấy một đôi mắt đen lấp lánh tựa ánh sao...

Năm ngày sau khi Diệp Lận tỉnh lại, tình trạng hồi phục rất tốt.

“Bác sĩ nói bây giờ anh chỉ được ăn những thức ăn lỏng thôi.” Tôi bóp quả táo thành từng miếng rồi đưa lên miệng ăn.

“Vậy em không nên ăn trước mặt anh chứ!” Anh buồn bã thở dài, lắc lắc đầu.

không ăn nữa, được chưa?” Tôi cười và vứt nửa quả táo gọt dở vào sọt rác.

“Hey!” Diệp Lận khẽ kêu lên một tiếng, trợn mắt nhìn tôi, “Giản An Kiệt, em thật lãng phí!”

“Ừm.” Tôi để con dao đã lau sạch sang một bên, “Ngày mai em sẽ đưa anh đi dạo công viên.”

“Thật à! Nhưng ở gần đây có công viên không?” Xem ra não anh vẫn hoạt động bình thường.

Tôi giả vờ nghiêm túc suy nghĩ một hồi, “Vườn hoa nhỏ của bệnh viện.”

Bệnh tình của em gái Diệp Lận giờ đã khá hơn, cứ đà này thì chắc sẽ khả quan thôi.

“Con bé khi còn nhỏ nghịch ngợm như con trai ấy.”

“Giống hệt anh.”

“Hey!” Hình như có người không hài lòng.

Tôi ho một tiếng rồi hỏi: “Thăm công chúa nhỏ rồi, tiếp theo đi đâu đây?”

“Hôm qua, à không, hôm kia em nói sẽ dẫn anh đi công viên mà.” vẫn còn nhớ cơ đấy!

“Ừm, vườn hoa nhỏ phải không?”

Diệp Lận tỏ ra khinh khỉnh, “Giả An Kiệt, hồi phổ thông em đáng yêu hơn nhiều!”

Người người đi đi lại lại trên con đường nhỏ trong vườn hoa, chúng tôi cũng đi lang thang trên đó, không biết có phải tôi quá nhạy cảm hay không mà cảm giác có biết bao ánh mắt tập trung nhìn vào người đang nhàn nhã ngồi trên chiếc xe lăn tôi đang đẩy, cuối cùng còn có người

chạy đến xin chữ ký của Diệp Lận, vẻ mặt đầy hưng phấn.

Tôi cứ ngạc nhiên mãi.

Diệp Lận cười tự hào, “Anh là minh tinh mà.”

“Chẳng phải anh chỉ là người mẫu thôi sao?” Tôi không nhịn được cười.

“Sai rồi, là siêu mẫu nổi tiếng!” Anh trả lời khá đanh thép.

Sau đó, cứ vài ngày Phác Tranh lại tới một lần, nhìn thấy tôi liền chạy đến ôm chầm lấy.

“An Kiệt, anh chỉ hy vọng em hạnh phúc.”

“Em sẽ hạnh phúc, anh trai.” Tôi hít hít mùi vị ánh trời hắt trên người Phác Tranh, sao có thể quên được, suy nghĩ của anh ấy luôn đơn giản, luôn chỉ nghĩ cho tôi mà thôi.

“Nghe tin cậu ta tự sát, anh thật sự rất lo sợ.” Phác Tranh ngừng một lúc rồi nói, tình ý sâu xa: “Rõ ràng là yêu nhau, sao còn cứ làm mình làm mẩy mãi thế? Có chiều ý cậu ta một chút đi, con người Diệp Lận tuy bề ngoài có vẻ ồn ào, không mấy nghiêm túc, nhưng nội tâm lại rất tinh tế, nhạy cảm.”

Tôi mỉm cười, rúc đầu vào trong áo Phác Tranh mà nheo.

“Sao giống như con mèo con thế?”

“Không phải là làm nũng đâu.”

“Đúng thế, từ khi lên mười em đã không biết làm nũng rồi, có cô gái nào giống em không chứ?” Phác Tranh nhớ lại thời thơ ấu, không ngừng lắc đầu, nhưng khóe môi lại mỉm cười, thể hiện rõ tình yêu thương sâu sắc.

Sau khi tiễn Phác Tranh về, tôi nói chuyện với bác sĩ Lưu, bác sĩ khẳng định sức khỏe của Diệp Lận không có vấn đề gì, nhưng trên người lưu lại rất nhiều vết sẹo, không thể tiếp tục làm người mẫu được nữa. Không biết anh có bận lòng vì điều này không, người mẫu vốn là nghề anh yêu thích, ngay từ nhỏ đã mơ ước được tỏa sáng trên sân khấu mà.

Tôi đẩy cửa phòng bệnh bước vào, thấy Diệp Lận đang ngồi im trên giường, cúi đầu nhìn ngón tay mình.

“Sao thế? Sao mặt mày ủ ê thế kia?” Tôi đi đến, ngồi xuống mép giường.

“Em vẫn muốn quay trở lại bên anh ta, phải không?” Mí mắt Diệp Lận như cánh chim u tối.

Tôi do dự rồi dang tay ôm lấy anh ta, “Diệp Lận.” Tôi dựa đầu lên vai anh ta, thì thầm: “Em mãi mãi quan tâm đến anh.”

Cảm giác vòng tay quanh eo tôi dần dần siết mạnh hơn, rất chặt.

Từ phòng vệ sinh bước ra, chưa đi đến trước cửa phòng bệnh tôi đã nhìn thấy hai người đi đôi giày da đang đứng ở hành lang phía Đông. Đường như là bản năng, lòng tôi bỗng thấy không yên, chân không dừng lại, vội vàng bước đến.

Nghỉ ngơi cho tốt nhé!” Giọng nói trầm thấp từ bên trong vọng ra.

Tôi giật thót mình, đôi chân cứng lại không sao bước nổi, sau đó nghe thấy “choang” một tiếng, cô y tá trước mặt vì mãi quay đầu nhìn lại đằng sau nên đã đâm sầm vào tôi, khay thuốc và kim tiêm bị rơi xuống đất. Đường như đồng thời, mọi người trong các phòng bệnh cùng kéo ra x cuối cùng tôi cũng thấu hiểu cảm giác được gọi là “đối tượng đả kích.”

Thấy mặt cô y tá đỏ bừng lên, tôi cúi xuống nhặt các đồ vật bị rơi, cô ấy cũng vội vàng cúi xuống nhặt cùng, “Xin... xin lỗi.”

Tôi mỉm cười, “Là do tôi đột nhiên dừng lại.” Rồi trả lại cô ấy chiếc khay.

“Giản An Kiệt, đến đây nào.” Diệp Lận vẫy tay với tôi, cười rạng rỡ.

Tôi đứng dậy bước tới, bóng dáng thanh nhã, xa lạ của cô y tá đi lướt qua người tôi.

“Giản An Kiệt, nước.” Tôi đi đến bên bàn, rót một cốc nước, động tác rõ ràng hơi do dự.

“Yên tâm, anh không để em phải mớm cho anh đâu mà sợ.” Diệp Lận mỉm cười, cầm cốc nước uống một ngụm.

“À, quên mất không giới thiệu, đây là mấy sếp của công ty anh.” Tay kia chỉ chỉ người phía sau.

“Thì ra cô là cô “Giản An Kiệt” đó.” Niên Ngật mỉm cười, giọng thành thật.

Tôi không biết làm thế nào, đành phải quay người lại, “Niên tiên sinh.”

“Cô gọi thẳng tên tôi là anh Niên cũng được mà.” Niên Ngật ngồi xuống sofa, dáng vẻ thư thái, an nhàn, chẳng giống đi thăm bệnh nhân chút nào, mà giống một con hồ ly đi thám thính tình hình thì đúng hơn.

Cảm giác có một ánh mắt từ từ quét qua người tôi rồi nhẹ nhàng chuyển sang hướng khác.

“Có một ông chủ rộng rãi, hào phóng thật tốt, không làm người mẫu vẫn được nhận tiền lương như thường.” Tiếng của Diệp Lận từ phía sau vọng lại, trong vẻ cởi mở, thẳng thắn vẫn có vài phần lông bông.

“Đúng thế, chàng trai, cậu nhất định phải cảm ơn ông chủ đấy.” Niên Ngật cười nói, nửa đùa nửa thật.

“Giám đốc Niên, không phải tôi vừa cảm kích đến mức lo sợ đấy sao?” Diệp Lận cũng cười, rất hồn nhiên, nói xong kéo tay tôi ngồi xuống giường, “Che mắt tầm nhìn của anh rồi, không nhìn được phía trước.”

“Sức khỏe đã hồi phục tốt rồi đấy nhỉ!” Tôi cười nói.

“Chủ yếu là do người chăm sóc tốt.” vẫn cái tính tùy tiện, nghĩ gì nói vậy.

Tôi không tiếp lời, thấy rõ từng khớp xương trong lòng bàn tay thon dài đó từ từ nắm chặt lại. Chiếc đồng hồ tinh xảo hiển thị thời gian.

“Đi thôi.” Tư thế ung dung, thoải mái, giọng điệu lạnh lùng, chậm rãi quen thuộc.

Niên Ngật đứng dậy, uể oải tiếp lời: “Vâng, thưa sếp.”

Bóng dáng thanh lịch, cao ngạo dẫn đầu bước ra khỏi phòng bệnh, không hề hề chậm chạp, không dừng lại, cũng chẳng lồi thối.

Rất lâu sau, Diệp Lận mới mở lời: “Em giận à?”

Tôi không biết tại sao luôn có người hỏi tôi có giận hay không, “Không.”

“Cho dù có giận thì em cũng sẽ không nói ra, đúng không?” Anh tỏ vẻ ngang ngược, bướng bỉnh.

“Nghỉ ngơi đi.” Tôi đi lấy cho anh vài viên thuốc.

“Rõ ràng em biết bây giờ anh không thể ngủ được mà!”

“Vậy anh muốn nghe em nói gì?” Tôi quay sang nhìn anh, “Đúng, em cảm thấy không vui.”

Diệp Lận tỏ ra rất đau khổ, ánh mắt có chút thê lương, “Em muốn đi tìm anh ta?”

Tôi cúi xuống, viên thuốc trượt qua kẽ ngón tay, “Vâng.”

“Nếu anh không hỏi thì em định khi nào?”

“Ba ngày nữa.”

Diệp Lận chán nản dựa lưng vào đồng chăn gối đằng sau, khí thế khi nãy giờ đã hoàn toàn biến mất, “Em đi đi.”

“Uống thuốc trước đã.”

“Anh không chết được đâu!”

“Uống thuốc đi.” Tôi kiên quyết.

Diệp Lận bỗng nhiên cười lớn, “Dù sao cũng phải đi thì tốt nhất là đi luôn đi, để anh đỡ thấy buồn lòng!”

Tôi thở dài, ngồi đối diện với anh, “Diệp Lận.” Tôi nhìn anh, ánh mắt và lời nói đều rất nghiêm túc, “Em đã từng nói, từ rất lâu rồi, em đã từng nói với anh...” Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen mềm mại đó, “Khi em đã yêu ai thì sẽ toàn tâm toàn ý... Dù yêu hay hận, cũng đều là tuyệt đối... mà giờ đây, người em yêu là anh ấy, chính xác là vậy...”

Tôi mệt mỏi bước ra khỏi phòng bệnh, tiếng điện thoại vang lên, tôi liếc qua một cái rồi bấm phím nghe.

“Giản An Kiệt,” Phía bên kia truyền đến một giọng nam thuần hậu, “Tôi là Niên Ngật đây.”

Tôi giật mình, không ngờ lại là anh ta, bởi vì số điện thoại này là của Tịch Hy Thần.

“Có thể nói chuyện một lát được không?”

“Vâng, anh nói đi.” Giọng tôi bình thản, xem như gián tiếp từ chối yêu cầu nói chuyện trực tiếp của anh ta.

Bên kia khẽ cười, như thể cũng không biết phải làm sao, “Tính cách của cô như vậy cũng chẳng trách...”
Ngừng lại một lát, Niên Ngật cảm thấy không cần thiết phải nói thêm một lời thừa thãi nào, “Tôi chỉ muốn nói với cô rằng, một người có giả vờ giả vịt thì trong vòng một tháng cũng sẽ suy sụp thôi.” Trầm mặc một lúc, “Còn nữa, ngộ độc rượu thì dù có tài cán đến đâu cũng sẽ chết sớm đấy!”

Niên tiên sinh.” Rất lâu sau, tôi nói, “Anh đã nghĩ quá rồi.”

Tôi tắt máy, bàn tay run rẩy, cuối cùng điện thoại rơi xuống đất.

Con đường trong bệnh viện vắng lặng, yên tĩnh, tôi nghe rõ tiếng bước chân nồn nóng, lộn xộn của mình vang lên trong cái không gian trống trải, dài hun hút này, con tim run rẩy lạ thường.

Căn phòng tối tăm mù mịt, tấm rèm cửa vừa dày vừa nặng che hết ánh sáng, mùi rượu nồng nặc trong không gian.

Chiếc đèn tường màu da cam tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt không thể soi tỏ vật gì, một chiếc bóng lơ mơ chán nản ngồi trên sàn nhà, lưng dựa vào cạnh giường, ánh đèn nhàn nhạt hắt lên khuôn mặt anh, càng lộ rõ vẻ u sầu.

Tôi tiến lại gần bóng dáng đó... Chiếc áo sơ mi màu trắng nhả nhúm; khuôn mặt nhợt nhạt, chán chường; mái tóc đen lòa xòa, rối bời che hết mắt; bờ mi khép lại; khóe môi nhếch lên; khuôn mặt trắng bệch như người ốm nhưng vẫn lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Tôi từ từ ngồi xổm xuống đối diện với anh.

Lúc này, cả cơ thể Tịch Hy Thần cứng đờ như khúc gỗ.

Hai mắt anh mở to! Tôi không thể đoán được trong giây phút ấy, đôi mắt anh nhìn tôi có bao nhiêu phần háo hức, đau khổ, kinh ngạc, thương đau, vui mừng khôn xiết

Rất lâu sau, tôi giơ tay lên, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua má anh, kéo dài xuống cổ, rồi từ từ ôm anh trong vòng tay mình.

Cảm nhận rất rõ anh đang run rẩy, sao mà đáng thương, bướng bỉnh, đau lòng đến thế!

“An Kiệt, An Kiệt, sao em có thể giầy vò anh như thế? Sao em có thể tàn nhẫn như thế...” Giọng anh khàn khàn như thể bị bào mòn.

Tịch Hy Thần đột nhiên giơ tay lên kéo giật tôi lại, đôi môi áp chặt lên bờ môi tôi, quần quýt, mút mát điên cuồng, mang theo bao nỗi khao khát, đau khổ dồn nén và thất vọng sâu sắc, lưỡi anh tham lam thọc sâu vào bên trong, ngấu nghiến điên cuồng.

“Tịch Hy Thần...” Nụ hôn sâu cuồng dại cộng với mùi rượu nồng nặc khiến tôi thấy hơi chóng mặt.

“Hy Thần, đợi đã.” Tôi vô thức vùng vẫy, nhưng càng vùng vẫy càng làm cho hai cánh tay kia ôm chặt hơn.

Anh hôn càng sâu, những tiếng rên gấp gáp càng được kích thích, bàn tay giá lạnh len lỏi vào từ bên dưới vạt áo của tôi.

Cảm giác buốt lạnh đột ngột khiến cơ thể tôi run rẩy, nhưng lập tức bị ngọn lửa tình đang hừng hực cháy lấn lướt, ham muốn thể xác trời dẫy.

Cơ thể anh đè lên người tôi nóng bỏng, anh thừa biết làm cách nào để tôi không thể kháng cự.

Từng trận cuồng phong đê mê, tê dại khiến tôi không kìm được những tiếng rên rỉ.

Anh hôn tới tấp vào cổ tôi rồi lần xuống vai và ngực, sau đó bắt đầu tùy tiện lột hết quần áo trên người tôi.

“Đợi một chút, Tịch Hy Thần!” Tôi ý thức được lúc này khó có thể dừng lại nhưng bên ngoài đang có người!

Nhưng Tịch Hy Thần không hề có dấu hiệu dừng lại, cúi xuống tiếp tục hôn điên cuồng.

Bàn tay không nể nang lần tìm, chinh phục những vùng đất mới, cùng với những nụ hôn tới tấp, cuồng dại khiến tôi cảm giác như có luồng điện chạy dọc cơ thể, không sao cưỡng lại được.

Hơi thở hỗn loạn, cơ thể trần trụi, nóng bỏng và ẩm ướt, dục vọng lên đến tột đỉnh, tôi biết lúc này không gì có thể ngăn chặn những đam mê cháy bỏng đang lan tỏa.

Tịch Hy Thần hấp tấp, vụng về tiến sâu vào trong tôi,

Nửa đêm thức dậy, thấy cổ hơi khô, tôi muốn đi xuống dưới nhà uống nước. Vừa cử động, cánh tay ôm ngang eo lập tức siết chặt lại, ngược mắt nhìn lên thì thấy trong ánh đèn vàng mờ mờ hiện ra một khuôn mặt khô ngô, tuấn tú, hơi nhợt nhạt, hốc hác, đôi mày rậm chau lại chứng tỏ giấc ngủ không an lành, trái tim tôi đột nhiên đau nhói... Tôi rướn người về phía trước, không cẩn thận làm kinh động đến người đang nằm nghiêng bên cạnh khiến hai cánh tay càng ôm chặt hơn.

Tôi vòng tay qua lưng anh, mặt áp sát vào ngực anh, cảm nhận rõ nhịp tim anh đang đập mạnh bất thường.

“Hy Thần...” Tôi vỗ về anh từng chút, từng chút một.

Cơ thể cứng đờ dần dần thả lỏng, hơi thở dần đều trở lại.

Tia sáng bất ngờ làm tôi chói mắt, trong lúc ngẩn ngơ, hoảng hốt, một cánh tay đã dùng hết sức ôm chặt tôi, tâm tư mơ hồ, lộn xộn, rồi từ từ, tôi có cảm giác một dòng nước ấm áp đang tràn ngập cơ thể... Ngón tay nóng và ẩm ướt chậm chậm xoa nhẹ, ngập ngừng tiến vào các bộ phận trong cơ thể tôi, dùng lực đều đều, nhẹ nhàng ấn xuống, ngón tay đi qua chỗ nào, chỗ đấy đều lưu lại cảm giác ấm nóng.

Tôi vô thức rên lên một tiếng, sau đó, cảm giác được ngón tay trơn và ướt nhẹ nhàng vuốt ve, rồi từ từ trượt xuống...

“Dừng...” Bàn tay trái ngâm trong nước giơ lên giữ chặt cánh tay rực lửa đang lần sờ đến ngang eo, ngón tay thon thả luồn qua lòng bàn tay tôi di chuyển xuống dưới, khiến tay tôi phải nhiều lần giữ lại.

Tôi mở mắt ra, hơi nước mờ mịt giúp tôi khẳng định mình đang ở trong phòng tắm.

Tôi lắc lắc cái đầu đang không mấy tỉnh táo, muốn đứng dậy, hai cánh tay ôm eo tôi càng siết chặt hơn, “Đừng cựa quậy!” Thoảng bên tai tôi là giọng nói bướng bỉnh, hơi thở thông dong, nhàn nhã, Ở bên anh một lúc nữa đi.”

Từ phòng thay đồ đi ra, đến phòng khách thì thấy Tịch Hy Thần đang bày đồ ăn. Tôi định tới giúp thì bị anh kéo lại ôm vào lòng, “Hôm nay đến công ty cùng anh nhé!”

“Làm gì?” Tôi hỏi, chắc không phải để đợi đi ra ngoài ăn chứ? Lý do đó không mấy thuyết phục.

Trên đầu có tiếng thở dài, rồi anh kéo ghế ngồi xuống, ôm tôi trên đùi, “Giúp anh.”

Tôi nghĩ một lát, “Những việc đó, em không biết gì cả.” Tôi thật lòng

“Em ở bên cạnh anh chính là giúp anh rồi.”

Bên dưới có tiếng cười nhẹ, “Anh đi lấy cháo.”

Tôi ngồi bên bàn ăn đợi anh mang cháo đến, gần đây tôi phát hiện ra trình độ nấu cháo của Tịch Hy Thần ngày càng cao, nói thật thì đây cũng không phải là dấu hiệu tốt. Nghiêng đầu nhìn thấy bên góc bàn có một mảnh giấy, tôi tiện tay cầm lên xem... “Tài liệu để ở bàn trà, nhân tiện nói một câu, tôi không nghe thấy gì cả. ”

Tôi “hừm” một tiếng rồi vo viên mảnh giấy ném vào thùng rác.

“Sao thế, hiếm khi thấy em đỏ mặt?” Tịch Hy Thần quay lại hôn lên má tôi một cái, rồi đặt bát cháo và ít đồ ăn khác lên bàn.

“Không có gì.”

Tôi không có cách nào từ chối cùng Tịch Hy Thần đến công ty, về cơ bản anh rất bận rộn còn tôi thì nhàn rồi, vốn định chiều nay sẽ đến bệnh viện một chuyến, nhưng hình như Tịch Hy Thần cũng đoán được tôi muốn làm gì, liếc tôi một cái đầy ẩn ý, nên tôi cũng chẳng dám manh động nữa.

Từ công ty đi ra, tôi luôn nghĩ không biết phải nói với anh thế nào, hôm nay Diệp Lận ra viện, dù sao tôi cũng nên đi một chuyến. Chỉ là Tịch Hy Thần... Nói thật là mấy ngày nay tuy anh không có biểu hiện gì, nhưng vẫn cứ bóng gió xa xôi, mặc dù biết rõ tôi không còn tình cảm yêu đương gì với Diệp Lận.

“Để anh đưa em qua đó.”

“Dù sao cả đời này em cũng không thể chạy mất được.” Mắt anh nhìn thẳng con đường phía trước, thuần thực điều chỉnh vô lăng.

Tôi nhìn người đàn ông kỳ quặc và nhạy cảm bên cạnh mình, trong lòng không khỏi cười thầm.

“Anh Diệp đã xuất viện rồi.” Cô y tá lần trước đụng vào tôi ở cửa phòng bệnh nói.

“Từ bao giờ ạ?” Tôi hỏi, trong lòng hơi ngẩn ngơ.

“Sáng hôm qua, anh Diệp tự làm thủ tục xuất viện.” Cô y tá vừa nói vừa khom lưng rút từ trong ngăn kéo ra một chiếc túi màu đen, “Còn nữa, anh Diệp nói nếu cô gái lần trước đến thì đưa giúp cái này cho cô ấy, nếu không đến... ừm, thì vứt đi hộ.”

Tôi nhận chiếc túi, nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

Trong chiếc hộp nhung đỏ là một chiếc khuyên tai màu hoa lan, đã bị mất một ít hạt đá lỏng lách, mang dấu vết bụi bặm của thời gian.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra tai phải của Diệp Lận luôn đeo chiếc khuyên màu hoa lan lấp lánh này, dưới ánh nắng mặt trời, nó luôn tỏa sáng rực rỡ trước mắt tôi...

Đột nhiên, một luồng hơi thở mạnh mẽ phả tới, đôi môi đẹp đẽ cọ xát tai tôi, thì thầm: “Buổi tối anh sẽ tìm cơ hội để đòi đền bù.”

Tôi giật mình, thở dài ngẩng lên, không ngạc nhiên khi thấy hai má cô y tá đứng đằng trước chúng tôi ửng đỏ.

14. Chương 14

Trước khi sang Phần Lan một hôm, tôi gọi điện đến bệnh viện mới được biết em gái của Diệp Lận đã qua đời.

Khi tôi vội vàng chạy đến thì thi thể đã được hỏa táng trong nhà tang lễ của bệnh viện, nghi lễ vô cùng đơn giản. Tôi đẩy cửa bước vào, trên chiếc ghế băng dài cũ kỹ, tôi nhìn thấy Diệp Lận, ánh mắt nhìn vô định về phía trước, xung quanh quá đỗi yên tĩnh, như một vùng đất chết.

Tôi bước đến bên anh, ngồi xuống, cũng giống như lần trước ở bên Pháp, chỉ có điều, lần này anh bỏ đi, ngay cả lời tạm biệt cũng không nói.

Tôi tỉnh dậy trên ghế băng, nhìn thấy Tịch Hy Thần đang ngồi xổm trước mặt mình, trên người đắp chiếc áo khoác của anh.

“Những người khác đâu?”

“Đã đi rồi.”

Tôi đột nhiên đứng dậy, nhưng đôi chân tê dại khiến tôi lại đổ gục xuống ghế.

“Cẩn thận một chút, sao thế, có đau không?” Anh vội vàng đỡ lấy tôi, tôi vô thức đẩy anh ra, “Không sao. Em phải đi tìm anh ấy, nhất định anh ấy vẫn chưa đi xa.”

Tôi có cảm giác người bên cạnh bỗng nhiên ngậy ra, nhưng bây giờ trong lòng tôi chỉ lo lắng cho Diệp Lận. Anh ấy là người luôn tùy tiện làm vậy, lại nhạy cảm, tôi sợ anh ấy sẽ tự sát, bởi vì anh ấy đã từng làm thế.

“Em có thể nghĩ cho anh một chút không?” Bên cạnh truyền đến giọng nói cùng tiếng cười gượng, tay anh vẫn chưa chịu buông ra.

Tôi nhìn Tịch Hy Thần. Tôi thừa biết anh không muốn tôi tiếp xúc với Diệp Lận, nhưng lúc này tôi không thể nào để ý đến cảm xúc của anh được, “Em nhất định phải đi tìm anh ấy, để đảm bảo anh ấy không xảy ra chuyện gì.”

Tịch Hy Thần lại mỉm cười, buông tay ra, “Em biết rõ là nếu em muốn đi, anh hoàn toàn không thể ngăn cản được em.”

“Anh sao thế?”

“Anh cũng không biết mình làm sao nữa.” Anh hơi nhếch môi với vẻ mỉa mai.

“Anh nói vậy là có ý gì? Anh đang nghĩ gì? Anh muốn nói gì hả?” Tôi hơi tức giận.

Anh nhìn tôi chằm chằm, có phần bất nhã, “Em khiến anh có cảm giác không yên tâm, An Kiệt, em nhớ tình cũ, em mềm lòng, hai người căn bản là có tình cảm, tất cả những điều đó đều khiến anh bất an...”

Tôi ngắt lời anh: “Em nghĩ giữa chúng ta đã rõ ràng mọi chuyện, không nên có bất kỳ một hiểu lầm nào.”

Anh thẳng thắn: “Đúng, giữa chúng ta không có hiểu lầm. Nhưng em luôn có những hành động khiến anh không thể không nghĩ ngợi.”

“Em không muốn nhấn mạnh một lần nữa rằng chúng ta cần phải tin tưởng nhau.” Tôi đứng dậy, cảm thấy hơi buồn vì sự thiếu tin tưởng đó, trả lại anh chiếc áo khoác, “Anh về trước đi, em sẽ gặp anh nói chuyện muộn một chút, nếu anh cảm thấy chúng ta vẫn cần phải nói chuyện.”

“Lời em nói khiến anh có cảm giác như mình đang cố tình gây rối vậy.” Anh chưa chút nói.

Tôi ngừng lại một lát, cuối cùng cũng mỉm cười, “Anh biết là tốt rồi.”

Diệp Lận đã tắt điện thoại, tôi đi loay hoay quanh gần bệnh viện để chắc chắn anh không có ở đó. Tôi nhờ Phác Tranh tìm giúp, anh ấy biết chỗ ở mới của Diệp Lận, nhưng vẫn không thấy, tôi bắt đầu cảm thấy hơi sợ.

Ba tiếng sau, tôi kiệt sức trở lại căn hộ, Tịch Hy Thần không có ở đó.

Hai ngày tiếp theo, dường như tôi đã chạy đến tất cả những nơi mình có thể nghĩ đến, nhưng vẫn không có tin tức gì.

Tịch Hy Thần đưa cho tôi cốc nước lọc và hai viên thuốc dạ dày.

“Anh nói xem anh ấy có thể đi đâu được?”

Người bên cạnh không nói gì, chỉ giục tôi uống thuốc.

Tôi dờ dẫm cầm viên thuốc đưa lên miệng uống, trong lòng khoăn... Liệu Diệp Lận có ra khỏi thành phố không? Như vậy thì phải đi đâu tìm đây? Nếu vẫn không tìm thấy thì liệu có phải là...

“Cho dù em gái cậu ta chết, cho dù cậu ta cũng chết rồi thì sao chứ? Có liên quan gì đến chúng ta đâu?”
Rất lâu sau, tôi nghe tiếng người bên cạnh thốt lên lạnh băng.

“Hãy nhìn anh đây.” Ngón tay anh khẽ chạm vào mặt tôi, “Em có biết bây giờ trên mặt em viết cái gì không? Anh ấy đang ở đâu nhỉ? Liệu anh ấy có làm tổn hại đến bản thân không? Liệu anh ấy có tự sát không?”

Tôi không nhìn được, thở dài, “Hy Thần, anh không thể yêu cầu em phải giống anh, em không học nổi cái kiểu tàn nhẫn, vô tình của anh.”

“Vậy ra trong mắt em, anh là kẻ vô tình?”

Tôi hơi mệt mỏi, “Em không muốn tranh luận với anh về vấn đề này nữa.”

“Anh không hề muốn tranh luận với em, anh chỉ muốn xác định một số chuyện.” Anh quay sang tôi nói.

Tôi không thể đối diện với ánh mắt của anh, “Anh muốn xác định điều gì?”

“Xác định là em không quan tâm đến cậu ta, ít nhất cũng không như anh tưởng tượng.”

Tôi thở dài bất lực, sự nhạy bén của anh thật không dễ né tránh, anh yêu cầu tôi phải trực tiếp trả lời anh, tôi nói: “Bây giờ, người thân duy nhất của anh ấy đã qua đời, cảm giác bất lực đó em có thể hiểu được, em nghĩ ít nhất mình cũng có thể dành chút thời gian ở bên anh ấy. Anh nói không sai, em và anh ấy đã có nền tảng tình cảm, tình cảm sáu năm không thể nói không để ý nữa là có thể không để ý được ngay, em không phủ nhận là mình quan tâm đến anh ấy.”

Anh cười khổ, “Biết là như thế, nhưng nghe em nói ra, anh vẫn cảm thấy không chịu đựng nổi.”

Tôi đau lòng khi anh cảm thấy không tự tin trong chuyện tình cảm, nhưng việc anh không tin tưởng lại khiến tôi tức giận, “Cả anh và em đều cần phải bình tĩnh lại một chút.” Tôi nhìn anh rồi nói, “Em nên chuyển sang nhà Phác Tranh ở một thời gian thì hơn.”

Lâm Tiểu Dịch hẹn tôi chiều nay gặp nhau để ôn lại chuyện cũ, thực sự tôi chẳng còn lòng dạ nào mà đi nữa, nhưng bị cô ấy sống chết bắt phải đi ra quán cà phê gần đó ngồi cho bằng được.

“Vẫn không có tin tức gì à?”

Tôi lắc đầu, hầu như đã tìm hết các đường to ngõ nhỏ, trường trước đã tới tận ba lần, thật sự không biết phải đi đâu tìm nữa, tôi thừa nhận mình đã lực bất tòng tâm.

“Cậu ta là người ăn nói và hành động tùy tiện, những người như thế bao giờ cũng sống lâu hơn bất cứ ai, thật không biết các cậu lo cái gì nữa!”

“Cậu không hiểu anh ấy.”

“Đúng, mình không hiểu cậu ta, nhưng mình biết rõ cậu ta, mình đoán là anh chàng này biết cậu là người trọng tình nên cố ý gây khó dễ cho cậu thôi.”

Không ngờ hình ảnh của tôi trong mắt Lâm Tiểu Dịch lại như vậy, “Mình đâu phải là người trọng tình.”

“No, rất trọng tình là đằng khác.” Bỗng nhiên Tiểu Dịch nhìn ra phía sau tôi và reo to: “Có phải “sư huynh” không?!”

Tôi quay ra đằng sau, đúng là Tịch Hy Thần, anh không hề nhìn thấy chúng tôi, hình như đang định thanh toán để đi ra.

Tôi chuyển ra khỏi nhà anh đã được ba hôm, suốt ba ngày nay chúng tôi không hề gọi điện cho nhau, cũng không hề gặp mặt, tôi không biết đây có được coi là chiến tranh lạnh không nữa.

“Thận trọng, chín chắn, đẹp trai, phong độ, đúng là người tình trong mộng của mình hồi trước năm hai mươi lăm tuổi.”

Tôi lắc đầu, không biết phải làm sao, lòng thầm nghĩ, tính anh nóng nảy như vậy thì sao có thể gọi là thận trọng, chín chắn được chứ!

“Nhưng đáng tiếc là đã có chủ rồi, sao người đàn ông quý giá như thế lại tự ràng buộc mình sớm vậy nhỉ?” Mặt Tiểu Dịch lộ vẻ tiếc nuối, “Lần trước ở nhà hàng, sau khi cậu đi, anh ấy ngồi một lúc rồi cũng đứng dậy, mình vốn muốn chạy sang gọi một tiếng “sư huynh”, nhưng mọi người lại vội vàng vàng ra về.”

Tôi không chịu được nữa bèn đổi chủ đề: “Công việc của cậu dạo này thế nào rồi?”

Tiểu Dịch nhún vai, “Ngày nào chẳng như một thằng hề, có điều hợp tác với Thành Nghiệp cũng khá tốt, họ rất hào phóng, giúp mình được tăng lương.”

“Vậy cậu định làm ở đó bao lâu?”

“Ít nhất nửa năm, vẫn chưa chắc chắn, thế còn cậu?”

“Chưa biết.” Tôi lấy thìa khuấy khuấy cốc cà phê, “Nếu có đi thì mình muốn được gặp Diệp Lân

“Mình thấy cậu vì chuyện của cậu ta mà mệt mỏi, mắt mũi thâm quầng nhìn không ra nữa rồi đấy.” Tiểu Dịch nhăn mặt, “Thật đau lòng quá!”

Tôi uống một ngụm cà phê rồi hỏi: “Tí nữa đến chỗ Phác Tranh ăn cơm đi! Mình bảo anh ấy nấu thêm.”

“Ok!” Tiểu Dịch tùm tùm cười, “Nói thật là mình ghen tỵ với cậu vì có một người anh tốt như thế đấy!”

Quay về chỗ Phác Tranh, Tiểu Dịch xuống bếp phụ giúp nấu nướng, tôi chào một tiếng rồi lên phòng nghỉ ngơi, đến khi Tiểu Dịch gõ cửa gọi xuống ăn cơm, tôi mới nhận ra mình thật sự đã quá mệt mỏi, mặc nguyên quần áo mà nằm ngủ trên sofa lúc nào không biết.

“Nếu Phác Tranh không phải là một kỹ sư xây dựng thì chắc chắn cậu ấy có thể trở thành một đầu bếp giỏi.”

Tôi vừa cười vừa đi xuống lầu, “Mình đã từng khuyên anh ấy làm luật sư.”

“Hai người... muốn ăn cơm thì phải giúp tôi dọn dẹp đây nhé!” Phác Tranh bưng thức ăn từ trong bếp ra, “Giản An Kiệt, tí nữa em rửa bát nhé!”

“Trả thù sớm thật đấy!” Tôi cười, đúng lúc ấy thì chuông cửa reo, tôi chạy ra mở cửa.

Vừa đẩy cửa ra, tôi liền sững sờ vì người đứng trước mặt.

Anh nhìn tôi, cuối cùng thở dài một tiếng rồi dang tay ôm tôi vào lòng.

“Anh đến xin đầu hàng.”

Tôi khẽ cười, anh ôm tôi chặt đến mức khiến tôi nghẹt thở, “Vậy chiến lợi phẩm của em là gì?”

“Là anh. Đã đủ chưa?”

“Chỉ một tù binh thôi sao?” Tôi đã có tâm trạng đùa giỡn với anh.

“Đừng có được đằng chân lân đằng đầu.” Anh kéo tôi ra ngoài cửa, đẩy vào sát tường rồi hôn lên môi tôi, đôi tay tôi không biết để ở đâu, chỉ có thể ôm lấy eo anh.

“Á!” Tiếng của Tiểu Dịch khiến tôi và Tịch Hy Thần cùng giật thót mình.

“Sorry, xin lỗi! Tôi...” Tiểu Dịch xấu hổ không biết phải làm gì, “Tôi chỉ ra ngoài xem xem là ai thôi.”

Đây không phải là lần đầu tiên bị người khác nhìn thấy cảnh này, tôi miễn cưỡng hình như mình đã hơi quen với chuyện này.

Tôi quay lại hỏi người bên cạnh: “Anh có muốn ở lại ăn cơm không?”

“Nếu em muốn.” Anh mỉm cười, vẻ đáng ghét.

Câu trả lời của tôi là cứ vào tự nhiên, anh từ đằng sau kéo tay tôi. Khi hai người chúng tôi bước vào, Tiểu Dịch đã chuẩn bị tâm lý nên có vẻ rất bình tĩnh, còn Phác Tranh có thể nói là khá sốc. Đối với anh ấy, tôi đã nghĩ sẽ tìm cơ hội để từ từ giải thích, nhưng rõ ràng không phải là lúc này.

Tôi vào bếp để giúp bê thêm đồ ăn lên, Tiểu Dịch lập tức chạy theo, đứng bên cạnh dấu môi chán chê mới nói: “Thú vị thật đấy!”

“Đừng có phóng đại lên thế!”

“Chao ơi, nói thế nào đây... anh ấy là Tịch Hy Thần đấy!”

“Thì sao chứ?” Tôi cười rồi lấy bốn cái đĩa từ trong tủ bát định mang ra ngoài thì Tiểu Dịch bước đến kéo tôi lại, “Đợi đã, bọn mình nói chuyện một tí đã!”

Tôi không biết phải làm sao, “Tiểu Dịch, mình đói rồi, nếu cậu muốn nói chuyện thì bọn mình có thể ra ngoài vừa ăn vừa nói.”

“Ở đó thì làm sao mà nói được...”

Có người gõ gõ vào cánh cửa phòng bếp, Tịch Hy Thần đứng ngay trước cửa, mỉm cười nói: “Có cần giúp gì không?”

“Mang những thứ này lên.” Tôi giơ mấy cái đĩa ra.

Anh bước đến cầm lấy rồi quay người đi ra.

“Ồ...” Tiểu Dịch ôm chầm lấy tôi, “An Kiệt, chuyện này khiến mình quá kinh ngạc!”

Hai hôm sau, tôi đang ở nhà Tịch Hy Thần thì nhận được điện thoại, trong lòng lúc nào cũng căng như dây đàn cuối cùng cũng được thả lỏng, giây phút ấy tôi thấy mình như muốn khóc.

Rất nhiều năm trước, tôi đã từng hỏi một người bạn, trong con mắt của cậu, Diệp Lân là người thế nào, khi đó cô ấy cười và nói với tôi, anh là một người rất phức tạp, có dùng ba tờ giấy cũng không tả hết được, “Cậu ấy kiêu ngạo bởi vì bản tính cậu ấy vốn vậy, nhưng sự kiêu ngạo đó không đồng nghĩa với sự cao ngạo của những thanh niên nổi loạn. Cậu ấy không dễ dàng chấp nhận người khác xin lỗi mình, cậu ấy sẽ vứt bỏ đối phương trước để che giấu nỗi sợ hãi bị đối phương vứt bỏ, điều này cho thấy cậu ấy tự tôn nhưng rất yếu đuối. Cậu ấy rất thẳng thắn chứ không quan co, không ngần ngại thể hiện cảm xúc của mình, dù là vui mừng hay phẫn nộ, dù đối phương có bị cậu ấy làm tổn thương hay không, nếu thích một ai đó, cậu ấy sẽ nói thẳng, dù có thể sẽ khiến nhiều người khó chịu. Cậu ấy bạo dạn nắm bắt những gì mình muốn, dù là hy vọng mong manh cũng không chịu buông tay, có lẽ cậu ấy không bao giờ tin tưởng vào chính mình, nhưng vì cậu ấy quá tự tôn, cho nên khi không đạt được thứ mình muốn thì sẽ dùng những lời nói độc địa để che đậy sự đổ vỡ, đau lòng của chính mình. Aiz, anh chàng này ngay cả khi nói cầu xin thì cũng tỏ vẻ như đang hạ cố xin hàng. Nhưng cậu ấy không toan tính trong chuyện tình cảm, cậu ấy cùng lắm chỉ lợi dụng sự áy náy của người khác với mình để uy hiếp người đó thôi. Cậu ấy chỉ quan tâm: tôi muốn, tôi không muốn và bạn phải cho tôi mà thôi.”

“Giả An Kiệt, em nghe cho rõ nhé, lần này là chính anh từ bỏ em, là anh không cần em... Cho nên đừng đi tìm anh nữa.”

Hôm đó mở cửa lại nhìn thấy Giả Ngọc Lân lâu lắm không gặp, tôi chau mày ngạc nhiên rồi đi tới thư phòng gõ gõ hai cái, sau đó quay trở lại phòng ngủ đọc tiếp tờ tạp chí Địa lý quốc gia đang xem dở. Ít phút sau, Tịch Hy Thần đẩy cửa bước vào, để cốc nước mật ong lên chiếc bàn nhỏ cạnh cái ghế tựa mà tôi đang ngồi, “Xem hai tiếng rồi ngủ trưa đi nhé!” Sau đó, anh quay người ra cửa, “Vào đi, nhưng không được làm phiền chị nhé!”

Tôi chau mày, “Anh đưa thằng bé ra ngoài đi!”

“Anh phải đến công ty.” Anh mỉm cười rồi nghiêng người hôn tôi một cái.

“Hey!”

“Anh về sớm thôi.” Anh lại hôn lên trán tôi cái nữa rồi đứng dậy đi ra.

“Chị đề nghị em đi ra ngoài chơi.” Tôi thành khẩn nói với đứa bé đứng ngoài cửa.

“Chị...”

“Nếu không chị sẽ bảo lái xe đến đón em ngay bây giờ đây!”

Cuối cùng việc tôi làm, việc nó chơi, cũng không ảnh hưởng gì lắm.

“Chị ơi, chị!” Giản Ngọc Lan từ bên ngoài thở hổn hển chạy vào, “VẬY, em cho chị xem ảnh được không? Em mới phát hiện ra đây, phù, phù, phù...” Thằng bé dâng tôi vật quý lấy lòng.

Tôi liếc nhìn nó, không có ý định bắt lời.

“Anh họ để ở tận trên cao, khó lấy lắm, em phải bắc ghế đây!” Nó kiễng chân lên ra chiều rất cao.

“Đi ra ngoài thì làm ơn khép cửa lại, cảm ơn.”

“Chị, chị xem một chút đi!” Thằng bé gầy đét ôm chồng ảnh vừa dày vừa nặng lại xếp không cẩn thận đã vội chạy đi ngay, không để ý ngã lộn nhào xuống thảm, chồng ảnh cũng rơi xuống, toàn bộ ảnh và tranh vẽ bày hết ra thảm.

Tôi neho mắt, với tay lấy một tấm ảnh trong số đó.

Quảng trường, người qua lại thưa thớt, một quán cà phê đơn sơ ven đường, nhân vật chính ở giữa là một cô gái mặc chiếc áo màu xám tro, tay trái cầm một cốc cà phê, tay phải để lên mặt bàn phía trước, ánh mắt thăm thẳm nhìn người đi đường.

Bàn tay tôi run run, lật bức ảnh lại, trên đó còn lưu lại mấy hàng chữ đẹp đẽ, thanh tú.

“Ngày Mười bảy tháng Ba, bầu trời trong xanh, cô ấy đã ngồi cả buổi chiều ở quảng trường Concorde, tôi không biết phải làm thế nào để nhắc nhở cô ấy là cô ấy cần phải uống thuốc, cô ấy bị cảm vẫn chưa khỏi, thuốc đau đầu của cô ấy bác sĩ không kê đơn cho nữa, bây giờ cô ấy tự ý uống thuốc ngủ... Những chuyện của cô ấy luôn khiến tôi lo lắng.

Rất nhiều lần tôi tưởng tượng mình bước đến trước mặt cô ấy, nói với cô ấy rằng tôi tên là Tịch Hy Thần. Sau đó cô ấy quen biết tôi. Tôi chăm sóc cho cô ấy. ”

Bức ảnh thứ hai.

Cô gái đang ngồi xõm ở hàng hiên trước cửa bảo tàng Nghệ thuật Nice. Cô mặc một chiếc váy màu đen kiểu cách đơn giản, chân váy dài chạm đất bị nước mưa làm ướt hết, nhưng cô không hề để ý, ánh mắt chăm chăm nhìn ra ngoài trời mưa.

“Ngày Mười tám tháng Năm, trời mưa, tôi bắt đầu ghét thời tiết ở đây, cô ấy không mang ô, cô ấy không bao giờ biết chăm sóc bản thân mình. Hôm qua, cô ấy bị con dao nhỏ cửa vào tay phải, vết thương dài từ cổ tay đến ngón tay cái, rất sâu. Thời gian này, hành vi của cô ấy rất cực đoan... Tôi lo lắng, nhưng không thể làm gì được, tôi ước gì vết thương đó là ở trên người tôi, như vậy ít nhất... tôi cũng thấy đỡ đau hơn. ”

Bức ảnh thứ ba là trước cửa một tiệm bánh ga tô. Cô gái cầm trên tay một chiếc ô và một hộp bánh ga tô, gờ tay hứng nước mưa ở trước hiên, ánh mắt cô đơn và trầm mặc.

“Ngày Hai mươi tư tháng Chín, trời mưa, là ngày sinh nhật của cô ấy. Đi đến trước mặt cô ấy, giúp cô ấy cầm ô, đưa cô ấy về kỷ túc xá, sau đó nói với cô ấy, sinh nhật vui vẻ. Hình ảnh này tôi đã tưởng tượng, nhưng cuối cùng cũng chỉ thông qua màn mưa dày đặc mà nói với cô ấy, “Sinh nhật vui vẻ, Giản An Kiệt. ””

Bức ảnh thứ tư, màu vẽ vùng vãi dưới đất, những giọt nước mắt của cô gái từ khóe mi chảy xuống, bức tranh sơn dầu bị xé vụn rồi vút tung tóe dưới đất. về chán nản, oan ức, bị thương lộ rõ trên khuôn mặt, sao mà tuyệt vọng, sao mà căm hận đến thế!

“Ngày mừng Ba tháng Một, trời âm u. ” Sau đó không có chữ gì nữa, chỉ có vết bút gạch một đường rất mạnh.

“Sao thế, Ngọc Lân đi rồi mà cứ ngây người ra thế?” Tịch Hy Thần tấm gọi xong đi ra, lau khô đầu rồi trườn lên giường, kéo tôi vào lòng. Tôi dang tay ra ôm lấy eo anh, chủ động dựa đầu vào người anh, thật gần.

Anh đã làm rất nhiều điều, thực ra tôi cũng không quá ngạc nhiên, chỉ là...

“Hy Thần...”

“Hả?”

“Cảm ơn anh, cảm ơn anh đã luôn ở bên em.”

Tôi chủ động hôn lên môi anh, “Anh tặng em những bức ảnh đó được không?”

Anh ngây ra một lúc rồi dường như hiểu ra, cười ngượng ngùng và khiêm tốn, ôm tôi chặt hơn, “Những bức ảnh đó là quyển nhật ký quý giá nhất của đời anh đấy!”

“Anh có muốn thỏa thuận điều kiện với em không?”

Anh cười, “Em đã nói thế, vậy thì em muốn đổi cái gì nào? Anh xem xem có tương xứng không đã chứ.”

“Em. Có đủ không?”

Vòng tay anh chặt hơn, “Là em nói đấy nhé, nếu...”

Tôi hôn anh, “Không có nếu gì cả.”

Đôi mắt anh ánh lên một tia xúc động.

“Đúng rồi,” Đột nhiên nhớ ra, tôi cười nói, “Em đã từng xem cuộc phỏng vấn đó.”

“Cuộc phỏng vấn nào?” Tôi phát hiện ra nói chuyện với một người thông minh thật dễ dàng. “Ý em là... cuộc phỏng vấn đó hả?”

“Ừm.” Tôi gật đầu, “Quần áo chỉnh tề, nói cười ý nhị... giả bộ hay ghê!” Cuối cùng tôi kết luận.

Đôi mày thanh tú của anh nhíu lại trầm mặc, do dự đưa lên trán, đôi má ửng đỏ, đúng là ngàn năm có một, “Em cũng xem à... thật xấu hổ quá!”

Tôi phì cười nhào lên người anh, chợt nhận ra người đàn ông này có lúc thật đáng yêu.

Có lần, tôi đọc được điều này trên một tờ tạp chí: “Khi một người đàn ông xúc động, trên người anh ta sẽ phát sinh một sự biến đổi thú vị, sự căng thẳng khiến thần kinh của anh ta trở nên rất nhạy cảm. Đừng nên bỏ qua những hành động nhỏ tế nhị, khéo léo mà anh ta rất thích, chẳng hạn như cắn vào môi hay dùng tay ấn lên trán...”

Sau này tôi sẽ chép lại đoạn đó rồi đặt lên bàn làm việc của anh, không biết khi nhìn thấy anh sẽ nghĩ gì nhỉ?

Chiều theo yêu cầu của ai đó, tôi mang cà phê vào thư phòng.

“Vất vả cho em quá!” Vừa mở cửa phòng đã nghe thấy một giọng khàn khàn cùng tiếng cười khê truyền đến.

Tôi đặt cốc cà phê lên chiếc bàn gỗ lim, đang định đi ra thì bị anh kéo lại, trong lúc giãy giụa thì anh đã ôm chặt lấy rồi đặt tôi ngồi trên đùi anh.

“Nói chuyện với anh một lúc.”

“Anh không phải đi làm à?” Bướng bỉnh cũng không lại với anh nên tôi chỉ còn cách mặc kệ cho anh ôm.

“Anh là ông chủ, đến muộn một chút cũng không sao.”

“Thật sự anh càng ngày càng lười.”

“Cũng do em mà ra cả.” Ai đó lên án.

“An Kiệt,” Rất lâu sau, giọng nói lạnh băng như nước từ từ thốt lên, “Giản Chấn Lâm bị đi tù, sáu tháng.”

Tôi ngây người, khép bờ mi lại và khẽ thở dài.

Anh xoay người tôi lại, đôi mắt đen láy nhìn tôi, rồi hôn nhẹ lên trán tôi.

“May ra anh có thể giúp được chú ấy.”

“Cứ thế đi, cũng chẳng có gì quan trọng.” Tôi nói, vẻ lạnh lùng.

Ngày sang Phần Lan cuối cùng cũng được ấn định, tôi dành ra một ngày để hẹn hội Gia Trân cùng ăn cơm ở Thánh Đình. Tính cả tôi là bốn người, thoải mái ăn uống, chuyện trò, trong lúc ăn cơm, Phác Tranh chỉ thì thầm với tôi một câu.

Lúc ra về, Phác Tranh có việc phải đi trước, đòi đưa tôi về.

“Không cần đâu, thật đấy!”

“Dù sao cũng phải đưa cậu về mới yên tâm, cậu cần phải được bảo vệ thật tốt.” Gia Trân kiên trì.

Tôi mỉm cười không nói gì, hướng theo con đường trước mặt bước đi, không quên quay người lại vẫy vẫy tay, “Thôi, tạm biệt nhé!”

Anh đứng bên đường, dựa lưng vào cửa xe, tự nhiên phóng khoáng, đôi mắt đen láy quyến rũ, tràn đầy sức sống nhìn tôi nuông chiều, đợi tôi đi đến gần, sau đó cánh tay tao nhã giơ lên...

Tôi đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, cảm giác ấm áp vô cùng, có thứ hạnh phúc thật giản đơn.

“Nếu em cảm thấy hạnh phúc như vậy thì anh trai đây cũng thật lòng chúc phúc cho em. ”

Hai hôm sau, tôi một mình trở lại Phần Lan. Có quá nhiều việc phải làm, trước tiên là nhanh chóng xử lý tất cả bài vở còn thiếu ở trường và phải báo cáo rõ nguyên nhân tại sao lại nghỉ lâu như thế. Còn Tích Hy Thần cũng dặn dò bác sĩ tư nhân bắt đầu làm vật lý trị liệu cho cánh tay phải của tôi, mặc dù tôi thấy không còn cần thiết nữa.

Lịch học buổi sáng dày đặc khiến tôi mệt mỏi rã rời.

Trưa nào cũng nhận được tin nhắn yêu cầu phải nghỉ trưa, thế nên mỗi ngày tôi đều ngoan ngoãn đi nằm khoảng nửa tiếng, tinh thần dần dần tỉnh táo hơn.

Cứ sắp tối là lại bị cô kéo đi chạy bộ ở khu ngoại ô lân cận.

Cuối tháng phải quay lại Pháp một chuyến, sắp đến ngày giỗ của Christine.

Đầu tháng sau cùng cô bay sang Thụy Sĩ du lịch một tuần.

Cuộc sống đã bắt đầu có quy củ, những mẩu tin nhắn và những cuộc điện thoại mỗi ngày đã trở nên không thể thiếu và cũng là nỗi chờ mong của tôi.

Ngày mừng Một tháng Sáu, ngày lễ của thiếu nhi, tôi may mắn bắt được một gói kẹo hoa quả khi chơi trò chơi ở lớp. Trên đường trở về, tôi vui vẻ phân phát cho các bé có duyên gặp trên đường.

Đám đông sôi động, ngày lễ hồn nhiên, trong sáng, trong lúc hỗn loạn có người nhét cho tôi một bó hoa, không chỉ một bó, không chỉ một người, tôi mỉm cười, lắc đầu từ chối.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi cúi xuống nhìn s mỉm cười nghe máy.

“Chúc em ngày tết Thiếu nhi vui vẻ!” Giọng nói nhẹ nhàng, ấm áp.

“Ừm.” Tôi vui vẻ tiếp nhận.

“Em đang ở đâu?”

“Trên đường.”

“Vậy ở đây đợi anh nhé!”

Tôi quay đầu lại, cách chỗ tôi đứng khoảng hai mươi mét là một vóc dáng rần rỏi, ung dung, tự tại, mái tóc đen bị gió thổi tung bay, làm tôn lên vẻ khôi ngô, tuấn tú, toát lên cá tính và sức hấp dẫn. Anh mỉm cười, bước đi tao nhã, lách qua đám đông, từng bước, từng bước tiến lại gần tôi.

Sau đó, một bó hoa bách hợp trắng hiện ra trước mắt tôi, tôi ngậy ra một lúc rồi ôm bó hoa vào lòng.

Anh kéo tay phải của tôi lên, mười ngón đan vào nhau, “Đi đâu đây, tiểu thư của tôi?”

“Về nhà đi, Tịch Hy Thần.” Tôi mỉm cười, khẽ khàng đáp lời.

15. Chương 15

Một hôm, An Kiệt thông dong, nhân nhả ngồi trên tấm thảm nhung trắng ngoài phòng khách chơi ghép tranh, tập tranh ghép được cô tìm thấy trong thư phòng, cảm thấy hứng thú nên tiện tay cầm ra.

Nhưng bây giờ An Kiệt lại cảm thấy nó không còn thú vị nữa... Tại sao lại toàn là cây xanh, không thể phân biệt được cái nào với cái nào?

Lúc này, Tịch Hy Thần từ bên ngoài bước vào.

An Kiệt ngẩng lên, mắt nhìn một lượt rồi đứng dậy, chạy đến kéo tay Tịch Hy Thần, cười rạng rỡ, “Lại đây giúp em.”

Tịch Hy Thần cởi áo vest ra rồi để kệ cho An Kiệt lôi vào phòng khách

“Tranh phong cảnh, khó ghép lắm.” An Kiệt ngồi xuống, nghịch nghịch những mảnh ghép ở trước mặt.

“Sáng nay bác sĩ đến rồi hả?” Tịch Hy Thần hạ cổ quỳ gối xuống.

“Ừm.” Cô trả lời qua quýt, Thân cây thì phải màu xám chứ nhỉ?”

“Gì cơ

“Hy Thần, anh ghép thân cây nhé!” Cô nhét một ít mảnh ghép vào tay anh.

Tịch Hy Thần không biết phải làm sao, liếc nhìn An Kiệt, “Vẫn còn sức để chơi trò này cơ à?”

Nói thì nói vậy chứ Tịch Hy Thần vẫn ngoan ngoãn cởi cúc áo ở cổ tay và xắn tay áo lên, chau mày suy xét bố cục những mảnh ghép ở trên sàn.

Vài phút sau...

“Hy Thần, bên này chắc là lá cây.” Một giọng nói vang lên.

“Thân cây, kề sát mặt đất.” Giọng nhẹ nhàng.

Lại một vài phút sau...

“Hy Thần, ánh sáng không đúng.”

“Không đúng ở chỗ nào? Từ trên xuống dưới phối cảnh đều hợp lý mà.” Kết luận rất chắc chắn.

An Kiệt lại cảm thấy... hình như mình đã nhờ nhầm người.

Nhưng người đó càng ghép càng tập trung tinh thần cao độ.

“Tịch Hy Thần, ở đây không phải xếp như thế!”

“Ừm, ừm.” Anh vẫn tiếp tục làm.

Cuối cùng An Kiệt mất hết kiên nhẫn: “Rốt cuộc anh đã nhìn thấy bức tranh gốc chưa hả!”

“Nhìn rồi.” Cánh tay dài giơ lên kéo người con gái lại, ôm vào lòng, “Đừng làm ồn.” Chỉ số IQ hơn người của anh không cho phép bị kỳ thị.

Tịch Hy Thần tiếp tục cúi xuống tìm tòi nghiên cứu...

Cuối cùng, bức tranh ghép đó bị tống vào nhà kho, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Tịch Hy Thần mở cánh cửa kính mờ, nghiêng người bước vào nhà tắm, hất tay đóng cửa lại để tránh gió thổi vào sẽ làm ai đó bị cảm, rồi đặt quần áo lên chiếc ghế mây nhỏ gần bồn tắm. Anh ngồi sát mép bồn, cho tay xuống làn nước ấm, “Có lạnh không?”

“Vừa lắm.” Một tiếng thở dài khoan khoái cất lên. Người trong bồn tắm khép bờ mi lại, làn da trắng mịn trong làn nước ấm hơi ửng đỏ, mái tóc dài ướt một nửa xỏa ra sau lưng như một dòng thác đen nhánh, một vài lọn tóc bướng bỉnh không theo hàng lối tung bay trước mặt rồi chạm vào khóe môi, những giọt nước dính trên mặt, trên mi mắt...

Tịch Hy Thần nheo nheo mắt.

“Anh thấy thế nào? Rất đẹp phải không?” An Kiệt từ từ mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đen láy đang chăm chú nhìn mình.

Tịch Hy Thần sững sờ giây lát rồi mỉm cười dịu dàng, “Rất đẹp.”

Đột nhiên, chuông điện thoại trong phòng tắm reo vang, Tịch Hy Thần đứng dậy nhấc chiếc điện thoại nhỏ treo trên tường lên nghe, “Xin chào... vâng... tôi sẽ quay lại Trung Quốc trong thời gian sớm nhất... có thể...”

An Kiệt quay người vịn vào mép bồn, bất chợt nảy ra một ý thích, giơ tay lên định mở cái cửa sổ sát trần ở bên cạnh.

Tịch Hy Thần đang nói chuyện điện thoại vội cúi người xuống kéo lại.

“Sẽ lạnh đấy!” Điện thoại kẹp trên vai.

“Không lạnh đâu mà.”

“Không được.” Lần này anh dứt khoát kéo cô dựa vào mép bồn bên phía anh đứng rồi ôm chặt lấy eo cô.

Được chứ... Tôi sẽ xử lý chuyện này... được...” Gác máy, Tịch Hy Thần cúi xuống hôn thật mạnh lên môi cô. Sau một hồi ôm hôn cuồng dại, cuối cùng anh cũng kiềm chế đứng dậy, “Nước lạnh rồi, đứng dậy đi.” Giọng anh khàn khàn.

“Không.”

Đôi mắt đẹp nheo lại, sau đó mỉm cười, nói: “Đã thế thì... tạm thời không cần đứng dậy cũng được.”

An Kiệt nhất thời không kịp phản ứng.

“Cùng tắm.”

“Hả?”

“Dù sao quần áo của anh cũng bị em làm ướt hết rồi.” Lý do thật chính đáng, những ngón tay thon dài từ từ mở từng chiếc khuy áo, động tác tao nhã và gợi tình.

... Cuối cùng, ai đó trong bồn tắm đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề! Còn nữa, bây giờ lại cảm thấy mơ màng như buổi sớm tinh mơ.

Trời thu quang đãng, ánh nắng tươi đẹp, sân quần vợt lộ thiên vào ngà

Sau khi chơi được mười lăm phút, cuối cùng An Kiệt cũng vẫy tay xin hàng. Cô của An Kiệt vẫn tràn đầy năng lượng, còn An Kiệt quả thật quá yếu ớt.

“Thật vô dụng!” Tịch Hy Thần cả người mát mẻ, tao nhã, an nhàn ngồi trong bóng râm. Mười quả bóng cô không bắt được quả nào không nói làm gì, tính cả thời gian đi đi lại lại trên sân thì cô thực sự mới chơi được có bảy, tám phút.

“Người đứng ngoài xem không có quyền bình luận.” Người cầm vợt đi đến chỉ thẳng cây vợt về phía khuôn mặt khô ngô, tuấn tú đang mỉm cười rất ấm áp đó.

Tịch Hy Thần cũng chẳng cãi lại, giơ tay giật lấy chiếc vợt. Ai đó muốn xem anh biểu diễn, vậy thì cũng chẳng cần để ý chuyện có phải anh ăn hiếp phụ nữ hay không nữa! Haiz, lại còn là cô vợ tương lai nữa chứ!

Anh cởi chiếc áo khoác màu nâu đất ra, bên trong là một chiếc áo trắng tinh. Anh thích mặc quần áo có chất liệu thoải mái, yêu thích những nhà thiết kế nổi tiếng, yêu cầu về trang phục cũng khá cao, cũng bởi anh có tướng mạo xuất chúng; vóc dáng thanh mảnh, đẹp đẽ, khí chất cao quý... Nói tóm lại, anh mặc gì trên người cũng tao nhã, thanh lịch và bắt mắt cả.

Anh giơ tay vò vò mái tóc đen trước mặt, ra sân. Không đến hai mươi phút sau, cô của An Kiệt rời sân, than thở, thằng bé này ngay cả đánh tennis cũng máu lạnh!

Sau đó, bên cạnh có người qua mời cùng đánh, Tịch Hy Thần ngại từ chối nên đồng ý. Cuộc đấu diễn ra một tiếng đồng hồ, cũng rất thú vị.

Anh đi sang bên cạnh lấy chai nước tu vài ngụm.

“Có muốn cùng ăn cơm không?” Một cô gái bước đến hỏi.

Tịch Hy Thần mỉm cười, “Tôi nghĩ là không được, vợ tôi đang ở đằng kia.” Ánh mắt anh nhìn sang một nơi nào đó.

Cô gái ngẩng người rồi nhìn sang hàng ghế phía Đông, ở đó có một cô gái mặc quần áo màu cam đậm đang ngồi ôm gối trên chiếc ghế băng, chiếc mũ bóng chày đội sùm sụp không nhìn rõ mặt.

Cô ta cũng không cảm thấy ngượng ngùng, chỉ nói, “Có cơ hội thì cùng đánh cầu nhé, trình độ của anh thật siêu đẳng.”

Tịch Hy Thần mỉm cười, không nói gì, cầm chiếc vợt đi về phía người hình như đang ngủ.

Đến gần... Quả nhiên!

“Cháu đưa cô ấy về trước đây.”

Bà Phác gật gật đầu, “Cô chơi thêm hai hiệp nữa.”

Ôm lấy An Kiệt, Hy Thần không ngừng lắc đầu, “về nhà tắm rửa rồi mới ngủ chứ, hừm?”

Trong lúc mơ màng, An Kiệt khẽ ề a một tiếng, không biết là có nghe rõ không.

Nhưng, nói đến tắm rửa, Tịch Hy Thần bắt đầu suy nghĩ... Ngày mai là cuối tuần, An Kiệt lại không phải đi học, vậy thì tối nay... có một một chút cũng không sao nhỉ?

Gần đây, Tịch Hy Thần thường xuyên suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm trọng... Hình như anh vẫn chưa cầu hôn người ấy, mà bây giờ, hai người họ đang ngồi trên máy bay đi từ Helsinki về thành phố A để tham dự hôn lễ của anh họ An Kiệt, ôi trời, Tịch Hy Thần thở dài một tiếng, tại sao anh phải đi tham dự đám cưới của người khác chứ!

Anh chống tay lên má, ánh mắt lười biếng nhìn người bên cạnh đang cúi đầu xem báo.

An Kiệt đặt tờ báo xuống, lưỡng lự chọn một cốc nước uống màu đỏ trên chiếc khay mà cô tiếp viên hàng không mang đến, sau đó cúi sát về phía Tịch Hy Thần và đưa cốc nước đến gần môi anh, “Uống một ngụm đi, có chất còn không?”

Tịch Hy Thần nhâm nhi một ngụm rồi nói: “Không có.”

“Mùi vị cũng được.” Ngay sau đó, giọng nói có vẻ hài lòng vang lên.

“Nói đúng ra, đây là lần đầu tiên hai đứa mình đi máy bay cùng nhau nhỉ?” An Kiệt nghiêng nghiêng đầu.

“Ừm.” Thế nên Tịch Hy Thần mới hạ cổ nghìn dặm xa xôi đi tham dự đám cưới của người khác chứ!

“Thú vị thật đấy!” An Kiệt chớp chớp mắt.

Nửa tiếng sau, đầu của ai đó đã dựa trên vai người ngồi bên cạnh, ngủ một giấc ngon lành.

Tịch Hy Thần lắc đầu, cúi xuống hôn nhẹ một cái lên khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu đó, giơ tay ra hiệu cho cô tiếp viên hàng không mang đến một chiếc chăn mỏng.

Đám cưới của Phác Tranh náo nhiệt, vui vẻ.

Tịch Hy Thần đứng dựa vào tường, lặng lẽ quan sát một nơi nào đó trong hội trường

“Thật trùng hợp!”

Quay lại nhìn thì hóa ra là Niên Ngật, anh thấy hơi ngạc nhiên.

Niên Ngật bưng một ly rượu đến gần, giải thích: “Cô dâu là em họ tôi.” Anh ta nhấp một ngụm rượu vang rồi cũng nhìn sang một nơi nào đó trong hội trường, “Nói thật, người ấy của cậu thật sự rất đặc biệt.”

Tịch Hy Thần hướng về một nơi nào đó nhìn, lúc này An Kiệt và cô của cô đang nói chuyện với nhau.

Niên Ngật nghĩ đến một chuyện, “Cậu có nên gọi tôi một tiếng “anh trai” không nhỉ?”

Tịch Hy Thần mỉm cười, “Tiền bối nói xa xôi quá!”

Đúng là có hơi xa, nhưng, “Khi nào cưới không được quên mời tôi đâu đấy!”

“Tất nhiên.”

Trước khi đi, Niên Ngật còn quay sang nói: “À, đúng rồi, người đó hiện đang làm việc ở khu giải trí cz, chuyên trừ hoạch sau hậu trường, rất tốt, ừm, tôi ngưỡng mộ cậu về điểm này.” Nói xong, anh ta cười ha ha, vẫy tay rời đi, hòa lẫn vào đám đông.

Đôi mắt đẹp từ từ thu lại, hướng cái nhìn nhàn rỗi về phía bóng hồng kiều diễm kia, mãi không rời, “Kết hôn... kết hôn, điều đó, phải làm thế nào đây?” Những ngón tay thanh mảnh vỗ vỗ vào cánh tay đang khoanh lại.

Ba ngày sau, người đàn ông cực kỳ thông minh có chỉ số IQ phi thường nào đó cuối cùng cũng phải thừa nhận hình như mình lại gặp phải một vấn đề trọng đại khác trong cuộc đời.

Một bữa ăn tối dưới ánh nến lung linh? Trên một bãi cát bên bờ biển? Trên du thuyền? Một chương trình phát sóng? Hàng xe tải hoa tươi? Trời ơi, tất cả đều... không khả thi!

Trong thư phòng, Tịch Hy Thần ngồi trên chiếc ghế da, tay chống lên trán, tâm trí để vào tập tài liệu trên tay thì ít mà chuyên tâm suy nghĩ về hai từ nào đó thì nhiều.

Anh ngẩng lên nhìn chăm chăm vào An Kiệt đang nhàn nhã nằm trên chiếc ghế tựa lật giở một cuốn sách cách chỗ anh không xa... Cứ trực tiếp trối cô ấy lại rồi lôi lên Cục Dân chính là xong, nhưng... kể sách đó rõ ràng không được khôn ngoan cho lắm.

Tịch Hy Thần day day trán, trầm mặc.

“À, đúng rồi, Hy Thần,” Đang xem sách, thực ra là đang xem ảnh cưới của Phác Tranh, ên tiếng, rất vô tình, buột miệng hỏi: “Khi nào thì chúng ta kết hôn?”

Chiếc bút máy tinh xảo, đẹp đẽ rơi cộp một cái xuống đất!

(Hey, cuối cùng lại là An Kiệt “vô tình” cầu hôn rồi!)

Điểm cuối, cũng là điểm khởi đầu khác của vòng tròn.

“Điều tra? Dựa vào bọn họ thì có thể điều tra được cái gì?”

“Chú Giản, chú không thấy lần này nên liên kết với chính đảng sẽ có hiệu quả hơn sao?” Giọng thờ ơ, lạnh nhạt.

“Ý cháu là...”

“Đúng thế, chú Giản.” Ngữ khí lạnh lùng, cười nhạt nói: “Cháu còn nhớ, con gái chú tính ra đã rời Trung Quốc được sáu năm rồi phải không?”

Giọng già cỗi, mệt mỏi: “Tiểu Kiệt hả? Đúng thế, con bé đó...” Trầm mặc một hồi, “Con bé đó... Hy Thần, cháu nói xem chú có nên bảo nó quay về không?”

“Nếu chú nghĩ như thế thì cứ làm, dù sao cô ấy cũng là con gái của chú.” Nụ cười trên môi đã ấm áp hơn.

16. Chương 16: Ngoại Truyện 1

Anh à, chào buổi sáng!” Giản Ngọc Lân dụi dụi mắt bước ra từ phòng ngủ. Vì là kỳ nghỉ hè nên mẹ cậu bé chiều theo thông lệ đồng ý cho anh họ ở đây một tháng.

Tịch Hy Thần bỏ tờ báo đang cầm trên tay xuống, với cốc sữa đẩy sang phía bên phải, “Ngoan, ăn sáng trước đi.”

Cậu bé trèo lên ghế, “Không uống sữa được không?” Cậu nheo nheo đôi lông mày xinh xắn, tỏ rõ sự chán ngán khi nhìn thấy chiếc cốc đựng thứ chất lỏng màu trắng này.

“Ừm, có thể.” Giọng anh nhẹ nhàng, dễ gần, “Vậy thì tối uống.”

“Ôi, lại còn thế nữa!”

“Ánh mắt ấm áp như biết cười, “Không uống sữa thì ăn cháo vậy.”

“Hi hi, vâng ạ!” Cậu bé lập tức ngồi ngay ngắn, ngoan ngoãn bưng bát cháo lên ăn, so với sữa bò, cháo trắng dường như là thánh phẩm, đây là quan niệm vĩ đại đầu tiên trong tâm hồn trẻ thơ của Giản Ngọc Lân.

“À, đúng rồi!” Cậu ngẩng đầu lên, quay về phía anh họ, “Anh lại muốn đi đến đất nước có cái tháp to hùng vĩ à?”

“Ừm!” anh không mấy để ý đến lời cậu bé nói.

“Vậy thì... vậy thì lần này có thể đưa Ngọc Lân đi cùng không?” Đôi mắt long lanh, xinh xắn như đóa anh đào lộ vẻ mong chờ.

“Em muốn đi à?” Giọng nói có vẻ lơ đãng, anh cầm một tờ báo khác ở bên cạnh lên đọc.

“Vâng, vâng, vâng! Muốn đi, muốn đi!”

“Ừ.” Tâm trí anh không tập trung.

“A!? Anh đồng ý rồi phải không?! Thực sự có thể đưa Ngọc Lân đi cùng phải không? Hay quá, hay quá!”

“Hey, không được.”

Bụp! Tiếng cụng đầu xuống mặt bàn.

Mùa hè ở Pháp thật mát mẻ và tươi đẹp.

Dòng sông Seine uốn lượn quanh thành phố phồn hoa nhất thế giới, thành phố Paris. Dọc theo bờ sông, cảnh sắc thật diễm lệ và độc đáo, tựa như một áng thơ hiện đại làm rung động lòng người.

Một chàng trai mặc trang phục màu đen nhàn nhả đi dạo bên bờ sông, anh đã từng đến nơi này không dưới hai mươi lần, hai mươi lần lui tới trong năm năm, liệu có nhiều quá không? Nghĩ đến đây, anh không khỏi gượng cười.

Tịch Hy Thần quay lại khách sạn nơi mình nghỉ trọ thì đã là bốn giờ chiều, anh tắm rửa rồi thay bộ quần áo mặc ở nhà.

Niên Ngật đến gõ cửa, “Elvis, cùng đi ăn tối không?”

Tịch Hy Thần nghiêng người để Niên Ngật bước vào, “Có chuyện gì à?”

“Ừ, tổng giám đốc công ty bên này muốn mời bọn mình ăn tối.”

“Tại sao?” Tịch Hy Thần nhíu mày, anh vốn không thích những buổi tiệc tùng.

“Hỏi hay nhỉ, tôi cũng đang muốn biết đây. Nhưng mà, nghe nói vị lãnh đạo này là người Pháp gốc Hoa, muốn nhân cơ hội này củng cố mối quan hệ tình cảm với người Hoa chúng ta, hey, lý do này có thể chấp nhận được chứ?”

Tịch Hy Thần đương nhiên không để ý đến những lời đoán mò của Niên Ngật, “Tôi có việc rồi”, ý là không thể đi được.

Niên Ngật liếc nhìn anh một cái, “Elvis, tôi không thể hiểu nổi, mọi việc trong công ty cậu luôn làm hết sức mình, vậy tại sao có mỗi một việc cón con thế này... cũng không thể nói là thú vị, nhưng ít nhất trước nay cậu chưa từng từ chối bao giờ, đúng không?” Đây chính là mấu chốt của vấn đề.

“Buổi tối chỉ có mình anh đi à?” Giọng Tịch Hy Thần vẫn đều đều, nhưng rõ ràng không muốn nhắc đến chủ đề này nữa.

Niên Ngật trợn mắt nhìn anh, “Cậu có việc thì tôi phải làm sao đây, chỉ còn mỗi mình tôi đi thôi chứ sao! Ai bảo số tôi khổ, gặp phải ông sếp không thích giao lưu tiệc tùng.” Sau đó nở nụ cười rất mờ ám, “Rốt cuộc cậu có việc gì? Lạ thật, lần nào sang Pháp cũng mất hút đến gần nửa

Tịch Hy Thần mỉm cười, “Vậy tối nay vất vả cho anh rồi”

Niên Ngật xua xua tay, “Thôi được rồi, nói chuyện với cậu mệt quá!” Niên Ngật thầm nghĩ mình cũng có thể được coi là lão làng có thâm niên nhiều năm trong giới kinh doanh, nhưng người như Tịch Hy Thần thì anh chưa từng gặp, thật chẳng hiểu ra sao cả!

Niên Ngật đứng dậy, hai tay vắt ra sau ôm đầu, cứ nghiêng nghiêng như thế mà bước ra ngoài, “Haiz, vất vả, vất vả, mình lúc nào cũng là người chịu khổ thôi.”

Tiến Niên Ngật về, Tịch Hy Thần quay trở lại phòng khách, đứng trước khung cửa sổ sát sàn, thờ ơ nhìn xa xăm, ánh mắt không cảm xúc... có chăng cũng chỉ ẩn giấu trong sâu thẳm mà thôi.

Buổi tối ở Paris thật đẹp, vạn vật hiện lên lung linh rực rỡ, tựa như một bức tranh nghệ thuật mang hơi thở của cuộc sống hiện đại.

“An, định đi đâu à?” Một cô gái người Nga cao to từ trong phòng tắm, người vẫn còn ướt rườn rướt ngó ra hỏi.

“Ừ!” Thấy trong người bí bách, Giản An Kiệt liền cầm chiếc mũ che nắng trên bàn lên rồi mở cửa bước ra. Đi trên con đường rợp bóng cây quen thuộc, mặc dù mặt trời đã đứng bóng nhưng cô vẫn giữ thói quen mang theo mũ bên mình. Cô rất thích thời tiết như thế này, chỉ mát mẻ chứ không quá lạnh.

Bóng dáng cao gầy của Giản An Kiệt trải dài dưới ánh đèn trông càng thêm cô đơn, hiu quạnh, chiếc váy dài đang mặc thuần một sắc đen với lớp lót bên trong thuần sắc trắng tạo nên một cảm giác u ám, thê lương.

“Bước trên con đường lấm lạc,

Tôi dần thân vào những bụi gai,

Mới phát hiện chúng không phải là những đóa hoa“ (1)

Cô gái bước đi vô định trên đường, nếu giữa đường nhìn thấy những tốp biểu diễn nghệ thuật đường phố thì dừng lại thưởng thức, khi rời đi đều không quên để vào mũ họ một ít tiền lẻ.

“Thưa ông, có muốn vẽ một bức không?” Một họa sĩ đường phố có mái tóc dài nhuộm đỏ đang mỉm cười mời chào.

“Có thể vẽ phong cảnh không?” Một giọng nói trầm thấp vang lên, có vẻ không thành thạo tiếng Pháp cho lắm.

“Ồ, chưa từng có ai đề cập đến yêu cầu này cả, thưa ông.” Người họa sĩ, nhưng vẫn vui vẻ nhận lời.

Chàng trai chạy đến bên thành cầu, chỉ về một nơi không xa, ở đó có một bóng dáng cô quạnh đang ngồi trên chiếc ghế gỗ dài, “Phong cảnh... có cả người.”

Giản An Kiệt đứng dậy từ chiếc ghế gỗ dài bên bờ sông, lướt qua những cây bông gòn đang đung đưa theo gió, cô phải về rồi, nếu không bọn họ sẽ báo cáo với ban quản lý ký túc xá là cô về muộn, như vậy thật phiền phức!

Chú thích:

(1) Trích trong tập thơ của Rabindranath Tagore (1861 - 1941), nhà thơ người Bengal, Ấn Độ; triết gia Bà La Môn và nhà dân tộc chủ nghĩa được trao giải Nobel Văn học năm 1913, trở thành người châu Á đầu tiên đoạt giải Nobel.

17. Chương 17: Ngoại Truyện 2

Lần đầu tiên nhìn thấy cô là ở khu vực trường trung học trên con đường đầy bóng cây râm mát, một cô gái có khuôn mặt trầm lặng, yên bình, mặc bộ quần áo thể thao màu xám tôn lên khuôn mặt trắng nõn nà, mái tóc dài đến thắt lưng, tay cầm bó hoa bách hợp, làn gió mát đầu hè thổi tới làm tung bay những cánh hoa màu trắng ngọc, lướt nhẹ qua má cô, giây phút ấy, trái tim anh đã xốn xang.

Đêm đó, cánh hoa rơi đầy trong từng ngõ ngách của giấc mơ.

Sau này, anh biết được cô tên là Giản An Kiệt, cái tên đó ngay lập tức khắc sâu tận đáy lòng anh.

“Hy Thần, nhìn gì đấy, sao thất thần thế?” Tiếng của người bạn bên cạnh khiến anh bừng tỉnh.

“Cậu ta là ai thế?”

“Hey, học sinh mới nổi của trường, Diệp Lận, tướng mạo xuất sắc nhưng hành sự thì thật quái đản, ồ, cô gái bên cạnh cậu ta là...?”

“Đi thôi.” Giọng nói lạnh lùng lúc này có vẻ hơi tức giận.

Sau đó, anh biết bên cạnh cô còn có một người con trai tên Diệp Lận, cô bị chọc cười, giận dữ, đỏ mặt hay chau mày, tất cả những biểu hiện sinh động và rực rỡ đó đều khiến anh trở nên bối rối và cẩu kính.

“Hy Thần, cậu đã yêu bao giờ chưa?”

“Cái gì?” Câu hỏi đột ngột của người bạn khiến hơi thở anh tắc nghẹn.

“Bởi vì gần đây biểu hiện của cậu không bình thường, mình luôn tò mò không biết một người sống nguyên tắc, chín chắn hơn so với tuổi lại cực kỳ thông minh như cậu thì khi yêu sẽ thế nào? Bây giờ xem ra, hồn vía lên mây, cơn nước không màng, mặt mày ủ dột... Aiz, mặc dù so với người bình thường thì có hơi khác nhưng cũng không chênh lệch là mấy, có điều, mình thật sự tò mò muốn biết... rốt cuộc là vị nữ thần nào lại có bản lĩnh lớn đến mức khiến cho hoàng tử băng giá Tịch Hy Thần của chúng ta ái mộ đến vậy?! Hey, chắc sẽ có nhiều cô gái đau lòng lắm đây!”

Thì ra, trong con mắt của người khác, biểu hiện của anh lại rõ ràng đến thế, có lẽ việc anh vì một cô gái mà tâm tư rối loạn là một chuyện rất hiếm, rất lạ, thậm chí bản thân anh cũng cảm thấy khó tưởng tượng nổi, nhưng anh quyết tâm đem trái tim lần đầu thổn thức của mình giấu kín tận đáy lòng cùng với cái tên của cô gái đó.

Sau khi tốt nghiệp trong nước và trước khi sang Mỹ du học, anh cứ nghĩ hai người sẽ không còn gặp lại nhau nữa. Ba năm sau, khi về nước tham dự hôn lễ của dì Tinh, anh gặp lại cô! Cô mặc chiếc váy màu trắng thuần khiết, ngồi yên lặng trên chiếc ghế gỗ trong hàng ghế đầu của lễ đường, khóe mi dường như vẫn còn ướt. Anh cứ nghĩ mình đã quên cô, nhưng những cơn sóng tình lại cuộn trào mãnh liệt khiến anh hiểu ra rằng, không những anh không quên cô mà tình cảm của anh còn cuồng nhiệt hơn trước gấp bội khiến anh không thể kiểm soát nổi. Nhưng số mệnh đã thay đổi, cô trở thành em họ hợp pháp của anh. Hơn bốn tháng sau đó, anh vào Giản gia ở nhờ, can dự vào cuộc sống của cô, thấy cô buổi chiều ngồi trong vườn đọc hết tập thơ của Tagore, thấy cô sáng sớm ngủ dậy với vẻ điềm tĩnh không chút đề phòng, thấy cô trong

thư phòng kiếng chân một cách khó nhọc lấy quyển sách ở trên cao xuống, thấy cô ngồi trên ban công đeo tai nghe nhìn xa xăm... Anh được biết rất nhiều điều về cô khi cùng ở chung một mái nhà, nhưng hai người không chuyện trò nhiều, vài lần chạm mặt, cô đều coi anh như người dưng, lạnh lùng và xa cách, còn anh cũng không giỏi trong việc phá vỡ khoảng cách đó.

Cho đến một hôm, mọi thứ tan nát hết cả! Khi nghe thấy tiếng dì Tinh la hét, anh vội vàng chạy ra, chỉ thấy Giản An Kiệt ngồi xồm trên cầu thang, bắt lực run rẩy, còn dì Tinh bị ngã xuống dưới lầu, bên cạnh là một vũng máu! Anh như phát điên, không còn biết mình ra sao nữa, vội vàng chạy xuống đỡ dì.

“Rốt cuộc em đã làm cái gì thế?!” Bàn tay anh tát vào gò má trắng bệch quá mức đó! Đôi mắt xinh đẹp của cô thất thần, hai dòng lệ chảy tràn, khóe miệng rỉ máu! Cô đang sợ hãi, cô không cố ý, cô hy vọng có ai đó động viên, vỗ về mình dù chỉ một chút thôi. Anh cảm thấy hoảng sợ, một cảm giác trước nay chưa từng có, giống như một làn sóng hủy diệt bất ngờ ào ạt xô tới chôn vùi anh hoàn toàn, muôn đời, muôn kiếp không thoát ra được!

Ngày hôm sau, cô bị đưa sang Pháp.

Anh ngồi trong quán bar mờ tối, uống hết cốc này đến cốc khác, đủ để thiêu đốt ruột gan mình.

“Hy Thần, đủ rồi đấy, cậu thật là... Sao lại đi hành hạ bản thân thế chứ!”

“Hành hạ bản thân ư? Có gì là không tốt đâu.” Ẩn dưới giọng nói khàn đặc đó là sự đau đớn tột cùng.

“Rốt cuộc cậu sao vậy? Sao tự nhiên lại thành ra thế này?”

“Đắm mình một cái đi!”

“Cái gì?”

“Mình nói đắm mình một cái đi!”

“Cậu điên rồi!” Người bên cạnh cuối cùng cũng nghe ra anh muốn nói gì, không dùng được, thốt lên.

“Ừ, đúng thế, mình cũng cảm thấy mình đang điên đây. Cậu có biết không, mình cô ấy, mình mà lại đi đánh cô ấy!” Vừa nghe thấy tiếng cốc thủy tinh vỡ thì ngay lập tức da anh cũng bị cửa vào, dòng máu chảy xuống, từng giọt, từng giọt rớt xuống nền gạch bóng loáng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-dong-am>